
W.E.JOHNS
BIGGLES
A MUŽ,
KTERÝ
ZMIZEL
T&M

W. E. JOHNS

BIGGLES A MUŽ, KTERÝ ZMIZEL

TOUZIMSKÝ®
& MORAVEC

© 1961 by W. E. Johns (Publications) Ltd.
Jacket llustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2002
© Zdeněk Burian – dědicové, 2002
Illustrations © Petr Barč, 2002
Translation © Oldřich Vidlák, 2002
Remake © Mikuláš Moravec, 2002

ISBN 80 – 7264 – 042 – 9

PŘEDMLUVA

V dnešní době, kdy jsou všechny lodě od těch nejmenších až po ty velké vybaveny rádiem, se stane jen zřídka, že by taková loď beze stopy zmizela. Ještě vzácněji se stává, že by z místa svého obvyklého pobytu zmizel milionář, aniž by dal něco vědět o svých úmyslech. Když se ty dvě skutečnosti náhodou sejdou a ukáže se, že se ztratila loď i milionář, těžko očekávat, že by to na jistých místech nevzbudilo zvědavost a znepokojení.

V dnešní době, kdy lodi plují rychle a letadla létají ještě rychleji, stojí už na první pohled za povšimnutí, že známá jachta vyplula z rušného přístavu a vzápětí zmizela jako obláček dýmu za větrného dne. Když si však uvědomíme, jak obrovskou část zemského povrchu pokrývají oceány, nemůžeme se zase tolik divit, zvláště když došlo k tomu, že si majitel plavidla nepřál, aby ho našli. Konec konců to není nikterak dlouho, kdy velký portugalský parník se stovkami cestujících na palubě způsobil veliký rozruch, když se odchýlil od kurzu, a ačkoli jeho poloha byla přibližně známá, bylo nutno nasadit značný počet lodí a letadel, aby se zjistilo, kde se nalézá.

Pro příklad jak je nesnadné najít „ztracenou“ loď, stačí uvést případ parníku *Dunmore* o výtlaku 3500 tun, který vyplul z Cardiffu do Ameriky s nákladem uhlí. Dostal se do bouře, ztratil lodní šroub, stal se neovladatelným a začal se pomalu potápět. Posádka, která se právem obávala nejhoršího, naskákala do člunů. Námořníci nezabloudili a dostali se do Ameriky, kde o

události podali zprávu a *Dunmore* byl v záznamech veden jako ztracený.

O několik měsíců později se jeden parník setkal s lodí, která se pohybovala, jako by ji nikdo neřídil. Její boky byly červené od rzi, ztratila komín a paluba se hemžila krysami. Byl to *Dunmore.* Vlny Atlantiku jej unášely po celé měsíce a nikdo jej po tu dobu neviděl.

Protože se stal hrozbou pro lodní dopravu, pověřili jeden dělový člun, aby jej potopil, ale ten již *Dunmore* nenalezl. Je téměř jisté, že nakonec šel ke dnu sám.

Podobným plovoucím vrakem byla *Alma Cummings.* Zoufalá posádka opustila loď uprostřed Atlantiku, ale vítr a proudy ji zanesly téměř až do Biskajského zálivu a pak zpátky k Americe. Teprve pak se rozpadla a zmizela ve vlnách.

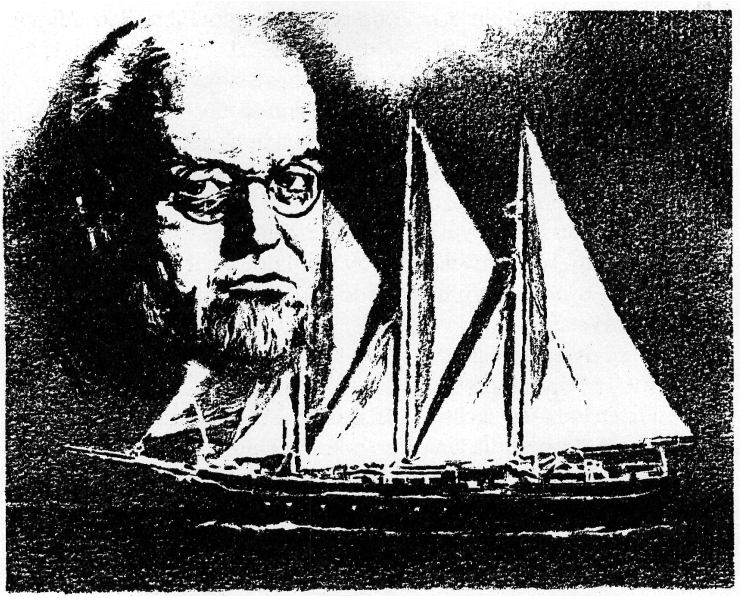
Z toho je vidět, že kdyby se nějaká loď chtěla úmyslně skrýt, nebylo by to příliš nesnadné. Stačí se podívat do atlasu. Nehledě na tisíce mil dlouhá pobřeží světadílů, jsou v mořích celé tisíce jednotlivých ostrovů a jsou tu i souostroví v nichž jsou další ostrovy, včetně mnoha neobydlených. Tichý oceán je jimi posetý. Doslova tisíce jich jsou v souostroví Tuamotu, což znamená Mrak ostrovů. Na 650 jich je v Karolínách, 225 ve skupině Fidži a asi 200 je součástí Falklandů. Odhaduje se, že jenom v Indickém oceánu je kolem deseti tisíc neobydlených ostrovů.

Uvažte jen rozsáhlé souostroví, o němž se píše na následujících stránkách, obrovský řetěz ostrovů, známý jako Západní Indie, který se táhne obloukem od Floridy až k Venezuele v Jižní Americe. V Západní Indii je mnoho ostrovů, které byly ze zeměpisného hlediska rozčleněny do mnoha samostatných skupin. Jediná z

nich, Britské Bahamy, má odhadem na 3 000 ostrovů, malých i velkých a převážně neobydlených.

Z těchto stručných údajů si čtenář učiní představu o obrovském úkolu, před který byl Biggles postaven, když dostal příkaz, aby našel luxusní jachtu jménem *Cordelia*, někde na širých mořích, přičemž nikdo nevěděl kde.

W. E. J.

KAPITOLA PRVNÍ

TĚŽKO SPLNITELNÝ ROZKAZ

Generál letectva Raymond ze Zvláštní letecké služby Scotland Yardu zvedl hlavu od stolu, když Bigglesworth, velící operační pilot, vstoupil do místnosti.

„Bylo by snadné určit polohu lodi, která se neozývá, kdybyste měl k dispozici moderní letecké i námořní orientační přístroje a k tomu rádio?“ přivítal ho sklíčeně. „Nemýlím se v tom?“

„To by záleželo na její velikosti a pak na tom, zda by plula na hladině, nebo by ležela na dně,“ odpověděl Biggles. „Proč? Ztratil jste nějakou?“

„Zdá se, že někdo vyvedl chytrý trik a beze stopy zmizel.“

„Trik? I dnes se může přihodit, že loď ztroskotá.“

„Avšak jen výjimečně v takové situaci loď nezavolá o pomoc a také se nestává, že by na hladině nezůstalo alespoň pár trosek a že by to nepřežil nikdo z posádky.“

„Copak nikdo nezachytil signál SOS z vaší lodě?“

„Ani pípnutí. Loď zmizela, jako by ji někdo vyslal na oběžnou dráhu kolem Měsíce. Od vyplutí ji nikdo neviděl!“

„Kdy se to stalo?“

„Asi před dvěma měsíci.“

„Jaký to byl druh lodě?“

„Soukromá luxusní jachta o výtlaku pěti set tun. Firma Lloyds ji zařadila jako Al a pojistila ji na čtvrt milionu liber.“

Biggles sešpulil ústa. „Kdo požádal o pojistné?“

„Nikdo.“

„Komu tedy jachta patří?“

„Ottovi Brandtovi.“

„Tomu mezinárodnímu finančníkovi a naftovému milionáři?“

„Ano, to je on.“

„Viděl jsem obrázek jachty. Jmenuje se *Cordelia*, že?“

„Docela správně.“

„Jak se ke zmizení vyjádřil Brandt?“

„Nijak. Byl na palubě, takže se ztratil spolu s lodí.“

„Kam zamířil?“

„To nikdo neví.“

„Není to trochu zvláštní?“

„Více než zvláštní.“

„Myslíte si, že Brandt měl smůlu?“

„Ozvali se mi lidé, kteří začínají mít podezření, že se smůlou to nemá nic společného.“

„Proč?“

„Posaďte se. Něco vám o tom povím.“

Biggles si přitáhl křeslo a zapálil si.

Raymond si odkašlal. „Řekl byste, že člověka jako je Brandt, jen málokdo podezírá ze špatnosti, mám pravdu?“ zeptal se.

„Těžko chápu, proč by člověk, vlastnící miliony, neměl jednat poctivě.“

„To máte pravdu, pokud jsou jeho miliony skutečné a ne jenom na papíře.“

„To myslíte vážně?“

„Ano. Zjistilo se, že Brandt měl mnohem méně peněz, než jak se soudilo. O milionech si mohl jen nechat zdát, nedal by dohromady ani jeden. Svého času to bylo jinak, ale i milionáři chybují. Každá spekulace a investice se nemusí vydařit. Pokud ale milionář spekuluje, pak vždy o vysokou částku, a když pak prohraje, přijde o ni. Pochopitelně se nezajímá o krmení pro kuřata.“

„Vysvětlujete mi, že Brandt podstatně zchudl?“

„Přišel o většinu peněz. buď o ně přišel, nebo je rozházel. To by nikomu nevadilo, kdyby šlo pouze o jeho vlastní peníze. teď se ukazuje, že zmizela spousta peněz, které mu nepatřily. Po odplutí *Cordelie* vyšetřovatelé odhalili, že si patrně snaží jen zachránit vlastní kůži, bez ohledu na lidi, kteří uložili své úspory do jeho podniků. Dnes je již jisté, že Lloydova společnost a mnozí lidé v Londýně pojali podezření. Byli by mnohem šťastnější, kdyby věděli, kam se jachta zatoulala.“

„Neříkejte, že vás požádali, abyste ji našel!“

„Chtějí to od každého, kdo by mohl pomoci.“

„A nikdo nic neví?“

„Vypadá to takhle. Brandt koupil *Cordelii* v době, kdy měl tolik peněz, že nevěděl co s nimi. Kotvil s ní ve Falmouthu a jezdil tam občas odpočívat o víkendech, když měl volno. Asi půl roku předtím, než jachta zmizela, docházelo k návštěvám stále častější. Bylo to dost zvláštní, nebo jak se věc jeví dnes, bylo příznačné, že v té době nakupoval předměty vysoké hodnoty. Zlato, stříbro a klenoty, vlastně všechno co nepodléhá zkáze.“

„Chápu, kam míříte,“ přikývl Biggles. „Lidé začali přemýšlet, zda to všechno neskončilo na palubě jachty.“

„Jsou o tom zcela přesvědčeni. Cennosti se nenašly. Kam jinam by mohly zmizet?“

„Brandt sbíral umělecké předměty?“

„Ne. Kdyby se o ně zajímal, věděly by o tom noviny. Lidé jako Brandt jsou vždycky vděčným předmětem zájmu tisku.“

„Nenaráželo se na to, že kupoval cennosti, protože v nich mohl uchovat kapitál? Nebyly něčím, co mohl prodat kdykoli by se mu to hodilo?“

„Nejste první, koho to napadlo. Šlo o předměty, které se daly prodat za libovolnou měnu, třeba za americké dolary.“

„Nedopustil se nečestného jednání?“

„To bylo vyloučeno.“

„Hm. Je to podivná záležitost. Co přesnějšího víme o Brandtově minulosti?“

„Skoro nic. Vyhýbal se zájmu veřejnosti.“

„Vzpomínám si, že jsem v nějakých novinách viděl jeho obrázek. Člověk trochu v letech, s malou bradkou a brýlemi.“

„Ano. O jeho soukromém životě se ale prakticky nic neví. Zdá se, že se mu dařilo žít ve stínu. V poslední době o něm novináři psali jako o tajemném muži z Evropy. Všeobecně se ví, že pochází ze střední Evropy. Buď z Německa nebo z Rakouska. Jako mladý muž odjel do Jižní Ameriky a právě tam položil základy svého majetku. Říká se, že v Brazílii uskutečnil velikou a výnosnou obchodní transakci s kávou. Šuška se také, že se nějak zapletl do tamější revoluce. Ve skutečnosti ale nevíme skoro nic. Přesně víme pouze to, že se svými penězi přijel do Evropy a usadil se v Německu. Když poznal, že se schyluje k válce, hned se odtamtud odklidil a přijel sem. Později požádal o udělení státního občanství.“

„Je tedy britským státním příslušníkem?“

„Ano.“

„Nedělali mu potíže?“

„Nakonec mu vyhověli.“

„To znamená, že má britský pas?“

„Ovšem.“

„A co teď? Vydali na něj zatykač?“

„Ještě ne, ale stane se to, pokud se ukáže, že uprchl s cizími penězi. Začínají o tom být přesvědčeny některé londýnské peněžní ústavy. Zatím jde jen o podezření. Rádi bychom s ním promluvili. Zdá se však, že nejdřív musíme najít *Cordelii.*“

„Kde je zaregistrována?“

„V Panamě, v jednom tak zvaném svobodném přístavu.“

„To nevypadá moc dobře.“

„V Panamě jsou nízké rejdařské poplatky. Jistě víte, že plout pod lacinou vlajkou není protizákonné.“

„Vím, ale člověk jako Brandt to přece nemá zapotřebí? Zdá se, že britské občanství přijal s potěšením. Pročpak nezaregistroval svou jachtu ve Spojeném království?“

Raymond pokrčil rameny.

„Kde se v Anglii usadil?“

„V Hertfordshire. Ve venkovském sídle zvaném Warleigh Towers, usedlost mu však nepatří. Má ji v pronájmu. Není tam nic cenného. Tam se už také začalo s pátráním. Měl byste vědět, že v době, kdy Brandt nakupoval cennosti, vyzvedával ze svých účtů velké částky peněz v bankovkách malé hodnoty. Nezbylo mu tam skoro nic.“

Biggles odklepl popel. „Takže se zdá, že si vystlal hnízdečko věcmi, které by se mu mohly hodit.“

„Povím vám ještě jednu zajímavost. Brandt, jenž mimochodem není ženatý, zaměstnával osobního tajemníka, muže jménem David Vaucher, který byl také známý jako jakýsi finanční génius. Vždycky když byl Brandt pryč, staral se o všechno on. Když však *Cordelia* vyplula, byl na palubě i Vaucher, což bylo nanejvýš nezvyklé. Až do té doby totiž ti dva spolu nikdy neodjeli. Proč najednou ano?“

„Jestli se mě ptáte, řekl bych, že Vaucher musel jet, protože znal Brandtovu finanční situaci a musel tedy vědět, že se jeho šéf připravuje upláchnout. Ještě něco?“

„Ano. Je tu další zvláštnost, i když u člověka jako je Brandt to zase není tak podivné, jak by to vypadalo ve vašem nebo v mém případě. Zaměstnával na jachtě výlučně cizince. Když loď kotvila v přístavu, někteří z nich dělali v domě v Hertfordshire. Nebyl mezi ani jediný britský občan. Kuchař byl Číňan. Kapitán a lodní

inženýr byli Němci. Stevardi byli lidé různých národností, lodníci a strojníci pocházeli většinou z Indie či Malajska. Všichni odjeli na jachtě. V domě v Hertfordshire zůstal jen zahradník se ženou, který je zároveň správcem domu. Oba jsou tamější lidé a zůstali na místě. U Brandta jsou zaměstnáni teprve několik měsíců. Nevědí o ničem a dokonce ani teď nemají tušení o našem podezření. Vědí jen to, že již dlouho nedostali plat.“

„Rozumím. Když si to všechno shrnu, Brandt se zřejmě dostal do potíží a než by přiznal finanční krach, rozhodl se raději odplout a vzít s sebou všechno co zbylo v pokladně.“

„Tak to asi ve zkratce bude. Všechno naznačuje, že se jedná o pečlivě promyšlenou zpronevěru, nebo jestliže je do toho zapleten Vaucher, o spiknutí.“

„Pokud je tomu tak a dá se to prokázat, může být Brandt soudně stíhán?“

„Samozřejmě. Zpronevěřil cizí peníze.“

„Jinými slovy, rád byste ho dopadl?“

„Samozřejmě. Snad bychom získali zpátky aspoň část těch peněz a vrátili je akcionářům, kteří by jinak utrpěli velkou ztrátu. Kdyby se nám podařilo najít jachtu a zmocnit se jí bez ohledu na to, co v ní najdeme, sama o sobě představuje obrovskou částku.“

„Pokud však hodláme najít jachtu, naskýtá se první otázka, kam nejpravděpodobněji odplula?“

„Může se skrývat kdekoli.“

„I kdyby to tak bylo, nemůže plout po mořích nekonečně dlouho. Dříve či později musí přece někde zastavit, aby doplnila zásoby a pohonné hmoty. V takovém případě neujde pozornosti.“

„Jak jsem řekl, zatím ji nikdo neviděl. Brandt si na to zřejmě dával dobrý pozor. Nemohl jachtu prodat. Na světě není mnoho lidí, kteří by mohli zaplatit její cenu. A to nemluvím o jejím provozu, který majitele přijde nejméně na sto liber denně. A i kdyby se s tím kupující vyrovnal, zajímalo by ho, jak je to s lodními doklady a kdyby to měl v hlavě v pořádku, dal by loď prohlédnout úředním znalcem, v jakém je stavu.“

„Vy tedy nemáte ani tušení, kam mohla *Cordelia* odplout?“

„Ne. Musíme však mít stále na paměti, že Brandt na nás čeká. Ví, že ho budeme hledat. Pokud by tedy vystoupil na břeh, udělá to jenom v zemi, se kterou nemáme dohodu o vydávání stíhaných osob a proto tam na něho nemůžeme. Určitě s tím počítal. Věděl přesně, co chce udělat. Dokazuje to způsob, jakým se vydal na cestu. *Cordelia* se vytratila ze svého kotviště někdy během noci, aniž by majitel vyrovnal přístavní poplatky. Samo o sobě to znamená, že neměl v úmyslu se vracet. Jachta vyplula neosvětlená, jinak by ji pobřežní stráž viděla odjíždět. Ráno prostě zmizela z kotviště.“

„Kdo ji viděl naposled?“

„Hlídka na strážním člunu, který se vracel domů. V té chvíli plula poblíž Ushantu a mířila na jihozápad. Pravděpodobně tedy mířila k Jižní Americe.“

„Po setkání se strážním člunem mohla změnit kurz jinam.“

„Určitě nezůstala na některé z pravidelných lodních tras déle, jinak by si jí někdo všiml. Musela úmyslně nabrat takový kurz, aby se vyhnula setkání s jinými plavidly.“

„Pokud chtěl Brandt zmizet, dalo by se něco takového očekávat. Jak daleko *Cordelia* dopluje bez doplnění pohonných hmot?“

„Něco přes dva tisíce mil, pokud vyplula s plnými nádržemi, což se dá předpokládat.“

„To by mohla přeplout Atlantik.“

„Určitě.“

„Pochybuji o tom,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nevěřím, že můžeme počítat s tím, že nám její akční rádius něco prozradí. Jestliže se budeme držet předpokladu, že Brandt vypracoval svůj plán do všech podrobností, mohl si klidně někde uskladnit zásobu paliva, aby ji později vyzvedl. Dále pak, jestli byl připraven podstoupit všechny nesnáze, mohl si stejně dobře vzít s sebou materiál a pomůcky, jež by mu pomohly změnit vzhled lodi. Při nejmenším ji natřít jinou barvou, postavit falešný komín a podobně. Tak se to dělá. Posádka *Cordelie* by ovšem musela být do všeho zasvěcená.“

„To by mohlo odpovědět na otázku, proč ji nikdo dosud neviděl, či spíše nepoznal.“

„Tak co s tím hodláte dělat?“

„Je těžké se rozhodnout, co s tím,“ připustil Raymond. „Mohl byste si to promyslet sám. Kdybyste dostal jeden ze svých skvělých nápadů a odhadl, kam mohla *Cordelia* odjet, mohl byste sednout do letadla a prověřit to.“

„A kam bych měl letět?“

„Kam chcete.“

„To snad nemyslíte vážně. To máme zahájit pátrání po *Cordeliina* všech světových mořích?“

„Myslím to vážně. Vydáte se tam, kam uznáte za vhodné. Doufám, že sám rozeznáte rozumné meze.“

„To je těžko proveditelný rozkaz, pane. Nemám nejmenší naději, že bych ho splnil.“

„Dejte se do toho, jedná se o hromadu peněz. O zákonu se říká, že má dlouhé ruce.“

„Potřeboval bych zatraceně dlouhou ruku, abych dosáhl do takové dálky, kam se už Brandt mohl dostat.“

„Dobrá. Běžte a podumejte o tom. Jestli *Cordelia* nešla s celou posádkou ke dnu, pluje dosud na hladině. A pokud pluje, musí někam doplout. Tam se pak objeví.“

„Víte určitě, že v domě v Hertfordshire nezbyl žádný záchytný bod?“

„Nic tam není. Zvlášť pověření vyšetřovatelé celý dům pečlivě prohledali. Doklady nenašli žádné. Brandt si před odjezdem pořádně zatopil v krbu.“

„Jakou barvu má *Cordelia?*[1]

„Byla bílá jak lilie.“

„Mohl byste sehnat její technické výkresy a pokud to je možné, její fotografii, abych přesně věděl co hledám a mohl si zároveň představit, jaké změny by se bez větších potíží daly provést na palubní nástavbě?“

„Pokusím se.“

„Ještě poslední otázku. Ví o případu veřejnost?“

„Zatím ne. Upřímně řečeno, vycházíme dosud jenom z podezření. Kdyby záležitost vyšla najevo, určitě by na to reagovala burza. A kdyby se nějakou náhodou Brandt vrátil a my bychom ho obvinili z podvodu, měli bychom na krku žalobu pro urážku na cti.“

Biggles vstal. „Dobrá, pane. Věc si promyslím a potom vám povím svůj názor.“

Biggles se vrátil do kanceláře, kde se jeho policejní piloti, lord Bertie Lissie, Algy Lacey a Ginger Hebblethwaite zabývali dopisováním záznamů k současnému datu.

„Tak jaký je cvrkot?“ otázal se Algy.

„Nic naléhavého.“

„Nikam neletíme? Raymond tě zklamal?“

„To bych neřekl. Zítra možná vyrazíme kolem světa.“

„A kvůli čemu?“

„Budeme hledat jachtu, která odplula a už se nevrátila.“

„To je všechno?“

„Není to tuctová jachta. Její cena i s tím, co má na palubě, včetně majitele, hodně převyšuje čtvrt milionu liber.“

„Kdopak je tím majitelem?“

„Otto Brandt, finanční génius a bývalý multimilionář,“ začal Biggles, klesl na židli a vyprávěl jim všechno, co se doslechl od Raymonda.

„Doufám, že od nás nechce, abychom jachtu našli!“ zahučel Ginger žalobným hlasem.

„Myslím, že ano. Šéf od nás ovšem nečeká, že při jejím hledání spálíme *celé* cisterny benzínu. Mám dojem, že bude docela rád, když prokážeme, že ji hledáme jako šílenci, i kdyby jen proto, aby se neřeklo, že jsme něco zanedbali.“

„Kde začneš s hledáním?“ zeptal se Algy a zavřel registrační skříň.

„Doufám, že mi to povíte vy. Vítám každý návrh.“

„Tys o tom mohl přemýšlet déle než my. Napadlo tě něco?“

„Moc toho není. Povím vám, kam jsem se zatím dostal. Začněme s předpokladem, že se *Cordelia* stále udržuje na hladině téhle slané louže a neleží na dně. Tak dobře vystrojená loď by to měla snadno dokázat.“

„Mohla se potopit?“

„Přirozeně, ale kdybychom to začali brát jako předem hotovou věc, nemělo by smysl začít s hledáním. Řekněme tedy, že pluje na hladině a dokonale vyhovuje účelu, který měl Brandt na mysli, když zvedl kotvu v přístavu ve Falmouthu. Můžeme také soudit, že přesně věděl, co udělá dál. Je téměř vyloučené, že by zamířil na nějaké kotviště blízko domova. Tak to určitě nemyslel. Chtěl vyjet někam mnohem dál a zvolil takový kurz, který by omezil možnost, že ho na moři někdo uvidí. Sledujete mě?“

„Velmi pozorně, starouši,“ přisvědčil Bertie.

„Výborně. teď si tedy pokud možno vymezíme jeho pravděpodobnou trasu.“

„Jak to chceš udělat?“

„Když nechtěl, aby ho viděli, mohl vyloučit Suezský i Panamský průplav, protože tam by musel předložit lodní doklady.“

„Rozumím.“

„Když se chystal na dlouhou cestu, neobešel se bez dvou věcí, bez nafty a potravin. Pokud nechtěl pro jejich doplnění zastavovat blízko domova, dá se předpokládat, že vyjel plně zásobený. Z toho plyne, že to co potřeboval, musel nakoupit ve Falmouthu. Kdybychom přesně věděli, co uložil na palubu, mohlo by to pro nás být dobrým vodítkem k určení směru jeho cesty. Třeba bychom dostali představu o podnebí. Kdyby mířil k některému z pólů, nekupoval by tropické přilby. Tam by

mnohem spíš potřeboval teplé spodky a svetry. Snad se vám to zdá dost neurčité, ale z čeho jinak máme vycházet?“

„Tak co tedy?“

„Jestli se tím budeme vůbec nějak zabývat, tak prvé místo, kde se začneme ptát, je Falmouth nebo některý blízký přístav, třeba Plymouth nebo Devonport. Nejraději bych ovšem vsadil na Falmouth. Neobvyklé množství nakoupeného zboží by neušlo pozornosti bývalých námořníků, kteří se potloukají po nábřeží v přístavu. Lodě pro ně znamenají totéž co pro nás letadla, a protože toho nemají mnoho na práci, málokdy jim něco ujde.“

„Nenapadlo tě, že jestli Brandt skutečně hodlal smazat stopy, mohl *Cordelii* spálit, potopit nebo zničit jinak?“ zeptal se Algy.

„Ne. Myslící člověk by se nepřipravil o čtvrt milionu liber. Je daleko pravděpodobnější, že si jachtu nechá, i kdyby měl vynaložit peníze na to, aby vypadala jinak. K úpravě mu postačí, držet se s ní po nějaký čas mimo pravidelné trasy. Určitě však s tím nehodlá ztrácet celé týdny.“

„Myslíš, že uspěje, když zástupci lodních společností na celém světě hledají *Cordelii?*‘

„Přemýšlel jsem také o majiteli. Navykl si na přepych a sotva se teď pohřbí někde na opuštěném ostrově. Pro lidi jako je Brandt, život znamená Londýn, Paříž, New York, Monte Carlo… místa, kde se dá užívat peněz. Může to platit i pro většinu členů jeho posádky. Brandt patrně s lodí uhne do ústí nějaké říčky, která ani není na mapě, dá ji tam upravit, ale nezůstane tam dlouho.“

„Dobrá,“ řekl Ginger. „Ale co dál? Kdy se chceš jet podívat do Falmouthu?“

„Já?“ usmál se Biggles. „Omyl. Musím dokončit výroční zprávu. Pokud máš ale chuť nadýchat se čistého vzduchu a vyčistit si plíce od londýnského smogu, zajeď tam sám a něco s tím udělej. Stačí se zeptat obchodníků s lodními potřebami, co dodali pro *Cordelii.*“

„Kdy mám odjet?“

„Kdy chceš. Sleduj každou pravděpodobnou stopu, ale moc se s tím nezdržuj. V tuhle roční dobu nebudeš mít s ubytováním potíže. Nemusíš jet sám. Vezmi s sebou Bertieho, jestli se mu chce.“

„O tom nepochybuj, starouši. Volné dny jsou můj koníček.“

„Dobrá. To bychom ještě mohli chytit noční vlak do Cornwallu,“ rozhodl Ginger.

„Tak na shledanou za den nebo za dva,“ mávl na ně Biggles a vrátil se ke stolu, aby pokračoval v práci.

KAPITOLA DRUHÁ

STAŘÍ MOŘŠTÍ VLCI

Již následujícího rána si Ginger prohlížel přístav ve Falmouthu z okna pokoje hotelu The Greenbank, kde se s Bertiem ubytovali.

Nastával hezký den, sice větrný, ale suchý. Vzhledem k tomu na co se chystali, zrzka přístav zajímal. Na vodě viděl spoustu lodí, většinou uvázaných na kotvištích. Pro majitele malých soukromých motorových člunů a plachetnic dosud neskončila zima, takže měly zakryté paluby. Vlečné lodě s kouřícími komíny naopak upozorňovaly na to, že jsou připraveny k odplutí, kdyby někdo potřeboval jejich služby. Zdálo se, že zákazníků bude dost. V přístavu kotvilo dost nákladních lodí stavěných pro plavbu na širém moři a jedna mohutná cisternová loď. Nad loděnicemi se vznášela ramena velkých jeřábů. Jediné plavidlo skutečně zaměstnané od samého rána, byl místní přívoz, zářící novým tyrkysovým nátěrem. Právě si prorážel cestu vlnami k hlavnímu molu od jednoho menšího přístavu. Nad vodou se podle svého zvyku bezcílně vznášeli rackové, nebo se hašteřili nad plovoucími odpadky. Další odpočívali na houpajících se jachtách, na bojích, na zábradlích nad břehem, či na střechách domů.

Ginger a Bertie se nasnídali a hned nato vyrazili, aby začali s průzkumem. Již cestou sem dlouho hovořili o tom, jakým způsobem se budou vyptávat. Každý získaný poznatek mohl být užitečný. Proto se rozhodli, že nejprve vyzpovídají místní námořníky, kterých tu jistě nebude málo.

Nemuseli chodit daleko. Na krátkém betonovém molu, na lavičce pro cestující, kteří čekají na některý z přívozů, spojující obce na pobřeží s nákupním střediskem ve Falmouthu, narazili na dva staré mořské vlky. Oba byli zarostlí jako Vikingové a pokuřovali dýmku. Byli oblečeni do obvyklých tmavomodrých svetrů, jaké nosí lidé od moře. Jeden měl na hlavě čepici se štítkem bílou od soli, podlekteré se dalo soudit, že byl kdysi něčím více než řadovým námořníkem.

Na lavici bylo dost místa a Ginger a Bertie, když si s muži vyměnili zdvořilé „dobré jitro“, se na ní pohodlně usadili. Ginger prohodil několik vět o počasí a pak zamířil přímo k věci slovy: „Copak se stalo s tou pěknou jachtou, která tady kotvila v létě? Jak se jenom jmenovala – ach ano, *Cordelia.*“

Staří námořníci se hovoru nevyhýbali. Muž se kšiltovkou vyndal z úst dýmku, ušklíbl se a odpověděl: „Jo, tak se jmenovala. Už tu ale není. Odplula před nějakým tím měsícem a tady nikdo neví kam. Jestli se někdy vrátí, bude nějakej čas trvat, než ji u nás zase uvidíme.“

„Proč si to myslíte?“

„Podle toho co všechno natahali na palubu, mohli klidně doplout až do Austrálie a otevřít si tam krám se smíšeným zbožím. Já to vím. Vozili tam takovou haldu věcí, že to jejich člun nezvládal a já jim pomáhal se svojí kocábkou. Že mám pravdu, Joe,“ strčil do přítele. „Ten myslel, že to nakládání nikdy neskončí.“

„Jaké to byly věci?“

„Bůhsámví. Jenom lepšího pití měli na desítky kartonů. Byly tam krabice, bedny, pytle a nevím co ještě. V životě jsem neviděl, aby jachta pobrala tolik zboží.“

„Komu patřila?“

„Chlápkovi jménem Brandt. Říkalo se, že je milionář a počítám, že byl. Haldy zboží, co nakoupil, nestály o moc míň.“

„To asi nenakupoval jen ve vašem městě?“

„Nic takovýho. Z chlápka, kterej má takovýhle manýry, zdejší obchodník nezbohatne.“

„Kde tedy nakupoval?“

„Většinou v Londýně.“

„Jak to víte?“

„Na některejch krabicích byla značka Garrards a to je prý jeden z těch velkejch obchodáků v Londýně,“ řekl námořník a vychytrale pohlédl na Gingera. „Vás ta *Cordelie* nějak zajímá, co?“

„V jakém smyslu?“

„Třeba vám Brandt dluží nějakou tisícovku,“ uchichtl se muž.

„Mně? Jak vás to napadlo?“

„Nebyl byste sám. Tady dluží kdekomu. Upláchnul a nezaplatil dluhy. Za práci, co jsem pro něj dělal, mi nedal ani penny.“

„Jo,“ přidal se k němu Joe. „Tady by spoustu lidí zajímalo, kam *Cordelia* odplula. Zmizeli kalupem a v noci!“

„To bylo divné chování od tak bohatého chlapa jako je Brandt,“ poznamenal Ginger.

„Kolem té kocábky bylo víc podivností,“ prohlásil významně první námořník.

„Jak to myslíte?“

„Vemte si třeba hned tu posádku. Takový lidi abyste pohledal. S nikým se nebavili. Jediný slovo jsem z nich nevypáčil. Nezašli ani do hospody. Počítám, že všechno

co potřebovali, měli na palubě. Jednou když jsem pomáhal nakládat, zeptal jsem se jednoho Inda, k čemu to všechno je. Vyjel na mě, abych se staral o svý věci.“

„To nebyl čistej Ind,“ přerušil ho Joe. „Tenhle byl ze Západní Indie.“

„Jak to můžete vědět?“

„Když jsem si byl na poště pro důchod, přišel si odeslat nějaký dopisy. Položil je na přepážku a vyndaval peníze, aby zaplatil za známky. Stál jsem hned za ním a pokoušel jsem se nakouknout, kam ty dopisy půjdou. On byl ale mazanej. Položil je adresama dolů. Řekl jsem si, tak chytrej jako ty jsem taky, námořníku, a shodil je jako náhodou loktem z přepážky. Promiňte, povídám mu, a sehnul jsem se, abych je sebral. Na mě byl ale moc rychlej. Šel po nich jako fretka. Přesto se mi povedlo jeden dostat. Než mi ho vyrval z prstů, viděl jsem dole napsáno velkým písmem Britská Západní Indie.“

„Jamajka?“ hádal Ginger.

„V Západní Indii je spousta ostrovů.“

„Ne. Jamajka to nebyla. Jenom jsem zahlídl jméno nezvyklýho ostrova. Bylo krátký a začínalo na K. Karuli nebo tak nějak.“

„Povím vám o něčem co nalodili, a to jsem se nestačil divit, co se děje,“ ujal se opět slova muž se kšiltovkou. „Nemohl jsem se splést. Nakládali barvu. Soudky s barvou. Natřeli by s ní bitevní křižník! Přivezli je vlakem z Truro. Připadalo mi to divný. Tady mohli dostat barvy, kolik by chtěli.“

„Jakou koupili barvu?“ zeptal se Ginger lhostejně.

„Většinou černou, ale byla tam i nějaká červená. Kdyby to byla bílá, vůbec bych o tom nedumal, poněvadž *Cordelia* byla bílá.“

„Přišly ty věci všechny najednou?“

„Nevíte co říkáte,“ zavrčel Joe. „Byly to tuny věcí. Chodilo to postupně po celý týdny. Bylo by mi to fuk, ale jeden si toho musel všimnout. Občas vyvedu nějakej kousek a tak jsem je jednou zdržel. Kapitán byl Němec a vždycky zatraceně spěchal dostat ty krámy pod poklop. Když jsem je zdržel, skákal jako opice. Ale nemyslete, my se umíme otáčet. V létě míváme napilno, jsou tu stovky výletníků a přívozy jsou narvaný. Spousta lidí ale nelitovala, když *Cordelia* zmizela, to vám povím. Pro město nebyla k ničemu. Nekoupili si tu ani tabák do fajfky.“

„Museli ho mít dost na lodi.“

„Jo, asi jo.“

„Chcete říct, že od obchodníků s lodní výstrojí nekoupili vůbec nic?“

„O tom jsem nikdy neslyšel. Ta *Cordelia* byla tajemná jak bludný Holanďan.“

Ginger přikývl. Ještě chvilku si s nimi povídal o počasí a pak se s Bertiem zvedli.

„To nebyl špatný začátek,“ poznamenal. „Biggles měl pravdu, že staří námořníci jsou užvanění. Vsadím se, že tihle dva o *Cordelii* klábosí každý den. Máme hotovo, lorde. Jedním rázem víme všechno, co jsme se ve Falmouthu mohli dozvědět. Když tady nekoupili nic z naloděného materiálu, pak nemá smysl brouzdat po přístavu a hledat dodavatele výstroje. Kdyby tu bylo ještě něco zajímavého, ti staří mořští vlci by nám to vysypali.“

„Brandt zřejmě chtěl, aby vůbec nikdo nevěděl, co tu dělá. A co ta barva? Dovezli ji v plechových sudech, nemohl tedy dost dobře zabránit, aby si toho lidé všimli.“

„Nebylo těžké uhodnout, na co ji Brandt potřebuje. Když pluješ po moři, můžeš natírat jen jedno, totiž samotnou loď nebo něco v ní. Myslím, že můžeme jet rovnou do Londýna. Když ty krabice dodal sám Garrard, nebude těžké vypátrat, co v nich bylo.“

Ani Bertie neviděl důvod, proč zůstávat ve Falmouthu. Vrátili se do hotelu, zabalili si věci a šli na nejbližší vlak do Londýna. Na nádraží museli čekat a Ginger toho využil, zavolal Bigglesovi a seznámil ho se situací. Biggles s návratem souhlasil. Po příjezdu si vzali taxi a odjeli do kanceláře, kde je očekával Biggles.

Ginger a Bertie mu vítězně popsali, jak levou rukou rozřešili záhadu cornwallského přístavu a Biggles se k tomu vyjádřil, až když skončili.

„To všechno potvrzuje mé podezření,“ řekl. „Brandt si vymyslel plán úniku už před delší dobou a dle toho se připravoval. Domnívám se, že i posádka měla docela dobrou představu o tom co se chystá a dostala přísný rozkaz mlčet. Jedině tím se dá vysvětlit nevlídné chování námořníků k ostatním. Lodník se tak běžně nechová. Kromě toho jste se zmínili o třech důležitých věcech, nad kterými bychom se měli zamyslet. Jako první a nejdůležitější je množství naložené barvy. K čemu jinému by se dala použít než na přebarvení lodi? Za druhé, nejméně jeden ze členů posádky *Cordelie* pochází ze Západní Indie a napsal domů dopis, ve kterém se mohl zmínit, kam popluje. Škoda že váš mořský vlk nedokázal přečíst jméno ostrova. V Západní Indii je spousta velkých i malých ostrovů a některé menší se staly soukromým majetkem nebo je vláda pronajala lidem, kteří si podobný přepych mohou dovolit. Za třetí, máme jméno londýnského obchodního domu, který patrně dodal

Cordelii většinu zboží, když ne dokonce všechny zásoby potřebné na cestu.“

„Co s tím uděláme?“ zeptal se Algy.

„Zítra ráno se tam podívám a promluvím si s nimi. Je možné, že se budou cukat, až je požádám, aby vyjmenovali položky zakoupeného zboží, ale když je vyzvu úředně, myslím, že neodmítnou. Buď se pak něco dozvím, nebo zjistím obvyklý náklad. Hlavními položkami byly nejspíše trvanlivé potraviny.“

„Budeš se zajímat o nakoupenou barvu?“

„Myslím, že se nemusíme unavovat pátráním, kdo ji dodal. Není pravděpodobné, že by dodavatel věděl, k čemu barva poslouží. Barva je barva a není důvod, proč by musel Brandt prozrazovat, k čemu ji chce. Důležité je, že známe odstín, protože jestli ji použije, aby změnil vzhled lodě, můžeme očekávat, že *Cordelia* již nebude bílá, ale bude zčásti černá a červená. Samozřejmě, loď jako *Cordelia* se těžko maskuje. Změnit barvu nátěru a přejmenovat ji, nestačí. Je nutné připravit falešné lodní doklady. Ale Brandt si s tím poradí a udělá potřebné úpravy se stejnou důkladností, jako patrně udělal všechno ostatní.“

„Ráno tedy půjdeš ke Garrardovi?“

„Ano. Půjdu sám, to bude nejjednodušší.“

Následující den, brzy po otevření, se Biggles objevil ve velkém londýnském obchodním domě a na svou žádost byl uveden do kanceláře generálního ředitele. Prokázal se osobními doklady a šel rovnou k věci. „Pokud vím, má u vás otevřený účet pan Otto Brandt,“ zeptal se ho přímo.

„Správně. Je to náš velmi vážený zákazník.“

„Jak myslíte,“ řekl Biggles suše. „Během několika posledních měsíců uplatnil u vás větší počet objednávek k dodání zboží na jeho jachtu, kotvící ve Falmouthu.“

„Ano, to mohu potvrdit.“

„Chtěl bych vědět, co jste do Falmouthu odeslali.“

Ředitel se zamračil. „Účty zákazníků jsou považovány…“

„Za důvěrné, já vím. Nastaly však mimořádné okolnosti. Bude jen k vašemu prospěchu, když mi povíte, co chci vědět.“

„Jak to?“

„Účet pana Brandta musí být mimořádně velký.“

„Ovšem.“

„Byl zaplacen?“

Ředitel se usmál. „S tím nemáme starosti. Pan Brandt je velice zámožný člověk a proto má u nás neomezený úvěr.“

„Neodpověděl jste na moji otázku. Byl účet vyrovnán?“

„Ještě ne.“

„Budete nadále věřit panu Brandtovi, když vám důvěrně sdělím, že jachta zmizela a její majitel s ní?“

„Ne!“ Výraz ředitelovy tváře se změnil. „Kdy se to stalo?“

„Před dvěma měsíci. Nejste jediná firma, které Brandt dluží. Teď snad již porozumíte smyslu mých otázek.“

Na mužově čele naskočily vrásky. „Snad mi nenaznačujete, že se nevrátí? Dluží nám značnou částku.“

„Zatím jsme odhalili pouze řadu náznaků. Z většiny z nich vsak plyne, že se pan Brandt nechystá k návratu do této země.“

„Ne?“ zalapal po dechu ředitel. „Když pošleme účet do jeho domu v Hertfordshire, nepošlou ho za ním?“

„To by mě překvapilo,“ řekl suše Biggles.

„Jak to myslíte?“

„V domě najdete jen zahradníka a hospodyni. Oba čekají na mzdu. Netuší, kam Brandt odjel a neuvědomují si, že se hned tak nevrátí. K vám jsem přišel, protože doufám, že mě na Brandtovu stopu dovede něco ze zboží, které si u vás odebral.“

Pobledlý ředitel sáhl po domácím telefonu. Vzápětí se zarojili úředníci a přinesli výpis účtu z hlavní knihy. Biggles pak spolu s poplašeným ředitelem procházel záznamy a výsledek zklamal oba. Šlo o veliké množství položek, ale téměř vždy to byly jen potravinové konzervy a víno. Přesto dvě z nich Bigglese zaujaly. Bylo to nejlevnější konzervované hovězí ve velikých plechovkách a suchary, oboje v tak obřích dávkách, že by uživily menší armádu po celý rok.

„Myslím, že tohle měla jíst posádka,“ domýšlel se ředitel.

„Snad,“ řekl Biggles neurčitě. „Vidím, že objednali i mapy.“

„Ano. Zakázku vyřizovalo naše knihkupectví. Pamatuji se na to. Mapy nebyly na skladě a museli jsme je narychlo doobjednat.“

„Proč nebyly na skladě?“

„Nevím. Trvale vedeme mapy většiny zemí. Mohu se jen domnívat, že šlo o mapy nějakého zastrčeného koutu země, po kterých nebývá poptávka.“

„Nevzpomínáte si jakého koutu?“

„Ne. Ale určitě to mohu zjistit v příslušném oddělení. Mají to v záznamech.“

„Budu vám za to velmi zavázán.“

„Vzpomínám si, že požadovali neobvykle velký počet. Zeptám se na podrobnosti.“

Vyslovil přání do domácího telefonu a zanedlouho mu přinesli seznam map. Byla to mapa celé Západní Indie a navíc podrobnější mapy Baham, Kuby, Haiti a Dominikánské republiky. Poslední mapa se týkala poloostrova Floridy ve Spojených státech. Zákazník objednal šest kusů od každé z nich.

„Šest od každé?“ řekl Biggles a rozpačitě pohlédl na ředitele. „Co proboha chce dělat se šesti kusy. Taková mapa vydrží dlouho.“

Ředitel pokrčil rameny. „My se neptáme zákazníků, nač potřebují věci, které objednají.“

„Jistěže ne. Dobrá, myslím, že to je všechno. Už vás nebudu zdržovat. Velmi vám děkuji za vaši spolupráci.“

„Ale co teď udělám s účtem pana Brandta?“

„Obávám se, že v tuto chvíli nemůžete dělat vůbec nic,“ smutně se usmál Biggles, než se rozloučil. „Jestli se vrátí, nepochybně se o tom dočtete v novinách.“

„Měl jsi štěstí?“ zeptal se Ginger po jeho návratu.

„Vlastně nevím,“ odpověděl Biggles pomalu. „Přinejmenším máme o čem přemýšlet,“ poznamenal a vyprávěl o zvláštní objednávce map.

„Takže máme alespoň přibližné vodítko, do které části světa se Brandt z Falmouthu vydal,“ řekl Algy.

„I tak je to pěkný kus země. Mě hlavně mate těch šest výtisků od každé mapy. Proč šest? Vždycky se můžeš dívat najednou pouze na jednu mapu.“

„Na ostatní výtisky koukali jiní lidé,“ hádal Ginger.

„To je možné. Napadlo mě také, zda nějaké mapy nezůstaly v domě v Hertfordshire, ve Warleigh Towers? Mapa, kterou někdo užíval po delší čas, může prozradit ledacos. Mohou na ní být psané poznámky, dírky po odpichovacím kružítku a podobné stopy. Mám pocit, že by nebylo marné věnovat Warleigh Towers zběžnou prohlídku. To nemůže škodit. Jestli šéf nebude mít námitky, vezmu vůz a zajedu tam.“

„Mohu jet s tebou?“ zeptal se zrzek.

„Rozhodně pojeď. Dám si to jen odsouhlasit od Raymonda.“

Biggles odešel a brzy byl zpátky. „Všechno je v pořádku,“ řekl. „Pospěšme si. Najíme se někde cestou.“

KAPITOLA TŘETÍ

MLADÍK S VRAŽDOU V SRDCI

„Budeme se ptát na paní Greenovou. Tak se hospodyně jmenuje," řekl Biggles, když vůz zastavil před nepříliš vzhledným domem z červených cihel ve viktoriánském slohu. Stál kus od silnice, se kterou ho spojovala úzká příjezdová cesta lemovaná stále zeleným živým plotem. Nebylo to tak velké sídlo, jak naznačovalo jméno. Místo slibovaných věží „Towers" zdobil dům jediný pár věžiček, na každé straně jedna. Architekt, který je navrhl, jimi chtěl dodat domu na majestátu, ale záměr mu moc nevyšel.

Když vystoupili z auta, Ginger zřetelně zahlédl jakousi tvář, vykukující z rozhrnutého křoví. Odehrálo se to velmi rychle, než se křoví zase zavřelo, jako by si zvědavec uvědomil, že si ho příchozí všimli.

„Někdo na nás právě vykoukl z křoví," řekl tiše zrzek.

„Že by zahradník?"

„To by byl mladý zahradník. Bylo mu sotva dvacet."

„Tak tedy zahradníkův učeň?"

„Ne. Na učně nevypadal."

Přestali se dohadovat, když se za rohem domu zjevil muž, jehož asi přilákal zvuk přijíždějícího auta. Jeho věk, oděv a hlavně koště, jež nesl, mohly skutečně patřit zahradníkovi.

„Pan Green?" zeptal se Biggles.

„Ano, pane."

„Jsme policisté a vyšetřujeme případ pana Brandta, o němž již nějaký čas není nic slyšet. Mimochodem, nemáte syna nebo mladého pomocníka?“

„Ne, pane.“

„Kdo by tedy mohl být mládenec, který si nás prohlížel z křoví, když jsme přijeli?“

„Mladík v tmavých šatech,“ dodal Ginger.

„Mladík? Ten se tady potuluje už déle než měsíc,“ ušklíbl se pan Green.

Biggles zvedl obočí. „Opravdu? Kdo je to?“

„Nevím, pane. Není odtud. Nikdy se mi nepodařilo dostat se k němu blíž.“

„Ale co tedy chce? Musí mít nějaký důvod – pokud to ovšem není blázen.“

„Nemám zdání. Plíží se kolem a nejčastěji se zdržuje u cesty.“

„Dobrá. Je vaše paní doma?“

„Je vzadu. Zavolám ji.“

Zahradník se otočil a šel zpátky. Vzápětí se vchodové dveře otevřely, vyšla kyprá, asi padesátiletá žena a pozdravila. „Už jsem zaslechla, kdo jste,“ navázala hned. „Chcete se podívat do domu?“

„Buďte tak hodná.“

„Pojďte dál. Už jsme tu měli nějaké zvědavé pány. Doufáme, že se věc brzy nějak urovná, protože jak to teď vypadá, nevíme, co s námi bude dál.“

Zavedla je do místnosti, která podle velikosti asi sloužila za obývací pokoj. „Chtěli byste vidět něco zvlášť?“ zeptala se.

„Mám za to, že uklízíte v celém domě, takže budete vědět, kde co leží.“

„Ovšem, pane.“

„Tak nám povězte, zda jste si nevšimla, že by tu někde ležely mapy?“

„Mapy? Nemohu říct, že bych tu nějaké viděla.“

„A co knihy?“

„Nikdy jsem neviděla pana Brandta, že by nějakou četl. Ten se začetl leda do novin. Ale v pokoji, který pan Brandt používal jako pracovnu, stojí knihovna. Je tu od doby, co jsme sem přišli. Tudy, pane.“ Paní Greenová otevřela postranní dveře, kterými se vcházelo do mnohem menšího pokoje. Nábytku v něm nebylo mnoho. Jednu stěnu zakrývala starobylá zasklená knihovna, vedle stál těžký psací stůls koženým křeslem a na protější stěně několik moderních kovových skříní.

„Nemá smysl je prohlížet, pane, všechny jsou prázdné,“ řekla bez vyzvání žena, když si všimla, jak na nich spočinul Bigglesův zrak.

„Docela prázdné?“

„Ano, pane.“

„Myslíte, že si pan Brandt odvezl všechny doklady s sebou?“

„Nějaké si snad vzal. A co nevzal, spálil.“

Biggles pohlédl na krb. Žádný popel v něm nebyl. „Kdepak je pálil?“

„Na zahradě. Manžel mu pomáhal. Bylo toho několik hromad.“

Biggles přikročil ke knihovně a zrakem rychle přelétl názvy na hřbetech. Stačila minuta, aby poznal, že šlo o stará vydání autorů viktoriánské doby, hlavně o romány a tedy o nic, co by ho zaujalo. Již se od knihovny otáčel, když si povšiml tenké brožury přebalené papírem. Měla tak velký formát, že nemohla stát svisle, ale ležela naplocho na seřazených knihách. Sáhl po ní a zjistil, že to

je atlas, laciný výtisk, který stál snad jen pár pencí, takový jaký užívají školáci. Byl značně ohmataný a v domě již asi ležel dlouhá léta.

Vzal si atlas k oknu a pomalu obracel stránky. U jedné mapy se zastavil, zvedl ji ke světlu a chvilku si ji prohlížel. Podíval se pak významně na Gingera a atlas mu podal. „Dej na to pozor," řekl tiše. Potom se obrátil k hospodyni: „Tohle bych si rád na pár dní půjčil, jestli dovolíte," řekl.

„Vezměte si co chcete, pane. Myslím si, že teď už na tom vůbec nezáleží."

„Povězte mi, paní Greenová," pokračoval Biggles, „vzal si pan Brandt něco z téhle pracovny, když odsud odcházel?"

„Všimla jsem si, že zmizela jen jedna věc. Patřilo mu to osobně a s domem to nemělo nic společného, takže na to měl právo."

„Co to bylo?"

„Taková ozdobná věc. Stávala před ním na psacím stole."

„Jaká ozdobná věc?"

„Socha. Myslím, že se tomu říká bysta, protože ten panák měl jenom hlavu a ramena."

„Koho znázorňovala?"

„Všimla jsem si toho jména, ale už jsem ho zapomněla. Byl to voják a klobouk měl posazen na hlavě bokem."

„Nebyl to náhodou Napoleon?"

„Správně pane. To je úžasné, jak jste to uhodl."

Biggles se na Gingera pobaveně usmál. „Díky za uznání, paní Greenová. Když říkáte, že všechny zásuvky

a skříně jsou prázdné, nebudeme vás již zdržovat. Ještě bych si ale rád promluvil s vaším manželem.“

„Hned ho zavolám.“

Následovali ženu chodbou k zadním dveřím a čekali. Odběhla po pěšince do zahrady a zavolala na muže jménem.

„Co chceš ještě dělat?“ zeptal se nechápavě Ginger.

„Podívám se na ohniště.“

„Jaký to má smysl? Všechny papíry shořely.“

„Divil bych se a velice by mě zklamalo, kdybychom zjistili, že shořely opravdu všechny. Zkusil jsi někdy spálit knihu nebo balík papíru – třeba jen několik výtisků novin?“

„Ne, nevzpomínám si.“

„Větší množství papíru je něco, čeho se zbavíš velmi obtížně. Zkus to někdy a poznáš, co tím myslím. Pokud před pálením každou stránku nezmačkáš zvlášť, dojde k tomu, že vnitřní stránky v knize nebo ve větší složce naskládaného papíru se jenom ožehnou. Neshoří a z části zůstanou čitelné.“

Objevil se zahradník.

„Ach, tady jste, pane Greene,“ uvítal ho Biggles. „Vaše paní nám řekla, že než Brandt odjel, spálil na zahradě nějaké papíry.“

„Ano, pane.“

„Prý jste mu pomáhal.“

„Pomohl jsem mu jenom odvézt papíry na kolečku. Pálil je sám. Řekl mi, že si s tím poradí.“

„Ukázal byste mi, kde to bylo?“

„Jistě, pane. Pojdte se mnou.“

Zavedl je do zelinářské zahrady a ukázal na hromadu popela. Byla slehlá od deště a obkličovala ji zažloutlá tráva.

„Divil bych se, kdybys z tohohle vydoloval něco zajímavého," zabručel zrzek.

„Nevzdávej se před bojem," ušklíbl se Biggles. „Pane Greene, můžete mi půjčit vidle – obyčejné zahradnické vidle?"

„Jistě, pane. Zrovna je mám po ruce, vyhrabával jsem brambory," řekl Green a stačilo mu pár kroků, aby je přinesl.

„Děkuji. Chvilku mi to bude trvat, nemusíte čekat. Hned jak tu skončíme, vrátíme se k domu."

„Jak si přejete, pane."

„Dobře se dívej," vyzval Biggles zrzka. „Jak vyhrábnu kousek bílého papíru, seber ho. Sbírej i kousky, které jsou jen zahnědlé od plamenů. Zacházej s nimi ale opatrně, nebo se ti rozpadnou mezi prsty."

Zručně zapíchl vidle kousek pod vršek hromady, zvedl vrstvu popela a převrátil ji vedle kupky. Objevilo se pár listů bílého i zahnědlého papíru. Byly mezi nimi malé i větší, ale už první pokus prokázal, že Bigglesovo tvrzení o potížích při pálení větších hromad papíru je správné. Objevitel chvíli čekal, až zrzek sebral listy.

„Vlož je do atlasu, aby se srovnaly," poradil mu.

Práce pokračovala, ale Biggles si musel přiznat, že výsledek není tak dobrý, jak čekal. Plamenům odolaly jen menší kousky, ale i to bylo lepší než nic. Ginger zbytky pečlivě sbíral.

„Brandt dobře věděl, co dělá, když zapálil tuhle hromadu," řekl Biggles trpce. „Určitě oheň prohrabával, takže větší část shořela. Vsadil bych se, že nepálil papíry

poprvé. A vida, copak je tohle?“ dodal, když při dalším pokusu zapíchl vidle hlouběji a ukázalo se pár kusů silnějšího papíru. Jeden z nich uvízl na hrotu vidlí.

„Fotografie, ale pochybuji, že budou k něčemu,“ řekl Ginger a sehnul se, aby je sebral.

Biggles stáhl snímek nabodnutý na vidle. Okraje ohořely, takže měl okrouhlý tvar. „Tohle nevypadá špatně. Zdá se, že to bylo ve středu silného balíčku.“ Otřel nález pečlivě kapesníkem.

Společně obrázek prohlíželi. Byli na něm dva muži v tropickém bílém obleku, stojící zády k trsu vysokých rostlin.

„Co je to za zeleninu?“ zeptal se zrzek.

„Cukrová třtina. Je to zřejmě na plantáži, ale nic nenaznačuje, kde leží. Už to muselo být před nějakou dobou. Vezmeme to s sebou a prohlédneme to zvětšovacím sklem. Máš ještě něco?“

„Nic. Další fotografie, ale z těch mnoho nezbylo. Všechny jsou spečené.“

„Nevadí. Nedopadli jsme zase tak špatně.“

Ginger zastrkával zbytky do atlasu, když koutkem oka zachytil podezřelý pohyb. „Někdo nás pořád pozoruje,“ zašeptal. „Je to zase ten mládenec. Stojí tamhle za stromem.“

„Co tu k čertu dělá? Nemám rád záhady. Měli bychom to vyřešit. Zůstanu tady a ty předstírej, že se vracíš do domu. Pak ho obejdi zezadu. Až se dostane mezi nás, chytni ho za límec.“

Ginger poslechl. U domu se přikrčil za keře a v jejich krytu se vrátil, aby se dostal vetřelci za záda. Brzy ho spatřil, jak stále stojí u stejného stromu a pozoruje Bigglese. Zrzek našlapoval jako plížící se kočka, až se

dostal těsně k němu. Mladík ho v poslední vteřině přece jen zaslechl, protože se prudce otočil, udělal to však pozdě. Ginger po něm skočil a složil ho jako křídelní útočník v ragby. Na zemi začal zápas, jež však rychle skončil, když se do něj vložil Biggles. Vykroutil mládenci z ruky nepěkně vyhlížející nůž, chytil muže za límec a postavil ho na nohy. Ginger si zajatce prohlédl. Viděl asi dvacetiletého, štíhlého a černovlasého mladíka s olivovou pletí Latinců.

„Co jste s tímhle zamýšlel?“ zeptal se hrozivě Biggles a zvedl nůž.

Mladík se napřímil. Oči mu svítily a nozdry se mu chvěly jako poplašenému plnokrevníkovi. „Přišel jsem zabít lotra a taky že ho zabiju!“

„Podívejme na to. Koho chcete zabít?“

„Darebáka, který tu bydlí,“ řekl mladík. Mluvil anglicky dobře, ale měl zřetelně cizí přízvuk.

„Tím darebákem myslíte Brandta?“

„Ano,“ ušklíbl se mladík. „Tak si teď říká.“

„Odkud jste přišel?“

„Žiji v Havaně.“

„Jste Kubánec?“

„Ano.“

„Pak se obávám, že jste tu dlouhou cestu podnikl zbytečně. Pan Brandt už tady nebydlí. Odjel z Anglie před dvěma měsíci a patrně se již nevrátí.“

„Tak proto jsem ho nikdy tady neviděl!“

„Je to logické, co?“ zamračil se Biggles. „Víte, že bych vás teď měl poslat do vězení? Náhodou jsem policejní důstojník. Jakpak se jmenujete?“

„Francisco Tristano.“

„Pochopil jsem správně, že jste sem přišel s úmyslem zabít pana Brandta?“

„Ano. Jak ho najdu, může se rozloučit se životem.“

„V této zemi za to lidi věšíme.“

„Přísahal jsem, že ho zabiji.“

„Proč?“

„Zavraždil mého otce.“

„Jak se to stalo?“

„Zastřelil ho. Už je to dlouho. Vyprávěla mi o tom matka. teď musím pro čest naší rodiny toho podvodníka a vraha potrestat. Kam odjel?“

„To nás také zajímá. Možná do Západní Indie.“

„Tak takhle to je,“ vydechl mladík a vytřeštil oči. „Mohlo mě to napadnout.“

„Co napadnout?“

„Že zase začne se svými starými triky.“

Biggles na chlapce zvědavě pohlédl. „Copak o něm víte?“

„Dost. Třeba to, že se nejmenuje Brandt.“

„A jak tedy?“

„Těžko říci. Na Kubě se jmenoval Valesid. Nechal si tak říkat on i jeho bratr. Ten který si teď říká Brandt, byl Mattio Valesid. Druhý byl Martino. Přijeli z Brazílie, kde za revoluce nadělali velké peníze. Můj otec byl také bohatý. Měl velké plantáže cukrové třtiny a ti dva ho okradli o všechno.“

„Jak to mohli udělat?“

„Podplatili velitele policie a spřátelili se s ním,“ chrlil ze sebe mladík. „Získali takovou moc, že mohli okrádat každého. Ale to jim nestačilo. Martino se postavil do čela revoluce, která však prohrála. Oba museli utéct. Jejich jmění zabavila vláda, peníze se ale

nenašly. Asi je převezli do Spojených států. Jejich známého velitele policie a mnoho ostatních popravili. Než se to ale stalo, Mattio zavraždil mého otce, protože se odmítl přidat k revoluci. Tvrdil, že šlo o souboj, ale moje matka, která to všechno viděla, řekla, že to byla vražda. A proto musím otce pomstít. Máme takový zákon, říká se mu vendeta.“

„Jak jste se dověděl, kde Brandt bydlel?“

„Viděl jsem jeho fotografii v jednom americkém časopise. Psali o něm, že je velký finančník. Nechal si narůst vousy, ale já ho stejně poznal.“

Biggles natáhl ruku ke Gingerovi. „Dej mi obrázek, který jsme právě vyhrabali.“

Ginger mu ho podal a Biggles ho ukázal Kubánci. „Znáte někoho z těchhle lidí?“

Francisco nezaváhal ani na vteřinu. „To jsou Mattio a Martino Valesidovi, než si Mattio nechal narůst vousy. Za nimi je cukrová třtina, tak myslím, že obrázek pochází z Kuby.“

„Je to muž, kterého známe jako Brandta?“

„Ano, to je on.“

„Kde je jeho bratr Martino?“

„Nevím. Odjel do Spojených států.“

„Myslíte, že Mattio se mohl vrátit na Kubu?“

„Těžko. Kdyby ho poznali, zastřelí ho za to, co spáchal za revoluce.“

„Chápu. Co budete dělat, když vás pustím?“

„Vrátím se domů k matce do Havany.“

„A dál?“

„Budu sledovat noviny, dokud se nedovím, kam odplul vrah mého otce. Pak se dám po jeho stopě.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Tohle bych si na vašem místě hodně rozmyslel.“

V mladíkových očích se zablesklo. „Tady není co rozmýšlet. To je všechno, seňore?“

„Ano, to je vše.“

„Mohu jít?“

„Ano. Jeďte rovnou domů.“

„Děkuji vám, seňore.“ Mladík odcházel se vztýčenou hlavou.

„Myslíš, že je správné nechat ho odejít?“ zeptal se Ginger pochybovačně.

„Co bychom si s ním počali? Vzít ho k soudu, navařili bychom si pěknou kaši. Úřady zatím nechtějí Brandtúv případ rozvířovat a my se také chceme dostat domů. Bylo to zajímavé odpoledne.“

„Jak teď dál?“ zeptal se zrzek, když kráčeli k vozu.

„Nevím, ale zmocňuje se mě pocit, že za případem je něco víc než jeden uprchlý podvodník. Máme zatím ze skládanky jen několik kousků. Po návratu domů se ji pokusíme doplnit.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

STOPY ZE SPÁLENIŠTĚ

Po návratu na velitelství, zrzek rozložil na stůl útržky papíru vyhrabané z hromady popele a ostatní vyslechli Bigglesovu stručnou zprávu o mladíkovi, kterého dopadli u Warleigh Towers.

„Mimochodem, neřekl jsi mi, co bylo s tím atlasem a proč ses ho rozhodl vzít s sebou,“ ozval se Ginger.

„Nechtěl jsem o tom mluvit před paní Greenovou,“ řekl Biggles. „Vzal jsem atlas s sebou, abychom si ho

mohli prohlédnout v klidu. Brandt nebo někdo jiný v domě ho musel používat ještě předtím, než koupil od Garrards nové mapy. Vlastně jsem doufal, že tam některé z nich najdu, ale protože tam nebyly, mohu se jen domnívat, že se dostaly rovnou na jachtu. Nevadí. Pro účel, k jakému jsem je chtěl použít, nám poslouží i školní atlas. Vzhledem k území, které mapy zobrazovaly, mě nepřekvapilo, že jsem v atlasu našel útržek papíru s poznámkou o stránce, na které bylo území Západní Indie. Stránka je hodně ušpiněná a jsou na ní slabé čáry tužkou.“

„Proč sis ji vzal ke světlu?“

„Hledal jsem otvory po špendlících.“

„Našel jsi nějaké?“

„Jen jeden. Je v průsečíku dvou linek. To by mohlo být důležité a přivedlo mě to na myšlenku, že někdo za použití kompasu nebo odpichovacího kružítka měřil vzdálenosti od průsečíku na konec linek. Jedna končila na pobřeží Kuby a druhá až u jižního výběžku Floridy, blízko pobřeží Spojených států.“

„Co bylo v tom průsečíku?“ zeptal se Algy.

„Je to divné, ale nic. Alespoň na mapě není zakresleno nic než moře. Nesmíme ovšem zapomenout, že v tomhle moři jsou tisíce tak malých ostrůvků, že v atlasu nemohou být vyznačeny. Takové se dají najít jen na velice podrobné mapě. Podívejte se na námořní mapu Bahamských ostrovů, jestli na ní něco najdete. Průsečík je jenom kousek jižně od ostrova Andros. Ten je dost velký a bude určitě na mapě.“

Algy vytáhl zásuvku velké skříně, v níž byly na plocho uložené mapy a vzal z ní tu, o které byla řeč. Orientoval se podle atlasu a nakonec prohlásil: „Opravdu

tam je ostrov. Jen taková tečička, ale má jméno. Je to Isla Santina.“

„Dobrá. Když už jsme u toho, dotáhneme věc do konce. Bertie, najdi Santinu v Plavebních směrnicích admirality.“

Bertie chvíli listoval a pak se dal do čtení: „Isla Santina je malý skalnatý ostrov v pásmu Bahamských ostrovů, uprostřed cesty mezi Androsem a Kubou. Je to kráter vyhaslé sopky. Průměr hlavní laguny není nikde větší než jednu míli. Na severní straně je úzký průliv. Nikde se nedá zakotvit. Hloubka je mezi dvěma až třemi sty sáhů. Na ostrově chybí pitná voda, proto nemá stálé obyvatele. Konec.“

„To také stačí,“ řekl Biggles. „To je vše, co pro tuhle chvíli potřebujeme vědět. Víme, že o Santinu se zajímá Brandt nebo někdo, kdo pro něj pracuje.“

„Může být místem, kde se skrývá *Cordelia,*“ napadlo Gingera.

„Je to možné, ačkoli si neumím představit muže jako je Brandt, že by se zdržoval na skále bez vody uprostřed pustého moře. Teď si prohlédneme kousky papíru, které jsme sebrali. Zjistil jsi z nich něco, Gingere?“

„Tuze málo,“ prohlásil zrzek, který útržky uspořádával. „Skoro všechno je napsáno španělsky. Snad by nám mohly něco napovědět adresy, které jsem tam objevil.“

Všichni se shromáždili kolem stolu pokrytého útržky. Okraje vybledlého papíru byly ožehnuty a ty nejspálenější části se již rozdrolily. Snadno se poznalo, že jde o zbytky dopisů. Z některých zbývaly jen rohy, z jiných pruh na okraji listu, takže z dlouhých vět obvykle zůstávala jen dvě nebo tři slůvka. Biggles sáhl po po

dvou papírech ležících nahoře a začal číst, nejdřív španělsky a potom text překládal. První byl rohový kus, na kterém byla pouze adresa *„Palacio de las Rosas, Havana“*, kterou nebylo třeba překládat. Následoval větší pruh jednoho listu, na němž zbývalo toto:

„…de los artículos que fabrica
…el contenido
Ptas 1000.
…zboží, které vyrábí
…obsah
tisíc peset.“

Tak to Biggles přeložil a dodal: „To je za současného kurzu asi šest liber, které někoho to zboží stojí.“ Vzal do ruky další kus papíru.

„*…tiene dos millas de largo …hay en los frondosos árboles* …něco je dvě míle dlouhé …a je lemováno stromy,“ překládal.

Na následujícím kusu byla další adresa. Zněla: *„Hotel Castello, Tanger.“* Na tomto útržku byla čitelná vždy pouze poslední slova v každé řádce. Byl to anglický strojopis:

„…přejete si …může se setkat …žádejte o …MacIrish.“

Na ostatních útržcích bylo už jen pár slov, která sama o sobě nedávala smysl. Biggles neskrýval zklamání, ale poznamenal, že je to lepší než nic. Nejpozoruhodnější byla adresa v Tangeru a jméno nebo přezdívka „MacIrish“.

„Klíč k celé záležitosti bude v Tangeru,“ domýšlel se Biggles. „Brandt si tam něco zařizoval, nevíme ovšem co. Protože to dělal písemně, jednal s někým, s kým obchodoval již dříve. Tanger je mezinárodní přístav s

nezvyklým policejním systémem a má velice pochybnou pověst. Je místem, kde se shromažďují ti nejmazanější podvodníci. Najdou se mezi nimi pašeráci valut, překupníci drog, pokoutní nákupčí diamantů, špioni a podobná sebranka. Nedávno tam prý zavedli ostřejší režim, takže se to mírně pročistilo. Přesto si tam i dnes mnohý dobrodruh s malým rychlým člunem nadělá jmění obchodem se zakázaným zbožím, se zbraněmi nebo drogami. Člověku na útěku se může hodit, že získá informace o obchodech chlapíka, jenž si říká MacIrish. To, že pokládá za užitečné užívat jméno, které je zřejmě přezdívkou, naznačuje, že jde o darebáka. Zajímalo by mě, zda o něm něco vědí v Paříži. Francie má v Tangeru své zájmy, leží přece vedle jejího bolestivého místa, Alžíru. Marcel Brissac by dokonce mohl vědět, co se dá koupit za tisíc peset. Algy sežeň ho telefonem. Jednou mi vyprávěl, že větší část jejich potíží v Alžíru přichází právě z Tangeru."

Marcel Brissac, inspektor ředitelství francouzské policie a Interpolu v Paříži se ozval brzy a Biggles převzal sluchátko.

„Tady Biggles, Marceli. *Bonjour. Je vais bien, merci. Écoutez.* Nečekaně se zajímám o Tanger. Slyšel jsi někdy o člověku, který si říká MacIrish? Že ho znáš? Skvělé… pokračuj, poslouchám… Ano! Tak takhle…? To jsem právě chtěl vědět. Ano, když budu zas něco potřebovat, zavolám. *Au revoir!"*

Biggles zavěsil, a když se otočil k ostatním, výraz jeho tváře se změnil.

„Jsme doma," řekl zachmuřeně. „MacIrish je přezdívka jednoho z nejprohnanějších pašeráků ve Středomoří. Jeho hlavním zájmem jsou zbraně. Levné

střelné zbraně, vyřazené z různých evropských armád. Kupuje je a prodává vzbouřencům v Africe i Asii. Má svojí vlastní loď a za hotové dodá každému, co si přeje. Policie ho sleduje již dlouhá léta, ale nikdy se jí nepodařilo, něco mu přišít. Když mu začne půda hořet pod nohama, zmizí v mezinárodní zóně v Tangeru. Policejní systém je tam tak úžasný, že se k němu nikdo nedostane. Mimochodem, Marcel mi sdělil, že během nedávných nepokojů na Kypru dodával zbraně oběma stranám, Řekům i Turkům.“

„Pěkný skunk, toho by se měli zbavit,“ zavrčel Bertie. „Jaké je národnosti? Věděl to Marcel?“

„Ne. Domnívá se, že je napůl Španěl a napůl Arab, ale on sám se prý vychloubá, že zdědil irskou krev. Odtud to podivné jméno. Nedá se tvrdit, že by mě to, co jsem od Marcela slyšel, nějak silně překvapilo. Čekal jsem něco takového.“

„Ale jak to souvisí s Brandtem?“ zeptal se zrzek. „Nač by chtěl zbraně?“

„Nezapomínej, že už začal jednu revoluci! Tedy pokud nám mladý Francisco Tristano pověděl pravdu a já osobně o jeho slovech vůbec nepochybuji. Tebe by překvapilo, kdyby to Brandt zkusil znovu?“

„Ale proč by to dělal? Peněz má dost…“

„To jednak není jisté a potom, některým lidem peníze nestačí!“ usmál se Biggles. „Něco co jsem viděl, či spíše už neviděl, ve Warleigh Towers, mě přivedlo na myšlenku, že Brandt právě k těmto lidem patří.“

„O čem to mluvíš?“ vyhrkl zrzek.

„Vzpomínáš si, co nám řekla paní Greenová? Na Brandtově stole prý stála bysta Napoleona a jenom tu si odnesl na loď!“

„A co má být?“

„Povím ti zajímavost. Vyprávěl mi to kdysi znamenitý psycholog, muž znalý svého oboru. Napoleon jako symbol bývá neklamnou známkou mimořádné ctižádosti, která je tak silná, až se proměnila v nemoc, v chorobu! Neptej se, proč je to zrovna Napoleon, ale je to tak. Všímám si toho už dlouho. Až někdy uvidíš fotografii průmyslového či novinářského magnáta, slavného politika či státníka, nedívej se mu na tvář, ale rozhlédni se po jeho pokoji. Dost často tam uvidíš sochu či obraz Napoleona! Všímám si toho už dlouho a bývá to tak. Pro chorobně ctižádostivé lidi je Napoleon něco jako božstvo. Mohu vyprávět o muži, který zašel tak daleko, že si změnil jméno, aby se mohl podepisovat písmenem N, jako Napoleon! Na takové lidi si dávejte pozor, protože jsou svým způsobem posedlí a všechno co jim překáží, smetou z cesty. Stává se to smyslem jejich života. Jistě chápete, k čemu směřuji. Napoleon na Brandtově stole naznačuje, že jeho majitele postihla stejná choroba. Miliony mu nestačí. Touží po moci a řekl bych, že jde právě za ní. O to silněji, že po ní už jednou sáhl a pohořel!“

„V Západní Indii?“

„Nebo ve Střední Americe. To staví celou věc do jiného světla. Souhlasí to s tím, co již víme. Vzpomeňte na mapy, které si Brandt koupil, a na potraviny pro malou armádu. Pokud vyhledal pašeráka zbraní, je třeba něco dodávat? Mohu se mýlit, ale jsem si téměř jist, že když s tím něco neuděláme, pak zemře spousta pošetilců, aby se Brandt mohl stát osvoboditelem a hrdinou. Jen nebesa vědí, jakou může natropit spoušť.“

„A co s tím tedy uděláme, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Jdu za velitelem. Je docela možné, že na zastavení spiknutí je už pozdě.“ Biggles sáhl po telefonu, ujistil se, že Raymond má čas, a odešel za ním.

„Co vás trápí?“ přivítal ho generál.

„Brandtův případ.“

„Podařilo se vám s tím nějak pohnout?“

„Víc než jsem čekal. Jenomže způsob, jakým se to vyvíjí, se mi nelíbí. Řekl jsem si, že bude lepší vás s tím seznámit, než věc nabere příliš rychlé tempo.“

„Ale, ale. Znamená to, že víte, kam Brandt odplul?“

„To zatím ne, ale přibližný směr jeho plavby jsme zjistili. S tím ovšem souvisí další věc. Přivedlo mě k vám to, k čemu se asi Brandt chystá.“

„Co myslíte, že má za lubem?“

„Začít revoluci v Západní Indii nebo v některém státě Střední Ameriky a za základnu použít jeden britský ostrov.“

„Proboha, člověče!“ vytřeštil oči Raymond. „To myslíte vážně?“

„Naprosto vážně.“

„Kdybyste měl pravdu, mohlo by to vážně zhoršit naše vztahy ke Spojeným státům. Víte, jak jsou pro ně důležité přístupy k pásmu Panamského průplavu?“

„Napadlo mě to. Kdyby vyšlo najevo, že základnou nepřátelských operací je britské území, dívali by se na nás jako na lasici ve svém kurníku.“

„Nechte si ta přirovnání,“ zavrčel Raymond. „Zatím mě ani na chvíli nenapadlo, že Brandt myslí na něco jiného, než na útěk před svými finančními závazky. Mluvil jste o tom ještě s někým?“

„Mimo kancelář s nikým.“

„Mlčte tedy jako hrob, dokud nezískáme jistotu. A teď mi raději povězte všechno, co víte.“

Biggles podal zprávu o všem, k čemu se postupně dopracovali. „Takhle to vypadá, pane,“ ukončil hlášení. „Brandt je dobrodruh, a pokud mám přesné informace, tak se k dosažení svých cílů nezastaví ani před vraždou ani před válkou. Na Kubě se již pokusil získat pro sebe prezidentský úřad, ale pokus se nezdařil a přišel o svůj tamní majetek. teď patrně doufá, že ho získá zpátky. Když *Cordelia* odjížděla, měla na palubě barvu na změnu nátěru a potraviny pro menší armádu. Veze i několik sad podrobných map karibské oblasti. Brandt je ve styku s jakýmsi člověkem z Tangeru, o kterém jsem se dověděl, že je pašerákem zbraní. Nemusíme příliš namáhat vlastní představivost, abychom uhodli, jaké s ním vede obchody. S jachtou jako s dopravním prostředkem, s potravinami, mapami a s lehkými pěchotními zbraněmi se Brandt podle všeho chystá spustit veliký rozruch.“

„Ale k revoluci musí mít vzbouřence.“

„Předpokládám, že tuhle stránku věci zajišťuje přímo na místě Brandtův bratr. Například někde v Havaně, v *Palacio de las Rosas.* Ještě ani nevím, zda je to hotel nebo soukromý dům.“

„To slyším moc nerad,“ zavrčel Raymond, vstal a začal přecházet kanceláří. „Představa, že britský ostrov se má změnit na odrazový můstek k útoku na spřátelenou zemi je pobuřující. Za to bychom se nevyhnuli kritice.“ Zastavil se a pohlédl Bigglesovi přímo do tváře. „Navrhněte další postup!“

„Počítám s výletem do Tangeru, kde se podívám na chlápka, jenž si říká MacIrish. Druhá možnost by byla

zaletět rovnou na Santinu. Lepší by ovšem bylo, zkusit to napřed v Tangeru.“

„Proč?“

„Abychom si ověřili, zda neštěkáme na nepravý strom, co se týče toho, že Brandt byl ve styku s MacIrishem. Je pravděpodobné, že se jednalo o zbraně, ale je to jen dohad. Byl bych klidnější, kdybych to věděl určitě. Pokud bych ale odletěl na ostrov Santina a našel tam *Cordelii buď* takovou jaká byla nebo přemalovanou, co bych mohl dělat? S jistotou, že má podpalubí plné pušek, bych se mohl pustit do různých akcí, ale s pouhým podezřením by to bylo riziko. Mohli by mě obvinit z pirátství.“

„Myslíte si, že letadlo se hodí k prozkoumání Santiny?“

„Neznám lepší první krok. Brandt si sotva všimne přelétajícího letounu, zatímco připlutí korvety by ho přimělo k rychlému útěku někam za hranice naší pravomoci. Vždyť jsme ještě ani nedokázali, že *Cordelia* doplula na ostrov Santina. Všechno ale ukazuje na to, že je někde v Západní Indii, a kdyby se nám nepodařilo najít ji na Santině, netrvalo by nám dlouho, abychom z letadla obhlédli široké okolí a zjistili, kde se schovává.“

„Ano. To zní dobře, nechám to na vás. Dělejte jak uznáte za vhodné, ale jednejte rychle. Brandt má dva měsíce náskoku, takže čas bude rozhodujícím činitelem. Bude určitě lepší, když začnete v Tangeru.“

„Dobrá. Poletím pravidelnou leteckou linkou. Budu méně nápadný, než kdybych přiletěl vlastním letadlem. V Tangeru bývá spousta zvědavců.“

„Nejsou tam bez důvodu. Jsou to slídilové, takže budte opatrný. Mezinárodní pásmo je navíc známé tím, že se v něm nevysvětlitelným způsobem ztrácejí lidé.“

„Dobrý nápad,“ usmál se Biggles. „Už jsem zmizel mnohokrát, tak proč by se to nestalo znovu? Často si opakuji staré přísloví, že tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Udělám ovšem všechno, co bude v mých silách, abych zůstal ve hře, dokud ctižádostivému panu Brandtovi nezatrhneme jeho obchody. Souhlasím s vámi, že času není nazbyt. Tohle je jedna ze chvilek, kdy bych chtěl být na dvou místech současně. Ale počkejte. Proč ne?“

„Být na dvou místech najednou? V Tangeru a v Západní Indii? To myslíte vážně?“

„Ne, ale pokud vám nebude vadit, že budeme všichni pryč, mohli bychom použít gadfly[1] a letět do Gibraltaru. Kdybych tam letadlo nechal, použil bych přes průliv do Tangeru veřejnou linku. Je to jen asi dvě míle. Mělo by to výhodu, že až bych v Tangeru skončil, nemusel bych zpátky do Anglie. Stroj bych měl k dispozici v místě. Mohl bych letět přímo do Dakaru a odtud přes Atlantik do Natalu v Brazílii. Odtud bych letěl po hlavní trase na sever do Nassau na Bahamách. Je to základna na britském území a na Santinu odtamtud není nijak daleko.“

Generál pohlédl na velkou nástěnnou mapu světa. „To se mi zdá být docela rozumný návrh. Ušetříte spoustu času.“

„A kdybych se v Tangeru ztratil,“ znovu se zasmál Biggles, „tři ostatní by mohli doletět rovnou na Santinu a dokončit práci.“

---

[1] Gadfly – typ letounu. Česky ovád nebo střeček.

„Neumím si představit, že by vaše trojice letěla bez vás," řekl Raymond. „No, snad víte, co děláte."

„Nechme to tak, pane. Jestli se s vámi sám nespojím, bude vás stále informovat někdo z ostatních."

„Tak to zařiďte!"

Biggles vstal, zamáčkl cigaretu a odešel.

KAPITOLA PÁTÁ

NA TENKÉM LEDĚ

O dvacet čtyři hodiny později Biggles s Bertiem odpočívali v Tangeru nad šálkem dobré kávy na terase hotelu Alcazar, který jim doporučil Marcel Brissac. Znal to tam, neboť ho povinnosti často zavedly do Maroka. Algy se zrzkem zůstali u policejního gadfly na letišti v Gibraltaru. Tuhle vysokou skálu bylo vidět přes jiskřící se modrou vodu úzkého průlivu.

Biggles zprvu zamýšlel zajet do Tangeru sám, neboť tušil, že výlet bude vyžadovat nesmírně citlivé jednání. Teprve po dlouhém přemlouvání přikývl Bertiemu, aby mu pomohl, kdyby se dostal do úzkých. Dobře totiž věděl, jak to v téhle kdysi obávané maurské pevnosti chodí. Vždycky tu žila podivná směsice lidí všech barev a vyznání a ti z nich, kteří měli důvody držet se v temnu, pohlíželi na každého zvědavce s nedůvěrou, ne-li nenávistí. Jenže jak jinak mohl Biggles získat informace, než vyptáváním? Pouze málo míst v Africe se mohlo chlubit takovou pestrostí a různorodostí obyvatel. Arabové, orientálci a černoši se zde běžně stýkali s pnslušníky téměř všech evropských zemí a všichni se řídili zdejšími zákony. Jeden z nich třeba říkal, že jak si člověk vydělá na živobytí, je jen jeho věc, což uznával každý turista se zdravým rozumem.

Tanger soustřeďuje téměř veškerý obchodní život v Maroku. Zemi sice vládne sultán, ale ten se ve skutečnosti stará pouze o domácí záležitosti. Jedinečné je zdejší mezinárodní pásmo, kontrolované policií několika národností. Protože většina ulic je pro auta moc úzká,

zboží zde dopravují na svých hřbetech osli. Na velkém súku, neboli na tržišti je konečná saharských karavan. Vládne tu úžasná pestrost, jiné školy mají muslimové, jiné křesťané. Máme-li však být spravedliví, město je takové, jak si je turista udělá. Kdo se spokojí s prohlídkou památek a stará se jen sám o sebe, nemusí se obávat ničeho, snad kromě všudypřítomných žebráků, samozvaných průvodců a prodavačů brakového zboží. Všichni se ho snaží obrat. Stejně to ale vypadá téměř ve všech středomořských přístavech.

Biggles tohle samozřejmě věděl. Nepovažoval za pravděpodobné, že by je někdo obtěžoval, dokud s Bertiem zůstanou tím, čím se tu jevili, totiž náhodnými turisty. Kdyby se však začal vyptávat na věci týkající se podsvětí, zločinců, pašeráků a špionů, kteří měli v mezinárodním pásmu základnu, stali by se brzy podezřelými. Potíž byla v tom, vědět jak začít. Kde má začít, to Biggles věděl. Jméno hotelu si dávno přečetl na připáleném papíře vyhrabaném z popela Brandtova ohniště. Neměl sice tušení, kde hotel najít, ale začít musel právě tam.

„Tak se do toho dáme," řekl Bertiemu, který dopíjel svou kávu. „Nemá cenu to odkládat. V případě jako je tenhle, bude nejlepší chytit býka rovnou za rohy!"

„Jemináčku, starouši, kdepak máš toho býka?"

„V hotelu Castello, nechápeš?" zasmál se Biggles.

„Chápu, ale nejsem o nic moudřejší. Raději se zvedneme a jdeme to omrknout. Máš představu, co je to za podnik?"

„Ani tu nejmenší. Mezi hotely uvedenými v průvodci chybí."

Biggles kývl na číšníka, který je obsluhoval. Dle fezu na hlavě to mohl být Turek. „Kde najdu hotel Castello?“ řekl francouzsky.

Mužovy tmavé oči po několik vteřin hleděly do jeho tváře, než zazněla odpověď: Je to blízko *kasby.*“

„V domorodé čtvrti?“

„Vedle staré pevnosti.“

„Můžete nám ušetřit čas a najít spolehlivého průvodce, který by nás tam dovedl?“

„Jak si přejete,“ řekl muž a vzápětí ho viděli, jak rozmlouvá s recepčním, uhlazeným chlapíkem se snědou pletí, jehož původ by se obtížně odhadoval. Hovor netrval dlouho a recepční k nim vyrazil s netečným výrazem ve tváři. „Hledáte hotel Castello?“ uklonil se. „Správně.“

„Nezmýlili jste se v názvu?“ prohlásil tiše.

„Ne. Pročpak?“

„To není vhodné místo pro cizince.“

„S tím se netrapte,“ mávl rukou Biggles. „Máme tam jednání.“

„Ach ano… rozumím. Najdu vám průvodce. Než odejdete, zaplaťte účet, prosím.“

„Proč?“ pozvedl obočí Biggles. „Nač ten spěch?“

„Třeba se nevrátíte.“

Biggles vytáhl náprsní tašku a podal mu bankovku: „Dobrá. Tady je záloha.“

Recepční ji vzal, znovu se uklonil a odešel.

„Drzý chlap,“ zavrčel Bertie.

„Asi ví, jak to chodí. Rozhodně nás nenechal na pochybách, co soudí o hotelu Castello.“

Chvíli to trvalo, než se recepční vrátil. Vedl s sebou Araba s tváří zďobanou od neštovic, s rukama jako

klepeta obřího humra a s výrazem, který se snažil být přátelský, ale asi by vyděsil většinu lidí se slabšími nervy.

Arab se hluboce uklonil. „Já dobrá muž," vychloubal se. „Ukážu cestu moc rychle."

„Veďte nás," přátelsky se na něj usmál Biggles.

Vyšli s průvodcem v čele. Ten se vrhl do záplavy lidí a drsně si mezi nimi razil cestu. Ve skutečnosti mu nic jiného nezbývalo, neboť již první jeho kroky je dovedly na bazar s úzkými hlučnými uličkami, ucpanými stánky a naloženými osly, kde se nabízelo na prodej všechno, co si člověk mohl i nemohl představit. Prodavači a zákazníci, kteří s nimi smlouvali, se překřikovali a ječeli, hlasy lidí a hýkání oslů splývalo v ohlušující ryk.

Probíjeli si cestu tím hlukem ohrožujícím zdravé vnímání asi čtvrt hodiny, když se průvodce zastavil u krámku, v jehož dveřích stál se zářivým úsměvem tělnatý člověk v oděvu tak okázalém, jako by právě vystoupil z orientální pohádky o Aladinovi. Přes žlutou zástěru měl červenou vestu lemovanou zlatem. Objemné modré kalhoty byly u kotníků podvázány nad šarlatově rudými marockými trepkami. Na mužově hlavě trůnil fez, nasazený furiantsky na stranu a na uších se mu houpaly velké zlaté kruhy. Od horního rtu mu splýval ke koutkům úst upravený černý knír. Přes paži měl přehozen malý koberec. Když pak promluvil, uslyšeli živý a ostře pronikavý hlas, jaký zní téměř všude na Středním východě, když domorodci hovoří anglicky.

„Proč jste nás sem zavedl?" řekl úsečně Biggles a pohlédl na průvodce.

Arab zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru. „Můj přítel prodává velice pěkná koberec.“

„Nechci koberec a vy víte, kam máme namířeno. Veďte nás dál.“

Muž z pohádky se usmál. „Pojďte na chvíli dovnitř, pánové,“ zval hosty milým hlasem. „Není dobré mluvit na ulici.“

Biggles mrkl na něj a pak na Bertieho. „Nevím, jaká to je hra,“ řekl, „ale zdá se, že nejde jen o koberce. Uvidíme.“ Následovali chlapíka dovnitř, do malé místnosti plné koberců. Visely všude.

„Tak co to všechno znamená?“ zeptal se Biggles. „Slyšel jste, že koberec nesháním.“

„Ano, slyšel. Vy hledáte hotel Castello?“

„Kdo vám to pověděl?“ zamračil se Biggles.

„Můj přítel, který vás sem přivedl.“

„Proč vám to říkal? Proč se zajímáte o to, kam jdeme?“

„Když vás můj přítel přivedl, jenom poslechl příkazu ředitele vašeho hotelu.“

„Ta jeho drzost je velkolepá,“ řekl žasnoucí Biggles. „Co mu k čertu záleží na tom, kam jdeme?“

„Záleží mu na vaší bezpečnosti.“

„A co s tím máte společného vy?“

„Řekněme, že mi na ní záleží také.“

„Tomu mám věřit? Vždyť o mě nic nevíte!“

„Vím toho dost.“

„Co tím myslíte?“

„Máte přátele v Paříži, kteří požádali ředitele hotelu Alcazar, aby na vás dal pozor. Tady se můžete lehce dostat do potíží.“

„Rozumím,“ kývl Biggles, ale stále se tvářil nedůvěřivě. „Kdyby to dejme tomu byla pravda, proč nás ředitel poslal právě k vám?“

„Nejspíš proto, aby vás ušetřil těžkostí. Třeba mohu odpovědět na otázku, která vás přivedla do Tangeru.“

„Znáte ji?“

„Neznám. Ale vím o mnoha věcech. Vědět je moje práce. Mohu vám například povědět, že je snadnější se do hotelu Castello dostat, než z něj odejít.“

Biggles váhal. Do Tangeru přijel rozhodnut nikomu nedůvěřovat. Jak se mohl svěřit muži z pohádky, který zaručeně nebyl prodavačem koberců? Nepochybně byl agentem nebo špionem, ale pro jakou stranu pracoval? Stál na straně zákona, nebo na té druhé? Ať to však bylo jakkoli, jedna věc již byla jasná. Přestože byli v Tangeru jen pár hodin, jejich příjezd neunikl čísi pozornosti. Kdo byli ti přátelé v Paříži, kteří požádali ředitele hotelu Alcazar, aby na ně dával pozor? Byl to Marcel Brissac, jeho kolega z velitelství pařížské policie? To by mohla být správná odpověď, protože právě Marcel mu doporučil hotel Alcazar. Měl tam snad nějaké agenty? Téměř jistě ano. Biggles se rozhodl využít příležitosti. Stejně se musel někde chopit příležitosti a krámek s koberci nebude tak nebezpečný jako další místa, na která ještě mohou zabloudit. Pomalu a zřetelně prohlásil: „Přijel jsem do Tangeru, abych navázal kontakt s mužem, který si říká MacIrish. Víte o něm?“

„Většina lidí, kteří tu žijí, ví o kapitánu MacIrishovi, avšak pochybuji, že ho někdo viděl na vlastní oči. Vyprávějí se o něm celé pověsti, ale on se na veřejnosti objeví jen vzácně. Šel jste do hotelu Castello s úmyslem setkat se s ním?“

„Ano.“

„Tam ho nenajdete.“

„Proč ne?“

„Jeho škuner *Queen Pat* odplul více než před měsícem a ten bez něho nikdy neodpluje. Hotel Castello používá jako vhodnou adresu pro došlé dopisy.“

„Co ještě o něm víte?“

„Je jedním z lidí, kteří si vydělávají na živobytí tím, že se pohybují na hranici zákona. *Queen Pat* je známá v každém přístavu od Bosporu k Azorám. Jejího majitele hledá policie všech zemí, jež omývá Středozemní moře. Dost často se stane, že ho chytí, ale když dojde k průkaznímu řízení, musí ho propustit, neboť mu nemohou nic dokázat. Je známý jako jeden z nejúspěšnějších pašeráků, kteří se postavili proti zákonu. Vždycky když jeho škuner zastavili, a to se někdy stalo i na širém moři, nikdy nenašli na palubě žádný náklad.“

„Kapitán MacIrish je na ně moc mazaný?“

„Tak nějak.“

„Specializuje se zvlášť na nějaký druh zboží?“

„Ne. Mluví se snad o každém zboží, které podléhá clu.“

„Střelné zbraně?“

„Ano. Říká se to, ale nikdo nic nedokázal.“

„Nevíte, kam teď odjel?“

„Nikdo nikdy neví, kam odjel.“

„Mohli by to vědět v hotelu Castello.“

„Silně pochybuji. Ale i kdyby to věděli, neřeknou vám to. Bylo by velmi nebezpečné klást takové otázky.“

„Jaký podnik je Castello?“

„Je to špinavá díra, kterou provozuje jeden Arab pro Araby.“

„Evropana tam nenajdete?“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Rozumím. Když už jsme se dostali tak daleko, mohl bych zajít do díry Castello a nechat tam vzkaz pro kapitána MacIrishe.“

„To záleží na vás, pane. Řekl jsem vám, co vím.“

„Děkuji vám.“ Biggles se otočil k průvodci. „Půjdeme do hotelu Castello.“

Když znovu vyšli na ulici, pošeptal Bertie Bigglesovi: „To bude nějaký podraz, starouši, nezdá se ti?“

„Nevím. Obchodník s koberci může být pravý, nebo by to mohl být špicl, který pracuje pro MacIrishe nebo pro někoho jiného v hotelu Castello. Jedna věc je hodně nápadná. Lidé si nás začali všímat od chvíle, kdy jsem řekl číšníkovi v hotelu Alcazar, že se zajímáme o Castello. Je zcela jasné, že jsme v nebezpečí, ale když už jsme s tím začali, dotáhneme to do konce.“

Průvodce se zastavil u závěsu, omezujícího vstup do domu v úzké ulici. Tvořila ho hustá síť dlouhých šňůrek korálů. Podle množství vývěsních štítů s arabskými názvy bylo zřejmé, že zašli hluboko do domorodé čtvrti. Tomu odpovídali také lidé, kteří procházeli kolem nich. Muži zahaleni do plášťů vypadali jako duchové, žen zde bylo málo a ze závojů jim nevyčnívala ani špičku nosu.

Biggles zaplatil průvodci a řekl mu, že nemusí čekat.

Bertie pohlédl na Bigglese. „Půjdeme dovnitř?“

„Jistě. Máme k tomu dobrý důvod. Chceme koupit zbraně. Teď mě nejvíc zajímá, zda Brandt koupil od MacIrishe zbraně a kolik jich bylo. Raději mě nech mluvit.“

Korálky zachřestily, když je Biggles rozhrnul a vstoupil do místnosti, jež byla v porovnání se slunečním světlem venku velice temná. Vzduch čpěl zvláštními arabskými voňavkami. Po chvíli, když jejich oči přivykly šeru, podařilo se jim rozeznat muže, sedícího na pohovce, který na ně hleděl přes noviny. V šeru si toho asi moc nepřečetl. Když *si* všiml, že ho pozorují, vstal a šel k nim.

„Mluvíte anglicky?“ oslovil ho Biggles.

„Ne moc dobře. Francouzsky líp. Přejete si něco?“

„Ano,“ řekl Biggles, aniž by něco předstíral. „Doufám, že se tu setkám s kapitánem MacIrishem.“

„MacIrish? Kdo je to?“

„Vy to víte a já taky. Je tady? Chtěl bych si s ním domluvit obchod.“

„Není tady.“

Biggles zahlédl koutkem oka dva Araby, kteří vklouzli dovnitř a postavili se mezi ně a východ. „Nevíte, kdy se kapitán vrátí?“

„Ne.“

„Potom se pro to co potřebuji, musím obrátit jinam.“

„Co potřebovat?“

„Zbraně. Pušky a střelivo.“

„Proč myslet, my zde mít pušky?“

„Jeden můj přítel v Anglii mi poradil, abych se obrátil na kapitána MacIrishe.“

„Jaké jméno ten člověk?“

Biggles zaváhal. Nejraději by nikoho nejmenoval, ale bylo mu jasné, že pro své tvrzení musí podat důkaz. Nepodložené tvrzení by bylo nebezpečné. „Pan Brandt,“ řekl.

„Neznat muže, co jmenuje Brandt.“

Bigglese to překvapilo. Použil Brandt falešné jméno nebo za něj obchod vyřizoval někdo z jeho lidí? Třeba Vaucher, jeho spolehlivý tajemník?

„Pan Brandt má tajemníka jménem Vaucher," prohlásil.

Zřejmě zasáhl do černého, protože chlapík zbystřil pozornost a zeptal se: „Kolik pušek potřebovat?"

„Sto kusů. Cena je myslím tisíc peset za pušku."

„Ne za sto. Za dvě sta. Za sto víc."

„Než dojednáme cenu, chci vidět vzorek. Ale o tom si promluvím s kapitánem MacIrishem." Biggles se obrátil k odchodu.

„Ukážu jakou pušku my prodat."

„Kdy?"

„Teď." Pak chlapík promluvil arabsky, jeden z mužů odešel a ve chvíli byl zpátky s jezdeckou karabinou. Byl to zastaralý belgický vzor. Biggles ji s odbornou zručností přezkoušel. „Je dostatek nábojů?" zeptal se.

„Náboje dost."

Biggles zbraň vrátil. „Není to zrovna levné, ale cenu projednám s kapitánem MacIrishem. Povězte mi ještě, jak dlouho potrvá, než dostanu pušky, pokud se dohodneme na ceně?"

„Dva týdny."

„Dobrá. Setkám se s kapitánem MacIrishem, až se vrátí."

„Jaké jméno ohlásím?"

„Zatím žádná jména. Já se dozvím, kdy se kapitán vrátí."

„Jak vy vědět?"

„To nechte na mně. Ještě se uvidíme. *Au revoir*."

Bertieho značně udivilo, že je bez otázek a zdržování nechali odejít. Při odchodu to zašeptal Bigglesovi.

„Odhaduji, že se to dá vysvětlit tím, že jsme je překvapili a jednali rychle," zasyčel Biggles. „Neměli čas se na nás vyptat. Můžeš se ale vsadit, že to už dělají. Nespustí nás z očí. Chlápek, s nímž jsem tam mluvil, není Arab. Bude to asi míšenec. Myslím, že ho tam MacIrish nechává, aby se v době jeho nepřítomnosti staral o obchody. Koneckonců někdo musí jednat se zákazníky, pokud majitel nechce zavřít krám. Konečně máme informaci, kterou jsme sháněli. Proběhlo to tak, že Brandt sem vyslal Vauchera a ten v zastoupení Brandta koupil dvě stě belgických karabin, které vyřadila armáda, kus zhruba za šest liber. Nemají větší cenu než libru za kus, ale do ceny je započtena doprava a riziko ztrát, kdyby je někde na hranicích zadrželi celníci. MacIrish není sám, kdo dodává zbraně nezodpovědným lotrům a umožňuje všemožné vzpoury a povstání. Řekl bych, že pušky, které Brandt koupil, nyní cestují do karibské oblasti. Čím dříve se vrátíme do Gibraltaru tím lépe."

„Jak si představuješ, že MacIrish získává svoje pušky? Žádný pořádný přístavní úřad je nenechá projít."

„Málokterý úřad odolá korupci. MacIrish bude mít pravděpodobně v Evropě agenta, který nakupuje zbraně. Za úplatek se dá zařídit, aby je naložili na nákladní lod, která se někde na širém moři setká s *Queen Pata*. ta je převezme. Je jedno, jak to dělají, to nebudeme řešit. teď si vyzvedneme věci v hotelu a pomažeme zpátky do Evropy. Upřímně řečeno, nevěřil bych ani jednomu z lidí, se kterými jsme dnes mluvili. Prodají cokoli nebo kohokoli tomu, kdo zaplatí nejvíc."

Když dorazili do hotelu, Biggles si vyzvedl z police klíč. Zřízenec jim věnoval lhostejný pohled. Odešli do svého pokoje v prvním patře a začali balit. Biggles položil pyžama a taštičku na postel, odemkl svůj lehký cestovní kufr a zvedl víko. Najednou se zarazil a zíral na jeho obsah. Obrátil se k Bertiemu, dotkl se jeho paže a zvedl prst k ústům. Potom šel ke dveřím do koupelny a trhnutím je otevřel. Podíval se dovnitř a vrátil se do ložnice.

„Co se děje, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Někdo se mi hrabal v kufru,“ zavrčel znechuceně Biggles.

KAPITOLA ŠESTÁ

ÚTĚK Z TANGERU

Nastalo krátké ticho.

„Víš to jistě?“ zeptal se Bertie tiše.

„Docela jistě. Vždycky si pamatuji, v jakém stavu nechávám své věci. Mám to už ve zvyku.“

„Nezamkl jsi kufr?“

„Zamkl. Někomu to ale nezabránilo, aby ho otevřel.“

„Ztratilo se něco?“

„Ne. V kufru nebylo nic, co by stálo za loupež, přesněji řečeno nic, co by mělo cenu pro někoho jiného než pro mne.“

„Pak se nestala žádná škoda.“

„Větší se už stát nemohla.“

„Tomu nerozumím.“

„Zastrčil jsem svůj pas a karnet Interpolu do záhybů rezervní košile. Někdo s nimi hýbal, takže si je určitě prohlédl.“

„Proč jsi je tu nechával?“ ušklíbl se Bertie.

„A proč ne? Kufr jsem zamkl. Dveře byly zamčené. Nechtěl jsem je mít nacpané v kapsách a zdálo se mi bezpečnější nechat je na pokoji, než je mít u sebe. Šli jsme do hotelu Castello. Nezdálo se mi vhodné nosit s sebou tak zrádnou věc. Kdyby nás tam prohledali a přišli na to, že jsme policisté, nedostali bychom se odtamtud se zdravou kůží. Vraždy se tu provádějí skoro jako na běžícím pásu.“ Biggles pokrčil rameny. „No, už se stalo. Musíme to brát, jak to je. Jistě nás podezírali, protože mi otevřeli kufr a ten kdo to udělal, už ví, kdo jsme.“

„Ten otravný chlápek v recepci o tom bude něco vědět, asi to je nějaký agent.“

„Tohle můžeš říct v Tangeru o každém, kdo zastává jeho místo. Za důležité informace se platí a mnozí lidé si tím přivydělávají. Nejenom tady, ale i jinde v Evropě. Nemá smysl hovořit s někým ze zdejších zaměstnanců. Nic bychom z nich nedostali. Bude lépe se chovat, jako bychom nevěděli, že nám prohledávali věci. Stále máme dost času na únik, než přijde na návštěvu pár MacIrishových lidí s nabroušenými noži v rukou.“

„Proč zrovna MacIrish?“

„Protože jsme se vyptávali na něho a na jeho ústředí v hotelu Castello. Pochopí význam našich otázek z dnešního rána. Víme už příliš mnoho.“

Bertie si čistil monokl. „To je pravda – absolutní pravda. Jak z toho ven?“

„Počkej chvilku.“ Biggles šel ke dveřím, maličko je pootevřel, vyhlédl, zase je zavřel a zamkl. „Na každém konci chodby postává jeden chlap, už se asi dali do práce,“ zašeptal. „Uvnitř hotelu se snad ničeho neodváží, ale jakmile odejdeme hlavním vchodem, budou nám rázem v patách.“

Bertie se zatvářil nerozhodně. „To si opravdu myslíš, že by nás mohli oddělat?“

„Když toho tolik víme, vůbec bych o tom nepochyboval. Všechny větší zločinecké organizace pracují se strachem jako se zbraní. Poctiví lidé vědí, že darebáci vraždí a ze strachu z následků se bojí promluvit. To platí všude.“

Biggles přikročil k vysokému francouzskému oknu, které vedlo na malý balkon. Pod ním byla ulice. „Tudy to nejde. Všude kolem je moc lidí. Považovali by nás za

zloděje a spustili by povyk,“ řekl. „Podíváme se do koupelny.“

Přešli na druhou stranu a vyhlédli dolů. Okno vedlo na zadní stranu hotelu. Podle kuchyňských výparů, které stoupaly vzhůru, bylo lehké uhodnout, co leží dole. Asi dvanáct stop pod sebou viděli malý dvorek, na kterém stály popelnice, stohy krabic a kde se povalovaly prázdné lahve a odpad z kuchyně. Nikdo tam nebyl. Průchod v protější zdi umožňoval přístup do postranní ulice, ze které zazníval hluk a ruch z tržiště.

„Tohle vypadá dobře,“ sykl Biggles. „Jestli se odsud dostaneme, půjdeme do nějakého servisu a seženeme vůz, který nás odveze na letiště. Zkusíme si najmout letoun, kterým odletíme na Gibraltar. Kdyby nám to nevyšlo, použili bychom pravidelnou leteckou linku, bez ohledu na to kam poletí. Do Gibraltaru bychom se vrátili až později.“

Zazvonil telefon a Biggles pozvedl obočí. Sáhl po staromódním sluchátku zavěšeném na stěně. „Ano. Kdo je to?“

Ozval se hlas recepčního. „Je tu nějaký pán, který by vás chtěl navštívit, pane.“

Jak se jmenuje?“

„Říká, že je policista z policejního ředitelství.“

„Teď zrovna nemohu nikoho přijmout, právě se koupu. Nemůže mi to povědět telefonem?“

„Říká, že jde o osobní záležitost, pane.“

„Takže mě musí na několik minut omluvit. Jenom se obléknu. Ozvu se vám hned, jak budu připraven.“

„Ano, pane.“ Biggles zavěsil.

„Slyšels to?“ zeptal se Bertieho.

„Každé slovo.“

„Co tomu říkáš? Určitě jsem získal trochu času.“

„A co když to opravdu byla policie?“

„Jaká policie?“

„Třeba nás volá z Paříže Marcel.“

„Nevěřím,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Kdyby s námi chtěl mluvit Marcel, volal by přímo. Ví přece, že jsme tady, tenhle hotel nám doporučil osobně. Nevidím důvod, aby žádal místní policii o zprostředkování hovoru, když může zavolat rovnou recepci hotelu. To mi připadá podezřelé. Někdo se chce jen ujistit, zda jsme ještě tady.“

„Může to být místní policie a Marcela se to třeba vůbec netýká. Když má hotel Castello tak zlověstnou pověst, možná se podivili, co jsme tam dělali.“

„Může být, ale já bych se raději vyhnul i místní policii. Nevzešlo by z toho nic dobrého. Otázky by nám mohly způsobit jenom nepříjemnosti. Mohli by nás dokonce i zavřít. Ne. Máme informaci, pro kterou jsme sem přijeli a nemá smysl prodlužovat riziko. Pro mě je teď nejdůležitější vypadnout odsud na Gibraltar. Čím déle tu zůstaneme, tím to bude pro nás horší.“

„Dobrá, starouši. Nechám to na tobě.“

„Musíme sebou hodit. Hlavním vchodem by to nešlo, takže se…“ Biggles se odmlčel, protože ode dveří se ozvalo slabé zaskřípání. Pohlédli tam a viděli, jak se klika pomalu pohybuje. Potom dveře zavrzaly, jako by na ně někdo zatlačil zvenku.

Biggles zachytil Bertieho pohled a pokynul mu prstem. „Začínají být netrpěliví a dotěrní,“ řekl tiše. Jdeme.“

Šli k oknu v koupelně.

„Není to trochu vysoko?“ vzdychl Bertie, když se podíval dolů. „Teď není zrovna ta pravá chvíle na zlomení nohy nebo na nějakou podobnou pitomost.“

Biggles se vrátil a stáhl z jedné postele prostěradlo. „Tohle nám usnadní sestup,“ prohodil, přivázal jeden konec na madlo pro ručník v koupelně a druhý vyhodil z okna. „Slez dolů. Hodím ti věci a lezu za tebou.“

Bertie přehodil nohu přes parapet a hbitě ručkoval po laně z prostěradla na dvorek. Když byl dole, Biggles mu hodil zavazadla, sešplhal za ním dolů a společně vyběhli k průchodu.

Byli právě u něj, když z ulice vběhl na dvůr mohutný Arab tak rychle, že se s ním skoro srazili. Vykřikl a rozpřáhl dlouhé paže se záměrem nepustit je ven. Bertie odhodil kufry, rozpomněl se na své mladistvé boxerské zkušenosti a uštědřil mu tak pěkný hák pod bradu, až se otřesený muž zřítil mezi popelnice. Nelíbilo se mu tam, vyskočil na nohy a v ruce držel dýku. S tím zase nesouhlasil Bertie. Chytl těžké víko popelnice, užil ho proti útoku jako štít, pak se rozmáchl a tvrdě jím udeřil Araba do hlavy. Kov zazvonil a chlapík odvrávoral dozadu, až narazil do sloupce prázdných krabic, které se na něj zřítily a na čas ho pohřbily.

„Poběž, gladiátore!“ vykřikl Biggles a vyrazil.

Nechali Araba pod hromadou a vyřítili se ze dvora na ulici. Tam zjistili, že je přeplněná stánky s ovocem a zeleninou a všude že se tísní davy. Když ale procházeli středem tržiště na druhý konec, nikdo si jich ani nevšiml. Klidně tak dorazili k široké a rušné ulicí s živým provozem. Spěchali dál, ale museli urazit pěkný kus cesty, než nalezli hledaný automobilový servis. Jeho

vedoucí byl zřejmě Francouz. Pozdravil je svou mateřštinou a zeptal se, co pro ně může udělat.

Biggles chtěl vědět, zda má k dispozici vůz, který by je zavezl na letiště, protože spěchá, aby stihl letadlo.

Ulevilo se mu, když ho vlídný majitel ujistil, že všechno půjde hladce a zmizel, aby to zařídil.

Zatímco čekali, Biggles sledoval, co se děje na ulici. „Myslím, že za námi nikdo nešel," řekl. „Tržiště bylo přímo skvělým místem k setřesení případného slídila."

Za několik minut stál vůz u chodníku a řidič vyrazil. Jel potom s autem hazardním stylem domorodců, což tu nebylo nic neobvyklého. Biggles i Bertie dávno věděli, jak drsně domorodí řidiči zacházejí s auty a že si téměř nevšímají dopravních značek. Také ale věděli, že je provází podivuhodné štěstí a že se cestující obvykle dostane k cíli se zdravou kůží. Bylo tomu tak i tentokrát a řidič dostal nejen odměnu ale i zpropitné, které mu rozzářilo zrak.

První na koho na letišti narazili, byli dva policisté a Biggles k nim vyrazil, aby je požádal o pomoc. Řekl, že mu velice záleží na tom, aby byli co nejdříve v Gibraltaru. Ušetřil si vysvětlování tím, že jim zamával před nosem průkazem Interpolu. Mělo to skvělé účinky. Muži zákona překypovali snahou a téměř Bigglese dohnali ke kanceláři francouzské společnosti, jež pronajímala letadla. Vše se vyřídilo tak rychle, že malý letoun přistál na dráze v Gibraltaru za necelou hodinu.

Biggles se podíval zpět přes vodu na africké břehy a prohlásil: „Jsme z toho venku, lorde. Myslím, že jsme zmizeli právě včas." Když pak šli ke gadfly, dodal: „Teď zbývá najít *Cordelii* a to nám dá víc práce."

„Kdy vyletíme?"

„Doufám, že hned zítra. Ohlásím se Raymondovi a řeknu mu, že podezření je potvrzeno. Bude vědět, jak to myslím. Následujícím dopisem mu sdělím podrobnosti. Leteckou poštou ho dostane za pár dní. Teď ovšem vyhledáme Algyho a Gingera a povíme jim, že bychom strašně rádi něco snědli.“

KAPITOLA SEDMÁ

ISLA SANTINA

Organizační útvar, známý jako Mezinárodní policejní výbor (ve zkratce Interpol), znamená víc než jen propojení policejních sborů členských zemí a to, že si vzájemně předávají informace. Interpol totiž usnadňuje pohyb vyšetřujícím policistům při jejich přesunech mezi jednotlivými státy. Leteckým policistům dokonce zajišťuje doplňování pohonných hmot a obsluhu na letištích. Hlavní význam má však urychlení řízení, jímž musí projít běžní cestující při každém překročení hranic. Týká se to hlavně celního odbavení a povolení vstupu do země.

Bez přispění Interpolu by se Biggles a jeho piloti nemohli pohybovat světem tak snadno. Za běžných okolností si úřady každého státu prověřují cestující při každé návštěvě země a totéž opakují při jeho odjezdu. Policie se tak z údajů o přechodu hranic dozví, jací cizinci jsou k libovolnému datu v jejich zemi. Všude tam, kde cestující přespává, musí předložit pas a zapsat se do hotelových záznamů, takže policie může vždy získat informace. Snad se to zdá být složité, ale systém se dobře osvědčuje jak v zájmu cestujících dbalých zákona, tak i v zájmu dotyčných zemí.

Tyhle předpisy se zmírňují pouze vůči hrstce lidí, které by zdržovaly v práci, což jsou hlavně policisté. Také Biggles patřil k těmhle privilegovaným osobám a naše poznámka má vysvětlit, jak mohl podnikat lety, které by se soukromému majiteli letadla časově velice protáhly. Musel by také platit letištní poplatky, kdykoli

by se jeho stroj dotkl koly země, a k tomu navíc vyplňovat spousty formulářů. Zkrátka, cestování soukromým letadlem není tak snadné, jak si někdo myslí a bez zvláštních dokladů, jež měl Biggles vždy u sebe, by jeho cesta z Gibraltaru do Karibiku zabrala mnohem více času.

Gadfly přeletěl Atlantik z Dakaru v západní Africe do Natalu v Brazílii, odtud zamířil k severu podél pobřeží a po přenocování na Trinidadu a potom na Jamajce, přistál pátého dne cesty na letišti v Nassau na Bahamách.

První den tam věnovali nezbytnému odpočinku, další na důkladnou kontrolu letounu a potom už byli připraveni k úkolu vypátrat, kde kotví *Cordelia,* pokud tam jachta skutečně byla. Je pochopitelné, že původní záměr objevit zmizelého milionáře se stal druhořadým. Z toho, co Biggles zjistil, vyplývalo, že Brandt patrně plánuje vyvolání revoluce a to bylo mnohem důležitější, zvláště když byl pádný důvod k domněnce, že základnou pro ni má být britský ostrov. Politické důsledky takové akce mohly být skutečně dalekosáhlé.

Posádka gadfly měla značnou výhodu. Z velké části dobře znali mořskou i pevninskou oblast, nad kterou měli létat, protože před dvěma roky tu strávili nějaký čas při podobném pátrání. Tehdy měli příležitost prozkoumat několik větších ostrovů, zejména Andros a oba ostrovy Inaguas, kde vícekrát přistáli se starým obojživelným letounem otter. [2]

Tentokrát zvolili za základnu Nassau, hlavní město Bahamských ostrovů, ležící na ostrově New Providence. Výhodu měli v tom, že celé Bahamské souostroví, čítající

[2] Viz Biggles – Bermudský trojúhelník

na tři tisíce ostrovů, patřilo Británii. Přesto jim však představa, že by měli hledat ztracenou jachtu na všech, naháněla hrůzu. Na štěstí měli údaj, dle kterého měla jachta kotvit na ostrově tvořeném sopečným kráterem, na Isla Santina.

Biggles se rozhodl, že nejdřív ze všeho vyhledají *Cordelii*, byť věděl, že rozeznat ji bez nejmenších pochyb určitě nebude snadné.

Bezpečně ji poznají jen z blízkosti, protože nemohli očekávat, že bude vypadat stejně jako ta bělostná královna moří, která zmizela z přístavu Falmouth. Dokud však nenajdou jachtu, už vůbec nenajdou Brandta, případně spiklence, které u sebe soustředil.

Biggles telegraficky oznámil Raymondovi, že přiletěli do Nassau a název malého hotelu, kde se ubytovali. Přátelům potom řekl, že k ostrovu Isla Santina odstartují zítra.

„Nesvěříš zdejšímu guvernérovi či policii, co tu vůbec děláme?“ zeptal se Algy.

„Ne. Zatím rozhodně ne. Kdyby proniklo na veřejnost, co čekáme že udělá Brandt, vznikl by poplach. Všude by to bzučelo jak v úle, do kterého vnikla vosa. Nedaleko leží Kuba a ačkoli nemáme důkaz, že Brandt zamýšlí vzbouřit lidi právě tam, zdá se, že to je místo nejpravděpodobnější. V téhle chvíli hlavně přemýšlím, jak najít *Cordelii*. S tím bude práce víc než dost. Jestli loď najdeme, podám o tom zprávu Raymondovi a počkáme si na rozkazy. Další tah bude na něm.“

„Myslíš, že sami na Brandta nestačíme?“ ozval se Ginger.

„To si opravdu myslím," kývl Biggles. „Když koupil dvě stovky pušek, čeká na ně dvě stě mužů. Kdo by jinak mačkal spouště?"

„Mě by teď víc zajímalo, jak chceš hledat *Cordelii*, starouši," poznamenal Bertie.

„Přirozeně začnu na ostrově Isla Santina. Poletím přímo k němu a přeletím ho ve výšce asi dvou tisíc stop. Doufám, že ve vnitřní laguně uvidím *Cordelii* nebo loď, která se jí podobá. Nemůže kotvit na moři, tam je příliš velká hloubka. Znamená to, že jestliže tam jachta je, musí být blízko břehu. Pokud je na palubě Brandt, není pravděpodobné, že by je vyděsilo jedno přelétající letadlo. Pokud by ovšem letělo nízko a kroužilo nad ostrovem jako při průzkumném letu, vyplašilo by je to. Bude-li v laguně kotvit loď, máme úkol dostat se k ní tak blízko, abychom ji poznali a sami nevzbudili podezření. Přiznávám, že mi zatím není jasné, jak na to. Nebude to snadné. Nejspíš serozhodneme až podle celkové situace. teď nemá smysl plánovat. Rozhodně nechci podstupovat riziko. Tím chci říci, že než spustíme poplach, musíme si být zcela jisti, že loď, kterou najdeme, je *Cordelia!* Nezapomeňte, že v těchto vodách se pohybují nejrůznější druhy lodí. Třeba hned vedle, na Androsu, leží řecká osada, jejíž obyvatelé sbírají mořské houby."

„A co když v laguně loď nebude?" zeptal se zrzek.

„Uvidíme," pokrčil rameny Biggles. „Nejspíš přistanu a podíváme se po případných stopách, které by svědčily o tom, že tam *Cordelia* byla. Mohla tam být a odplout. Pak by nezbylo, než vypátrat, kam zamířila."

„Znamená to prohledávat ostatní ostrovy?"

„Co jiného? Berte to takhle. Buď se v celé záležitosti mýlíme, nebo jsme na správné stopě. Jestliže se mýlíme,

můžeme to sbalit a uznat, že šlo o ztracený podnik. Pokud máme pravdu, pak *Cordelia* musí být někde v oblasti, podle všeho právě tam, kde má vybuchnout povstání. Jenomže my nevíme, kde to je, a museli bychom hádat, až bychom z toho měli hlavu jako tykev a na správnou odpověd bychom stejně nepřišli. Začneme proto na místě o němž už víme, neboli na Santině. Snad tam zjistíme něco přesnějšího. Když nám bude zítra přát počasí, a to je v tomhle období pravděpodobné, vyletíme časně ráno.“

A tak se stalo, že následujícího rána při východu slunce mířil gadfly s plnými nádržemi po modrém nebi k opuštěnému, neobydlenému ostrovu Santina. Pod ním, jako roztažený smaragdový náhrdelník, ležela část z šest set mil dlouhého půlměsíce tropických ostrovů známých jako Bahamy.

Po moři plulo několik lodí, většinou malých místních plavidel, jak se dalo čekat ve vodách posetých tolika ostrovy. Čím více se však gadfly vzdaloval od těchto poslů pevniny, lodí ubývalo, až nakonec nebyla v dohledu na nedozírné hladině klidného moře ani jediná plachta. „Myslím si, že pro lovce mořských hub je tu moře moc hluboké,“ ozval se Biggles. „Tihle houbaři se pro kořist potápějí a tady by se leda utopili. Proto se drží mělčin poblíž ostrovů.“

„Už vidím Santinu,“ zvolal Ginger o něco později, když v dálce pomalu vystoupil z moře obrys ostrova.

„Jiný ostrov tam není,“ kývl Biggles. „Musí to být Santina.“

Ostrov pomalu nabýval tvaru a barvy, vypadal jako vzácný klenot zasazený do safírového moře.

Když se přiblížili, jeho vzhled se změnil. Klenot zmizel, zbyla mohutná, zhruba okrouhlá skála, jejíž střed kdysi vybral nějaký kyklop obrovitou lžící. Opíral se o ni tak silně, až naklonil celý útvar na bok. Od té doby se skála na jedné straně vypínala příkře do výše několika set stop. Tam byl ostrov nejširší a nejvyšší. Od téhle hrotité věže se jeho povrch do všech stranách snižoval a nad hladinou moře tvořil pouze jakýsi prstenec, okraj velikého bazénu, naplněného sytě modrou vodou. Santina nesporně vznikla ztuhnutím vulkanické lávy. Kamenný prstenec byl souvislý, až na jedno místo, kde byl jako by rozerván. Vzniklý průliv spojoval vnitřní lagunu s okolním mořem a mohla jím proplout i poměrně veliká loď. Hloubka laguny se dala pouze odhadnout podle barvy vody, byla však patrně větší než u okolního moře, jež měnilo barvu mezi kobaltovou modří a několika odstíny zeleně.

Přestože byl povrch většinou skalnatý, pokrývalo ho překvapivě mnoho zeleně. Převažovaly suchomilné druhy rostlin, vyskytující se v oblastech, kde málo prší. S výjimkou několika větrem pokřivených palem, tak skálu pokrývaly převážně různé druhy kaktusů.

Přístup k laguně, průrva ve skále široká nejvýše padesát stop, byla téměř jako pořízena pro nějakou operetní scénu a působila až vyumělkovaně. Skála vytvořila na jedné straně lomený pahrbek, na kterém vyrůstala veliká skupina kokosových palem, vyklánějících se od středu laguny k otevřenému moři. Některé visely přes průrvu a jejich vějířovité listy splývaly dolů jako zelené závěsy a tvořily tak velkolepou klenbu pro svatební průvod.

Navzdory téhle výjimce místo vypadalo přesně na to čím bylo, totiž na sopku, která kdysi vyvrhla svůj žhavý vnitřek mohutnou erupcí spíše do stran než přímo nahoru. U ostrovů Karibiku, které jsou převážně sopečného původu, to je obvyklé.

Vládlo téměř bezvětří. Moře na vnější straně přírodního bazénu se sotva vlnilo a hladina vody v laguně, chráněná stěnou která ji obklopovala, byla hladká jako tabule okenního skla.

„Za chvíli uvidíme," řekl zrzek sedící vedle Bigglese, když to měli k ostrovu poslední míli. „Brzy budeme znát odpověď."

Biggles mlčel a nehnutě hleděl před sebe.

„Copak tam vidíš?" přidal otázku zrzek, který si všiml, že ho něco na ostrově upoutalo.

„Zdálo se mi, že jsem tam zahlédl nějaký kouř."

„Nevidím nic," hlesl Ginger.

„Já už teď taky ne. Mohla to být mlha. Stejně ale dávej pozor."

Ginger by bez rozpaků podepsal, že v laguně nekotví žádná loď, protože všechno bylo tak čisté a jasné, až se zdálo být nemožné, aby jejich pozornosti unikla i pouhá kánoe. Slunce jim stálo téměř nad hlavou, nikde nebyl stín a nic se nehýbalo. Kromě malého hejna poletujících racků, se místo zdálo být mrtvé.

Biggles ubral plyn, snížil tím rychlost a namířil nos letadla přímo nad lagunu. Neotáčel se. Ostrov se začal za nimi ztrácet.

„Nedá se nic dělat," zavrčel Ginger. „Nic tam nevidím."

„Nepřísahal bych na to," hlesl Biggles. „Zeptej se těch vzadu, zda si tam něčeho nevšimli."

Zrzek odešel dozadu. „Neviděli nic," ohlásil po návratu.

Biggles zavrtěl hlavou. „Přísahal bych, že když jsme se blížili k ostrovu, zahlédl jsem slabý proužek kouře."

„Je to přece sopka. Mohl to být výron dýmu z trhliny."

„To nebyl výron. Dým z podzemního zdroje obyčejně uniká stále. Proč by mizel, když jsme se přiblížili?"

„Myslíš, že si někdo zapálil oheň, a když nás slyšel, rozloučil se s obědem a uhasil ho?"

„Tak nějak mi to připadalo. Ale jestliže tam někdo je, proč by pak zhasínal oheň, aby se mu nedovařil čaj? Partička rybářů by to určitě neudělala."

„Co takhle nějaký trosečník?"

„Trosečník? Ten by přihodil na oheň něco zeleného, aby upoutal naši pozornost!"

„Snad," kývl Ginger. „Na druhé straně je jisté, že *Cordelia* tam není."

Biggles neodpověděl.

Gadfly zatím zaletěl daleko nad moře a ostrov zůstal za jejich zády. Biggles vytáčel širokou zatáčku.

„Vracíme se?" otázal se Ginger.

„Co jsem chtěl udělat, když *Cordelii* nenajdeme? Řekl jsem, že přistanu a zjistím, zda nenajdeme stopy po její přítomnosti. To by nemělo trvat dlouho. Není tam moc míst, kde se dá snadno vystoupit na břeh. Sotva by uvázali loď pod nějakou strmou skálou. Mnohem pravděpodobněji bychom našli stopy po zakotvení tam, kde by mohli vyjít na břeh a protáhnout si nohy. Vrátíme se a prohlédneme břeh podrobněji."

Gadfly ztrácel výšku, vracel se k ostrovu a oblétal ho.

„Vidíš něco?“ zeptal se Biggles Gingera, když dokončil okruh.

„Vůbec nic.“

„Nezdá se, že by tam někdo byl,“ prohlásil Biggles. „Kdyby se tam někdo chtěl dostat, potřeboval by člun, a kdyby tam byla větší lod, museli bychom ji už dávno vidět.“

„Pokud není pečlivě zamaskovaná.“

„Potom by nemělo smysl hledat ji shora. Přistanu. Jinak by nám nezbylo, než poletovat nad ostrovem celé týdny.“

Biggles ubral plyn, snesl se níž a po ostrém obratu nad mořem nasadil k přistání. Mířil do průrvy mezi skalami, která umožňovala přístup na lagunu. „Všichni mějte oči otevřené a řekněte mi, zda něco uvidíte,“ řekl, když prolétal průrvou a vyrovnával letadlo. Pak ještě několik okamžiků držel gadfly nad hladinou a vzápětí se kýl letadla dotkl vody a do jejího klidného povrchu vyryl krátkou brázdu. Neporušil ji víc, než kdyby se prolétající racek dotkl vody špičkou křídla.

Okamžik nato, když letadlo dosedlo na hladinu, se náhle ozvalo drsné zaštěkání kulometu a zároveň něco udeřilo do letadla, jako když práskne bičem.

Biggles zareagoval okamžitě. Obě ruce se daly do pohybu. Levá mžikem otevřela plyn naplno a pravá přitáhla řídicí páku k břichu. Levá noha současně sešlápla páku směrového kormidla. Výsledkem byla prudká změna směru, plochá stoupavá zatáčka, která zarazila Gingera do sedačky a vynesla stroj vychýlený do strany k nejnižší části skalní stěny obklopující lagunu. Když se

pak letoun přehoupl přes její vrchol, zarachotila nová dávka z kulometu, ale stroj již nezasáhla. V následující chvíli Biggles stočil letoun na křídle a nízkým letem se snesl doprava, přímo ke strmícím skalám. Jakmile dolétl k nejvyšší části skalní stěny, srovnal stroj a se staženým plynem klouzal k přistání na laguně těsně pod útesem.

Letadlo dosedlo, dojelo pod útes a zastavilo se. Biggles stroze přikázal: „Podívej se, jestli jsou ti dva vzadu v pořádku. Pokud jim nic není, zkuste zjistit, co zasáhla kulka. Podívejte se, zda to neodnesla nádrž a neteče benzín. Pospěš si!“

Zrzek se vyřítil dozadu a cestou vrhl neklidný pohled na vrchol útesu, zda tam nezahlédne snaživého střelce. Ulevilo se mu, když zjistil, že letadlo chrání skalní převis. Bertieho a Algyho nalezl živé a čilé. „Co zasáhla kulka?“ vyhrkl.

„Jemináčku, co to bylo?“ vyjekl Bertie. „Kulka?“

„Je to dobré,“ ukázal Algy na dlouhou třísku vyraženou v horní části trupu u ocasu. „Škodu nenadělala. Proč sedíme na vodě?“

„Nevím, ale Biggles vzkazuje, že máte čekat,“ odpověděl Ginger a uháněl zpátky do pilotní kabiny.

„Viděl někdo střelce?“ zeptal se Biggles.

„Neviděl.“

„Máš představu, odkud létaly kulky?“

„Ne.“

„Co viděli ostatní?“

„Vůbec nic. Neměli čas. Když jsi otáčel letadlo, oba upadli na podlahu. Co teď dál?“

„Uvidíš. Nejdřív bych ale rád zjistil, kdo střílel. Je jasné, že *Cordelie* pryč, a někdo z posádky asi zůstal na stráži.“

„Co by tu měl hlídat?“

„To mě právě zajímá.“

„Jak to chceš zjistit?“ vykulil Ginger oči.

„Prohlédnu si to tady.“

„Ale oni vědí, že jsme přistáli. Slyšeli, jak zhasly motory.“

„Přiveď ostatní.“

Bertie a Algy přešli do přední části.

„Poslouchejte mě,“ řekl Biggles stroze. „Máme asi deset minut. Kulometčíkovi bude chvíli trvat, než vystoupí na útes, aby ověřil, co se s námi stalo. Do té doby musí být letoun pryč, ale Ginger a já tu zůstaneme. Spusťte na vodu záchranný člun. Nepřítel nás pod útesem neuvidí. Až stroj odstartuje, budou myslet, že jsme všichni pryč. Nenapadne je, že by tu někdo zůstal, když po nás stříleli. Dělejte s tím člunem. Nezapomeňte naložit pitnou vodu!“

„To myslíš vážně, že máme odletět a nechat vás tady?“ řekl dost vyděšeně Algy.

„Snad jsi mě slyšel!“

„Ale k čemu to?“

„Chci si prohlédnout kulometčíka, který byl tak zatraceně drzý, že po nás střílel. Chci zjistit, proč to udělal. Něco se tu děje a než odletím, chci vědět, co to je.“

Zatímco spouštěli a nafukovali gumový záchranný člun, Biggles hovořil dál: „Až se setmí, přistanu s Gingerem na břehu a trochu si zahrajeme na průzkumníky. S tím kouřem jsem měl pravdu. Raději dej do člunu i balíček sucharů, Gingere. Nic k jídlu tu nenajdeme. Tohle si taky strč do kapsy. Možná to budeme potřebovat.“ Biggles vzal ze skříňky dvě

automatické pistole a pár rezervních zásobníků s náboji a jednu sadu podal Gingerovi. „Naučíme ty chytráky, co znamená střílet na slušné lidi ze zálohy,“ dodal zamračeně, když si přehodil přes rameno dalekohled.

„Co máme přesně udělat?“ zeptal se Algy.

„Zmizet odsud a letět na základnu. Vrátíte se sem zítra ráno a vyhledáte nás. Když to jen trochu půjde, dáme vám signál. Když nás neuvidíš, vrátíš se domů a přiletíš další den. Sejdeme se nejspíš tady. Dávej si pozor na střelce a raději se moc nepřibližuj, dokud mě neuvidíš mávat kapesníkem. Když nic neuvidíš, potom to znamená, že nejsme připraveni k odletu. Proto nepřistávej, zkusíš to znovu později. Pokud to bude možné, budeme tady. Myslím, že tohle místo je nejlepší.“

Algy se nehádal. „Dobrá,“ řekl krátce.

Biggles s Gingerem nastoupili do člunu a odrazili od letadla.

„Odleť,“ vyzval Biggles Algyho.

Motory ožily a stroj se za malou chvíli vznášel nad širým mořem a zanechal člun houpat se na vlnách, které sám rozvířil.

Ginger počítal s tím, že z výšin nahoře zarachotí střelba, ale neozvalo se nic.

Biggles se chopil pádla a zajel s člunem pod vysoký útes. Hodil pádlo na dno člunu a přitáhl malou loďku rukou do místa, kde skálu vymlel tisíciletý příboj a vytvořil jakousi nízkou jeskyni. „Tady budeme v bezpečí,“ poznamenal. „Pokud tedy moře zůstane klidné. Jestliže začne fičet vítr a zvedne vlny, nebude nám nijak veselo.“

Tahle možnost Gingera nenapadla a docela by ho potěšilo, kdyby se o ní Biggles nezmínil. Na druhé straně

uznal, že našel bezpečné místo, protože sem z ostrova nebylo vidět.

„Zůstaneme tu dokud se nesetmí?“ zeptal se.

„Ano. Než vyjde měsíc. Jestli si ti lidé zapálí oheň, zjistíme přesně, kde je hledat. Říkám lidé, protože nevěřím, že tu nechali jen jednoho strážce.“

Odmlčeli se a zavládl klid, přerušovaný tichým šplouchánímvln, omývajících skálu. Z mokrého otvoru vylezl velký červený krab, aby si prohlédl nezvané hosty. Den se vlekl pomalu.

Zrzkovi to však tak nepřipadalo, protože pod vodou měl úžasnou podívanou, které se stále nemohl nasytit. Hleděl dolů do tyrkysové a nefritově zelené vody, na níž se pohupoval člun a sledoval hejna nádherně zbarvených rybek, které pluly v nekonečných procesích pod ním. Po dně se sunuly hvězdice, krabi a raci. Ze zkušenosti věděl, že jsou asi šedesát stop hluboko, ačkoli se zdálo, že by si na ně mohl sáhnout. Nikde na světě není moře tak čiré a průzračné, jako u menších bahamských ostrovů. Za svou mimořádnou jasnost vděčí do hloubky pronikajícímu svitu tropického slunce a rovněž tomu, že do moře neústí řeky, přinášející s sebou kaly a nečistoty.

Den pomalu uhasínal.

KAPITOLA OSMÁ

NEČEKANÝ VÝVOJ

Okolí zahalil soumrak. Na křišťálově čiré vodě se neobjevila žádná loď. Z ostrova se neozval ani hlásek. Ve člunu nebylo mnoho místa, ale jinak se v něm sedělo docela pohodlně. Přestože okolní skála připomínala šerou vězeňskou kobku, vzduch v ní byl vlahý a teplý.

Biggles a Ginger samozřejmě probírali stav věcí ze všech stran, ale většinou se mohli jen dohadovat. Naprosto jisté bylo pouze to, že na ostrově přebývá nejméně jeden člověk s kulometem. Protože jen málokdo chodí na výlet s takovou zbraní, dalo se předpokládat, že ho sem nepřivedly dobré úmysly. Biggles byl toho mínění, že se nejedná o Evropana, ale že to nejspíše bude nějaký domorodec, jenž nebude příliš důvtipný, protože využil první záminky, aby si mohl zastřílet.

„Ten střelec přece nemohl vědět, proč jsme sem přiletěli, takže mi uniká důvod, proč střílel na letadlo," řekl. „Nijak jsme mu nepřekáželi. Mohl si myslet, že jsme sem náhodou zabloudili jako turisti nebo badatelé, třeba přírodovědci, a přistáli na laguně, abychom si prohlédli ostrov."

„Může tu být něco o čem nechtěl, abychom to viděli."

„Tak to asi bude. Co to ale může být? Kdyby tu kotvila jachta, chápal bych, proč si nepřejí vítat návštěvníky. Jenomže laguna je prázdná. Proč potom zabíjet cizí lidi? Proč prostě někam nezalezl a nepočkal, až odletíme? Rád bych věděl, jak by si počínal dál, kdyby zničil letadlo?"

„Nejspíš by nás nechal utopit se s vrakem. Kdybychom unikli a plavali na břeh, postřílel by nás ve vodě.“

„Roztomilý člověk. To co udělal, mi připadá jako hromsky divné jednání. Neumím si představit, že by něco takového udělal myslící člověk. Ten by si musel uvědomit, že se střelbou prozrazuje. Dal lidem z letadla jasně najevo, že místo není pusté, jak mělo patrně vypadat. teď mu posádka unikla a navíc o něm ví!“

„Asi věřil, že nás dostane. Jinak by nezačal střílet.“

„Když jsem odlétal z laguny, rychle jsem přemýšlel,“ pokračoval Biggles. „Napadlo mě, že nejlepší způsob, jak zjistit, co se tu odehrává, bude, když tu oba zůstaneme. Kdybychom odletěli všichni, byl by návrat mnohem obtížnější. Nepovažuji střelce za chytráka a proto pochybuji, že by se dovtípil, že jsme pořád tady.“

Zatím se setmělo a byla úplná tma, protože měsíc ještě nevyšel. Jak ale na obloze přibývalo hvězd, které poskytovaly dosti světla, aby Biggles viděl na to co dělá, začal pomalu se člunem ručkovat podél úpatí útesu a vyhlížet místo vhodné pro vystoupení na břeh. Prohlásil, že nebude šplhat na skálu tady, kde byla příkrá. Ztuhlá láva plná trhlin a ostrých hrotů se mu zdála nebezpečná.

Musel ručkovat hodně daleko, než se dostal k části laguny, kde se břeh snížil a ustupoval od hladiny v přijatelném úhlu. Celková výška skály zde klesla na pouhých sto stop. Posunul člun ještě o kus dál, až našel schůdné místo a čekal na východ měsíce. Dočkal se asi za hodinu. Měsíc vyplul obklopen matnou kruhovou září.

Biggles se při pohledu na něj zamračil. „Ten kruh kolem měsíce se mi nelíbí," zabručel. „Může to znamenat změnu počasí. Přesto se do toho dáme."

Zajistili člun, lokli si vody a pro případ nouze zastrčili do kapes pár sucharů. Potom vystoupili na břeh.

„Musíme vyšplhat co nejvýš, abychom přehlédli celou lagunu," řekl tiše Biggles. Vyrazili.

Žádný z nich si nemyslel, že to půjde snadno, ukázalo se však, že to je dokonce horší, než očekávali. Čím vylezli výš, tím byla skála zvětralejší a křehčí, nečekaně snadno se lámala a vznikaly v ní různé dutiny a prohlubně. Hrozilo, že si lezec poraní kotník. Aby to nebylo málo, po celém svahu rostly kaktusy. Viděli mohutná tělesa jakýchsi nafouklých ostnatých hrušek, vysoké saqueros a sudovité hrůznosti, podobné zeleným dikobrazům. Rostly tam skupiny aloe s dlouhými listy, špičatými jako bajonet, mezi nimiž se téněř nedalo projít, takže je obcházeli. Biggles se často zastavoval, aby si vtiskl do paměti charakteristické znaky míst jimiž prošli. Věděl, jak těžko budou hledat zpáteční cestu ke člunu, zvláště když budou pospíchat.

To všechno zpomalovalo jejich výstup, ale na vrcholek se aspoň dostali bez zranění. Pod nimi ležela téměř kruhová laguna, krásná a tichá. Na její klidné hladině se odrážel měsíc. Viděli i stěnu protějšího břehu, dlouho ji ovšem nesledovali. Na jejím inkoustově černém pozadí se nezableskla ani jiskřička světla.

Jak se tak krčili, aby se obrysy jejich postav neodrážely proti obloze plné hvězd, zaslechli zvuk, který byl stejně zvláštní jako neočekávaný. Bylo to tiché drnkání na kytaru.

„Koncert bych tady nečekal," sykl zrzek.

„Dokážeš určit, odkud přichází?“

„Zdá se, že odtamtud,“ ukázal Ginger k úpatí nejvyšší skupiny skal.

Vyrazili za zvuky, šli však tak pomalu a tiše, jak to dovoloval terén. Nemuseli jít daleko, snad jenom sto yardů. Tam jejich kroky zastavila červená záře doutnajícího ohniště. Viděli ji kousek před sebou, kde se o něco níže rozkládala malá plošina. Chvilku se tam upřeně dívali, až rozeznali postavy, které seděly či ležely kolem. Světlo bylo tak slabé, že nedokázali spočítat kolik je tam mužů. Zrzek odhadl, že kytaristův tábor leží asi sedmdesát až osmdesát yardů od jejich stanoviště.

„Tak tady je máme,“ vydechl Biggles. „Myslím, že se jenom stěží dostaneme blíž. Zaslechli by nás.“

„Tak co uděláme?“

„Nejlepší bude, když počkáme na rozednění, abychom viděli, co to je za lidi a do čeho se pustí ráno.“

„Souhlasím.“

Našli si místa, kde se posadili. Sotva dosedli, chybělo málo a Ginger by zas vyskočil. Na svahu pod nimi náhle zaduněla serie ran. V tichu zazněly jako výstřely a zrzkovi chvíli trvalo než pochopil, že slyší pouze nárazy kamene, který se valí dolů po svahu. Dokázalo to silné šplouchnutí, když kámen dole zapadl do laguny. V naprostém tichu ostrova to opravdu znělo strašlivě. Gingerovi však bylo divné, že když rušivé zvuky dozněly, zněly kytarové akordy dál. Nemohl to pochopit, protože si představoval, že takový hřmot poplaší každého. Muži kolem ohně se však ani nepohnuli a Biggles také ne.

Pochopil vzápětí. Sotva deset yardů od něj se ozvalo tiché zacupání a pak se proti obloze vynořil obrys zvířete.

Pár dlouhých rohů prozradil, že jde o kozu či o kozla. V téže chvíli asi zvíře ucítilo pach lidí, protože se s frknutím otočilo a skokem zmizelo ve tmě. Uvolnilo tím další kameny, které se s rachotem valily dolů po svahu…

Ginger vydechl.

„Těchhle zdivočelých koz je na ostrovech plno," špitl Biggles. „Na některých žije i dobytek."

„Tak proto si táborníci nevšimli rámusu? Mě napadlo, že to zase rachotí kulomet."

„Vážně?" usmál se Biggles. „Určitě k tomu dochází často. Zvykli si." Odmlčel se a pak dodal: „Jednu věc jsme si ujasnili. *Cordelia* tu teď sice není, ale byla tady a vrátí se."

„Podle čeho soudíš?"

„Kdyby se neměla vrátit, našli bychom ostrov prázdný."

„Nemohou to být rybáři, či lovci mořských hub z Androsu?"

„Co by rybáři dělali s kulometem? Kromě toho, kde by měli člun? Rybáři sbírající houby pracují ve dvojicích na malém člunu, který patří k nějakému škuneru. Navíc jsem přesvědčen, že pro lovce hub tu je příliš hluboko. Málokdy opouštějí to, čemu říkají ‚bahno', asi dvě stě mil dlouhou mělčinu na západní straně Androsu. Rybáři by také neměli důvod na nás střílet, i kdyby kulomet měli. Jsou to chudí lidé a všechen čas věnují obstarávání potravy a na nějaké zbraně nemají ani pomyšlení. Ne. *Cordelia* tu byla a odjela něco zařizovat a vrátí se. Kdyby odjela začít revoluci, nenechala by tu kulomet."

„Co to pro nás znamená?"

„Oddech. Nenutí nás to k činnosti. Můžeme se domnívat, že to je tak, jak jsem řekl, i když to zatím

nemohu dokázat. Neodvážím se spustit poplach, dokud si nebudu jistý. To značí, že tu zůstaneme, dokud se *Cordelia* nevrátí. Až připluje, a já vím jistě, že to bude ona, dozví se to Raymond, aby věc převzal. Zatčení Brandta, jeho lidí a zajištění jachty, je pro nás moc velké sousto.“

„Nebylo by lepší, než tu celou noc sedět, vrátit se do člunu a pro změnu si trochu zdřímnout, než se sem za svítání vrátíme?“ navrhl zrzek.

„Právě jsem na to myslel. Asi bychom se měli vrátit. Počasí mě zneklidňuje. Skála, u které jsme nechali člun, je samá puklina a hrbol a jen trochu neklidné moře může člun o ni odřít a prorazit ho. Víš kam mířím?“

Ginger si velmi dobře uvědomil, jak to Biggles myslí. Bez člunu by zůstali na ostrově beznadějně opuštěni, protože rozbouřené moře by zabránilo přátelům přistát a vzít je na palubu. Podíval se na vycházející měsíc. Kruh kolem něho zmizel, přes jeho tvář se však táhly cáry mlhy. „Ano,“ řekl a vstal. „Raději půjdeme.“

Ke člunu dorazili bez větších potíží. Gumové plavidlo se mírně houpalo a občas narazilo na skálu. Uvažovali o tom, že ho vytáhnou na břeh, ale nakonec se rozhodli, že to neudělají. Na to, aby člun nesli, byl příliš těžký, a kdyby ho vlekli za sebou, patrně by ho prodřeli, čemuž se právě snažili zabránit. Biggles hledal v okolí nějakou pláž, ale žádnou nenašel. Nezbývalo nic jiného, než člun pevně uvázat v poloze, která by mu zabránila v pohybu. Jak Biggles poznamenal, nic lepšího nemohli udělat. Obrátil se ke Gingerovi a vyzval ho: „Pokus se trochu si zdřímnout. Za nějakou tu hodinku tě probudím.“

Ginger se natáhl na vyhřátou skálu a ačkoli jeho poloha měla k pohodlí hodně daleko, brzy usnul. Zdálo se mu, že sotva zavřel oči, už mu Biggles třásl ramenem. „Pojď, už je čas,“ slyšel v polospánku. Posadil se a rozhlédl se kolem. Měsíc již zašel a na východním obzoru se objevily první známky úsvitu. Hladinu moře čeřil mírný vítr, ale nevypadalo to nijak hrozivě. „Dobrá,“ řekl a vstal. „Než se úplně probudím, jdi raději první.“

Biggles se ušklíbl a vyrazil.

Obloha se rozjasňovala každou minutou a stoupání bylo mnohem snazší, než za klamavého měsíčního světla, kdy chvílemi netušili, co mají před sebou. Všude naráželi na stopy po kozách, a když pak našli jejich stezku, která vedla přímo k vrcholu, stala se chůze mnohem snadnější, protože kozy byly odbornice na bezpečný průchod a vyhýbaly se překážkám. Za deset minut se oba muži mohli podívat ze skalního hřebenu dolů k místu, kde v noci žhnuly uhlíky. Ukryli se za houštím aloe. Místo, kde leželi, bylo zhruba na půli cesty mezi průrvou v útesu a nejvyšším vrcholem ostrova, který se prudce zvedal po jejich pravé straně. Patrně to také bylo oblíbené místo kozího národa, jenž byl blízko. Mnoho koz se páslo mezi kaktusy na sporých křovinách. Byla to statná, hustou srstí porostlá zvířata, samci měli dlouhé brady. Nevšímali si lidí, protože jak přibývalo světla, hledali na ostrově důležitější věci. Oba muži na tom byli podobně. Nejdřív přelétli zrakem hladinu laguny, zčeřenou tam, kde ji laskal jitřní vánek, neviděli však na ní žádnou loď. *Cordelia* nepřiplula!

Zjistili, že plošina, na níž večer skomíral táborový oheň je větší, než se jim zdála za tmy, asi proto, že

velkou část zakrýval porost. Ve skutečnosti to byla jakási nepříliš široká, ale značně dlouhá, celkem rovná terasa. Muži si opět rozdělali oheň, nejspíš proto, aby uvařili čaj nebo kávu. Bleděmodrý sloup kouře se začal šplhat při úbočí kopce. Kolem ohně lhostejně a beze spěchu chodili lidé, ze kterých vyzařovala jistota, že je nikdo nevyruší. Ginger jich napočítal šest. Pleť měli snědou, ve světlejších i tmavších odstínech. Hovořili spolu, ale zvuk jejich mumlavých hlasů doléhal nahoru jen slabě. Biggles držel u očí dalekohled tak dlouho, až se Ginger zeptal, co tam vidí tak zvláštního.

„Nemohu dost dobře rozeznat, do čeho se pustili," řekl Biggles rozpačitě. „Občas některý z nich zmizí. Odhaduji, že ve skále za nimi musí být jeskyně nebo nějaká prohlubenina. Snad je to nějaká průrva nebo rozsedlina v kopci, která jim slouží za úkryt před špatným počasím. Patrně tam spí. Odsud to není vidět, protože se díváme ze strany. Na to abychom na ně viděli zpředu, museli bychom obejít lagunu na protější břeh."

„Chceš to udělat?"

„Ne. Bylo by to nesnadné a zabralo by nám to spoustu času. Také by to znamenalo buď přelézat přes kopcovitý terén, nebo kdybychom šli druhou stranou, přeplavat průrvu mezi útesy. Při přílivu a za odlivu tam může být hromsky silný proud. Počkej chvilku, ti lidé vypadají, jako by se chtěli do něčeho pustit."

Ginger se podíval a poznal, že všichni muži jsou teď ozbrojení. Každý si nesl nějakou střelnou zbraň, bylo však obtížné rozeznat, zda jsou všechny stejné. „Odkud vzali pušky?" zeptal se. „Nevšiml jsem si, že by tam večer nějaké ležely."

„Přinesli je odněkud zezadu. Potvrzuje to moji domněnku, že je tam jeskyně, kterou odsud nevidíme.“

„Nabíjejí. Co chtějí proboha dělat?“

„Je to i slyšet,“ řekl Biggles. „Nevím, proč to dělají.“

„Nemyslíš, že o nás vědí a vyrazí nás hledat?“

„Nesmysl. Kdyby věděli, že je někdo na ostrově, měli by se víc na pozoru. Klidně se dívej!“

Seděli za houštím aloe a tiše vyhlíželi mezi dlouhými špičatými listy. S rostoucí zvědavostí pozorovali činnost, která vypadala jako začátek vojenské operace. Pak čtyři z mužů sešli dolů na břeh a v řadě jeden za druhým se prodírali po skalnatém břehu k místu, kde jedna strana atolu byla nižší a zužovala se. Když ušli kus cesty, zbývající dva, nyní již bylo jisté, že jich je celkem šest, začali šplhat šikmo dosvahu, patrně po nějaké kozí stezce, zhruba ve směru, kde ležel Biggles se zrzkem.

„Mně se to nelíbí,“ bručel Ginger. „Jestli polezou dál, všimnou si nás. Neměli bychom se přesunout?“

„Myslím, že až sem nedojdou.“

„Proč si to myslíš?“

„Pochopil jsem, co je zajímá.“

„Co je to?“

„Podívej se na stádo. Řekl bych, že kozy jsou chytřejší než ty. Už tuší oč jde. A jestli nejsou chytřejší, jsou určitě zkušenější. Nesledují tenhle obchvat poprvé.“

Ginger zavrčel, ale nebylo mu rozumět. Pochopil.

Zvířata se přestala pást a se vztyčenými hlavami hleděla upřeně na muže, slézající kopec. Po chvíli kozy začaly váhavě odcházet, jako by přesně nevěděly, kterou cestou se dát. Jejich pozornost se stále upírala na dva

muže, kteří teď šplhali přímo nahoru, aby se dostali za ně. Kozy přidaly do kroku.

„Taky jsi mi to mohl říci včas," znovu zavrčel Ginger. „Tohle je hon na kozy a ani není poctivý!"

„Poctivý, nepoctivý. Ti dva muži, co šplhají nahoru, se chtějí dostat kozám do zad, aby nemohly tudy upláchnout. Nadeženou je těm čtyřem, kteří se ukryli na úzkém úseku skalní hradby. Kozy skončí v kotlíku. Ať poběží kudy chtějí, přijdou někomu do rány. Je lehké si představit, že lovci mají chuť na čerstvou pečínku. To je zcela přirozené. Podívej se na kozy. Začínají panikařit. Tenhle trik už na ně nejméně jednou vyzkoušeli."

V tom okamžiku se jeden ze dvou šplhajících dostal do postavení za kozami a vystřelil. Zřejmě minul cíl, možná ani přesně nemířil. Patrně chtěl kozy poplašit a to se mu povedlo. Kozy prchaly dolů a přidali i muži nahoře a hnali je ke čtyřem ukrytým střelcům.

„Některé kozy to schytají," poznamenal Ginger. „Dostanou se do křížové palby." Biggles reagoval odměřeně. „Mě ale kozy nezajímají," řekl. „Teď máme příležitost prohlédnout tábor. Lovcům bude chvíli trvat, než se tam vrátí. Budu mít dost času, abych se tam dostal."

„A co bude se mnou?"

„Ty zůstaneš tady. Není nutné, abychom tam šli oba. Sám uvidím všechno, co je třeba vidět. Dávej pozor, co se děje kolem. Kdybych nepochodil, ačkoli nevím z jakého důvodu, zasáhneš ty."

Biggles nečekal na odpověď a vyrazil šikmo svahem dolů, držel se stále přikrčený a využíval každého krytu, kterých nacházel víc než dostatek.

Zrzek ho napjatě sledoval, ale zbytečně se nestrachoval, neboť to co Biggles řekl, bylo docela logické. Lovci dosud nespustili palbu a dalo se očekávat, že lovem a návratem s případnými úlovky ztratí dost času. Budou odpočívat a možná se zastaví, aby vyvrhli kořist, stáhli kůže a snížili tak jejich váhu.

Biggles už byl na poloviční cestě k cíli a zmizel za houštinou ostnatých kaktusů, když Ginger uslyšel, že se blíží letadlo. To se samozřejmě dalo očekávat. Zvedl hlavu, ale neviděl je, protože mu ve výhledu překážel vrchol kopce za jeho zády. Nějaký čas slyšel letadlo a představoval si, jak je Algy a Bertie hledají. Potom se hukot motoru ztišil a letadlo po neúspěšném hledání odlétlo.

Zrzek opět pohlédl před sebe. Bigglese již neviděl. Nespatřil ani lovce, kteří patrně zaujali místa, aby je kozy neviděly. Pořád se ještě nestřílelo, zdálo se tedy, že Biggles má hodně času, aby prozkoumal tábor a vrátil se.

Potom se po několik minut nic neměnilo. Ginger byl neustále ve střehu a každou chvíli čekal, že zazní rány, až se kozy dostanou do pasti. Náhle se však situace změnila. Došlo k tomu z důvodu, jenž mu unikl. Zazněl výkřik, lovci se zvedli z úkrytů a spěchali zpátky do tábora. Dva muži na výšině se rozběhli dolů.

Ginger to pozoroval s úžasem. Co se stalo? Co přimělo lovce, aby se vzdali čerstvého masa? Nabízel se mu jediný důvod. Uviděli Bigglese, jak se pohybuje v táboře. Jestlipak o tom ví? Patrně ne, protože i když zaslechl výkřik, mohl si myslet, že nějak souvisí s lovem. Ze svého místa mnohem níže na svahu, sotva mohl vidět lovce vracející se zpátky. Bylo skoro jisté, že ho chytí v táboře!

Ginger by rád něco udělal, ale nevěděl co. Nenapadl ho způsob, jak Bigglese varovat, aniž by se vystavil stejnému nebezpečí sám, a nic by tím nezískal. Byl nerozhodný a plný pochyb, takže zůstal trčet na místě. Věděl, že Biggles se k němu vrátí, jak to jen bude možné. Kdyby mu šel naproti, mohli by se v křovinách minout a dost obtížně by se navzájem hledali. Nakonec tedy neudělal nic.

Byl to až jeden ze čtyř lovců na skalnatém břehu, který mu dal odpověď na otázku, proč byl zátah na rohatou zvěřinu přerušen tak nečekaně. Křičel a ukazoval ke vstupní úžině. Ginger se přirozeně otočil, aby zjistil, co ho tak vzrušilo a vzápětí to pochopil.

Do laguny přijížděla loď a právě teď pomalu proplouvala úžinou mezi skalami.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V PASTI

Biggles se přibližoval k táboru tak opatrně, jak to okolnosti vyžadovaly, ale i s jistotou, že tam na nikoho nenarazí. Podobně jako zrzek slyšel přilétat a zase odlétat gadfly, aniž by letoun zahlédl. To bylo v pořádku a nijak ho to neznepokojilo. Příští den se zase vrátí.

Byl už skoro u tábora a zastavil se, než udělá posledních pár kroků, když z dálky uslyšel výkřik. Nevěnoval mu pozornost, neboť se domníval, že křičí někdo z lovců, aby vyplašil kozy. Sestoupil po svahu již dost hluboko a hustý porost mu zakryl lovce. Pomyslel si, že až uslyší střelbu, bude vědět, že hon je v plném proudu. Nevěřil, že by se některý z lovců vrátil před jeho dokončením, šel tedy dál, tábor měl na dosah.

Konečně vystoupil na volnou plošinu a spatřil co čekal, totiž obvyklý nepořádek v táboře obývaném muži. Zem pokrývaly odpadky, všude se válely prázdné lahve a plechovky. Tam kde spali lidé, to bylo čistší, ležely tam jen zmuchlané přikrývky. Nevšímal si toho nepořádku a šel dál stoupajícím svahem za táborem k vysoké skále. Se zadostiučiněním se přesvědčil, že to odhadl správně. Nenašel sice jeskyni v pravém slova smyslu, objevil spíš velkou puklinu, trhlinu ve skále, značně vysokou a o to užší. Z udusané země kolem vstupu bylo jasné, že netrpěla nedostatkem obyvatel. Dříve než se jí zmocnili lidé, patrně tu sídlily kozy.

Vešel dovnitř a viděl, že trhlina pokračuje hluboko do skály. Vchodem vnikalo dost světla, které mu ukázalo sklad věcí na který byl do jisté míry připraven. Teď viděl

skladiště zásob a zbraní na vlastní oči. O stěny byly opřeny pušky a dokonce i pár samopalů. Bedničky s municí a krabice s ručními granáty ležely vedle kartonů se suchary a konzervovaným hovězím. Opodál ležel kulomet. Třebaže Biggles věděl, co Brandt nakoupil v Anglii, množství potravin ho zarazilo a bylo mu divné, že to vše přivezla jediná loď. Když pak přelétl očima po puškách, bylo mu jasné, že nemohou být určeny jen k nějaké bezvýznamné potyčce. Sáhl po jedné z nich a neudivilo ho, že drží v ruce belgickou karabinu stejného typu, jakou mu nabídli v Maroku. Zachmuřeně ji vrátil na místo u skalní stěny.

V hloubi jeskyně už vládla tma, takže si posvítil zapalovačem. Prošel až na konec, kde se široký prostor změnil v úzkou škvíru. Jeskyně byla dlouhá poctivých třicet yardů. Znovu užasle zavrtěl hlavou nad spoustou zásob. Otočil se a šel zpátky. Musí se vrátil ke Gingerovi.

Již byl skoro venku, když tam zaslechl spěšné kroky. Blížily se rychle a Biggles se raději zastavil. Před jeskyní se objevil muž, stanul zády k ní a hleděl dolů na lagunu. Pak něco řekl a vzápětí mu někdo odpověděl. Následoval rychlý rozhovor, patrně v místním nářečí.

Biggles pochopil, že nejméně dva muži nechali lovu a odřízli mu cestu k úniku. Teď mu nezbývalo, než trčet na místě a doufat, že nebudou mít důvod, ke vstupu do jeskyně. Přirozeně doufal, že odejdou a poskytnou mu příležitost zmizet. Oba chlapíci, stále ještě zády k němu, hleděli dolů na lagunu. Měli v rukou pušky a tiše ale vzrušeně si povídali. Mohl s jistotou předpokládat, že pušky jsou nabité.

Biggles si nedokázal představit, k čemu došlo. Co mohlo přimět lovce, aby se vrátili tak rychle? Nikdo

nestřílel, což znamenalo, že ani nezačali lovit. Skončil lov předčasně? Bylo to skoro jisté! Proč? Museli k tomu mít důvod. Jestliže skončili, budou na cestě zpátky i zbývající lovci. Bigglesovi se nabízelo pouze jediné vysvětlení. Zahlédli Gingera, který se asi špatně kryl!

Rychle uvažoval. Věděl, že mu zatím nehrozí bezprostřední nebezpečí, protože lovci o jeho přítomnosti v jeskyni nemají ani zdání. Nadále stáli obráceni zády k němu, mohl je tedy překvapit. S pistolí v ruce by je mohl zadržet, donutit, aby odhodili pušky a potom utéct. Tomu bohulibému záměru však bránila jedna důležitá okolnost. Rázem by se dověděli, kdo je na ostrově. Bylo jich šest, pronásledovali by ho a pokud ještě nevědí o Gingerovi, našli by i jeho. Algy s Bertiem přiletěli a odletěli, takže z jejich strany nemůže očekávat pomoc dříve než zítra. Den počkají. Hlavní otázka však zněla docela jinak.

„Na co se ti dva tak zaujatě dívají?“ zamumlal tiše.

Muži poodešli o několik kroků dopředu a opět se zastavili. Byli stále příliš blízko na to, aby se mohl

nepozorovaně vytratit, ale vzdálenost mezi nimi a jeskyní mu přece jen poskytla možnost, aby se posunul k východu bez rizika, že ho uslyší. Udělal tedy několik kroků k východu a přitiskl se ke stěně. Zahlédl odsud lagunu a to, co na ni spatřil, mu rázem objasnilo, co zachránilo život kozám a narušilo jeho plán. Po hladině pomalu plula loď a přibližovala se k plošině u skály přímo pod táborem. Kapitán nepochybně zamýšlel využít zdejší přístavní hráze utvořené přírodou. Bigglese ohromilo množství mužů hemžících se na palubě.

Byla to *Cordelia?* Mohla to být ona. Velikostí se nelišila, byla však černá a měla dva červené komíny. Byl jeden z nich falešný? Ať už to však byla Brandtova jachta nebo jiné plavidlo, muži na břehu loď dobře znali!

Biggles si s tím lámal hlavu, až mu došlo, co se vlastně stalo. *Cordelia* zde vyložila zbraně a zásobu potravin, nechala na stráži šestičlennou skupinu a odplula pro muže, pro bojovníky chystaného povstání! Biggles se tedy mohl vzdát naděje na nepozorovaný únik. Všude kolem byly náhle stovky očí, protože jachta již přirážela ke skále a na břeh letělo lano…

Utěšoval se tím, že Ginger to všechno pozoruje také a uvědomí si, že jeho přítel nešťastně uvízl v pasti. Pomoci mu sice nemůže, alespoň však ví, co se stalo a při trošce štěstí o tom bude zítra vyprávět Algymu a Bertiemu.

Z jachty již vystoupili na břeh první lidé a vyrazili vzhůru po svahu k táboru. V čele krátkého průvodu šli dva běloši oblečení do tropických oděvů. Biggles se zadíval pozorněji a uvědomil si, že první z nich je Brandt! Muž jenž šel za ním, byl asi tajemník Vaucher, ačkoli Biggles jeho fotografii nikdy neviděl. Brandta ale

poznal a tajemství lodi bylo vyřešeno. Loď v laguně byla *Cordelia* v barvě smutku!

Rychle přemýšlel, protože bylo jasné, že na rozhodnutí mu zbývá jen pár desítek vteřin. Rozhodl se, že než se pokoušet o nenápadný únik, jehož nezdar by prokázal, že zde byl na výzvědách, bude lépe hledat záchranu ve starém triku, který mu občas pomohl. Mohlo být také užitečné vyslechnout, co bude Brandt povídat. Kdyby zastihli Bigglese v jeskyni, bylo by to zlé, protože by nemohl předstírat, že neví nic o zbraních. Proto pomalu vykročil a došel kus stranou od jeskyně, našel plochý kámen a usedl na něj.

Nějakou chvíli si ho nikdo nevšímal. První došli na plošinu dva běloši, které provázelo asi šest docela dobře oblečených chlapíků. Barva jejich pleti prozrazovala, že pocházejí ze Střední Ameriky nebo ze Západní Indie. Když zdolali mírné stoupání a zastavili se na plošině, Brandt zvedl hlavu, uviděl Bigglese a strnul, jako by vrostl do země. Chvíli ho pozoroval a na čele mu naskočily vrásky. Pak se otočil ke svým společníkům a oslovil je ostrým hlasem. Po krátké výměně názorů mávl rukou, vykročil k Bigglesovi a zastavil se přímo před ním. Výraz jeho obličeje vyjadřoval spíše úžas než nepřátelství, což bylo vzhledem k okolnostem pochopitelné.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Biggles oklepl popel z cigarety. „Jestli vás to zajímá, jmenuji se Bigglesworth, ale myslím, že vám to nic neřekne.“

„Jak jste tady dlouho?“

„Asi půl hodiny.“

„Co tu děláte?“

„Na to se mohu zeptat i já vás,“ řekl Biggles stroze, neboť se rozhodl přenést boj na nepřátelské území. „Co k čertu má znamenat, že střílíte na mé letadlo?“

Brandtův úžas byl zcela nelíčený, protože o střelbě na letadlo mu dosud nikdo neřekl.

„Já že střílím na vaše letadlo?“ vybafl. „O čem to mluvíte?“

„Cožpak už člověk nemůže obletět pustý ostrov, aniž by po něm střílel nějaký zuřivý šílenec?“

„Šílenec…? Co to melete… co?“ zakoktal Brandt.

„Chtěl jsem s několika přáteli přistát na laguně a trochu se tu rozhlédnout, protože se nám ostrov zalíbil a najednou na nás někdo zahájil palbu. Vůbec se nám to nezdálo a proto jsem vystoupil na břeh, abych zjistil, kdo je za to zodpovědný. Viděl jsem kouř, tak jsem přišel sem, ale nikdo tu nebyl a zdálo se, že se všichni dali do lovu koz. To je všechno. Jestliže ti lidé, co na nás stříleli, jsou vaši zaměstnanci, zeptejte se jich, co je to napadlo! Proč střílejí na neznámé lidi?“

„Ohlásil jste to někde?“

„Ještě ne, ale udělám to, pokud se mi nedostane vysvětlení nebo omluvy.“

Zjevně zaskočený Brandt se obrátil na lovce koz, kteří se zatím shromáždili v táboře a zeptal se jich, kdo střílel. Jeho hlas se chvěl vzteky. Nebylo divu, protože se zřejmě domníval, že střelba přivedla Bigglese k jeskyni. Jeden vystrašený muž zamumlal, že mu náhodou spustila puška. Biggles chtěl namítnout, že kulomety samy od sebe nespouštějí, ale pak si řekl, že bude lepší se o kulometu nezmiňovat.

„Kde máte to své letadlo?“ obrátil se na něj Brandt.

„Chlapci odletěli do Nassau pro benzín. Vrátí se, aby mě tady vyzvedli.“

Brandt vypadal, jako by nevěděl, co na to říct nebo co udělat. „Je mi toho všeho moc líto,“ řekl konečně. „Promiňte na okamžik.“ Vzal za rameno muže, o němž se Biggles domníval, že to je Vaucher, a odvedl ho stranou. Jejich rozhovor byl vážný, patrně hledali řešení, jak se vyrovnat se situací. Biggles dále nezúčastněně čekal, jako by celou věc nepokládal za důležitou. Tušil, že Brandtovi vrtá hlavou hlavně to, zda byl v jeskyni a viděl sklad zbraní, ale nechtěl o tom mluvit, Biggles tam být nemusel.

„Asi se divíte, co tu děláme s takovou spoustou lidí,“ řekl Brandt po návratu. Je to tak, že jsem si tenhle ostrov pronajal a zamýšlím ho vyčistit pro pěstování ovoce.“[3]

„Dobrý nápad. Slyšel jsem, že se to vyplácí.“

„Proto také moji lidé musí postřílet kozy. Napáchají spoustu škody, okusují mladé stromky a podobně. Omlouvám se, pokud jeden výstřel mířil na vás.“

„Je mi to jasné,“ přikývl Biggles. „Jestliže jste si ostrov pronajal, pak jsme vnikli na váš pozemek. Nevěděli jsem to. Tím se vina nějak vyrovnává. Nebude vám vadit, když se tu trochu projdu, než se vrátí moji přátelé, aby mě odvezli?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Brandt. „Nemohu vám tady poskytnout žádné pohostinství, ale za chvilku se budu

[3] Nebyla to nejhorší výmluva, protože britská vláda skutečně pronajímala některé menší bahamské ostrovy. Výše nájemného závisela na národnosti žadatele a na účelu, pro který si ostrov pronajal. Pro místní obyvatele, kteří chtěli na půdě farmařit, bylo nájemné pouze symbolické.

vracet na škuner. Pojďte se mnou, nějaká ta sklenička se najde. Zvu vás.“

„Díky,“ přikývl Biggles, i když odejít na palubu jachty bylo to poslední, co by si přál. Dobře věděl, že jak jednou bude na lodi, nemusí ho pustit zpátky na břeh. Otázkou bylo, nač se vymluvit. Brandt se zatím choval vlídně, Biggles si však byl jist, že kdyby zjistil s kým hovoří, nikdy by nevyvázl z jachty živý a stejně by to dopadlo, kdyby věděl, že Biggles zná obsah jeskyně. Nepustil by ho už ze strachu, že by nemlčel.

Pak zazněla otázka, kterou Biggles čekal.

Brandt se mu podíval přímo do tváře a zeptal se: „Mimochodem, byl jste v jeskyni?“

„V jeskyni?“ předstíral překvapení Biggles. „V jaké jeskyni?“ řekl nevinně.

„Je tady kousek za vámi,“ řekl Brandt, „ale vyhněte se jí. Je nebezpečná. Skála je úplně zvětralá a strop se může každou chvíli sesypat. Varuji každého, aby tam nelezl.“

„Mě varovat nemusíte,“ usmál se Biggles. „Já na jeskyně nejsem. Trpím strachem z uzavřených prostor, tak zvanou klaustrofobií.“

„Promiňte,“ řekl Brandt, kterému se zřejmě ulevilo. „Jen jsem se tak zmínil.“

„Napíšu přátelům krátkou zprávu, pro případ že by přiletěli a já budu ještě na vaší jachtě,“ navrhl Biggles.

„Není třeba,“ mávl rukou Brandt. „Uslyšíme letadlo přilétat a moji lidé posádce řeknou, kde jste.“

Biggles přikývl. Viděl, že se už návštěvě nevyhne a smířil se s nevyhnutelným. Než udělat krok, vedoucí k otevřenému nepřátelství, raději ponechá věcem volný průběh. Proti přesile, kterou viděl, by neměl nejmenší

naději. Když ho proto Brandt vyzval: „Pojďme na loď. Něčeho se napijeme,“ nic nenamítal. Alespoň se tam přesvědčí, zda je jachta skutečně *Cordelia a* ověří si, jaké dostala náhradní jméno. Vůbec nepochyboval, že k tomu došlo.

Zjistil již všechno, co potřeboval a neměl důvod, zůstávat na ostrově. Jak se ovšem z lodi dostane, to byl problém, jehož řešení musel zatím odsunout.

KAPITOLA DESÁTÁ

GINGER NEVYCHÁZÍ Z ÚDIVU

Je možné si představit zrzkovo zděšení, když viděl, že lovci přerušili lov bez jediného výstřelu a proč se tak stalo. Mohl se na to jen bezmocně dívat. Chvíli doufal, že Biggles si nebezpečí všimne a vrátí se zpátky k němu. Neviděl na něj, a protože nevěděl nic o jeskyni, o jejíž existenci se dříve s Bigglesem dohadovali, divil se kam zmizel a proč je tam tak dlouho.

Dostal odpověď, když se Biggles náhle objevil na plošině. Ani zdaleka se neměl k útěku, ale klidně se posadil na jeden balvan. Když ho o něco později viděl rozmlouvat s lidmi, kteří vystoupili z jachty, nevěděl co si o tom myslet. Čekaly ho ovšem ještě divočejší věci. Když viděl Bigglese, jak kráčí po svahu dolů k jachtě, přímo zkoprněl. Neuměl si představit, že to Biggles dělá dobrovolně. Přestože si nevšiml známek násilí, zdálo se mu, že ho k tomu museli nějak přinutit. Biggles mu příliš připomínal mouchu, která přijímá pavoukovo pozvání „pojďte do salónku“.

Čas ubíhal. Slunce dosáhlo zenitu a nemilosrdně bičovalo ostrov žhavými paprsky. Ginger zalezl do stínu, který mu v omezené míře poskytovaly aloe. Mučilo ho horko, měl žízeň, cítil se mizerně a trápily ho starosti. Nevěděl co dělat. Nic ho nenapadalo, mohl jen trčet na místě a sledovat, co se bude dít. Obával se odejít, neboť Biggles se mohl vrátit. Kdyby se mu podařilo vyklouznout z jachty a byl by v úzkých, určitě se spolehne na to, že mu Ginger pomůže.

Zrzek měl ovšem k opuštění stanoviště jeden opravdu vážný důvod a tím byla žízeň. Potřeboval se napít a voda byla ve člunu v polní lahvi, kterou tam nechali. Spustí se tam. Bylo skoro vyloučeno, že by tím propásl přílet letadla, které přiletí až příští den. Mrzelo ho to, moc rád by si o situaci promluvil s Algym a s Bertiem. Tuze mu chyběli. Den se vlekl a zrzek už byl rozhodnut dojít si pro vodu, když se náhle situace změnila. To k čemu došlo, zvýšilo jeho obavy, až dokonce zapomněl na žízeň. Z jachty totiž začali vycházet na břeh muži. Byly jich desítky a jako kolona mravenců stoupali po svahu k táboru. Na hlavách měli sombrera a v pestrých košilích vypadali jako armáda banditů. Ginger samozřejmě věděl, že byli na lodi, vždyť je viděl posedávat a polehávat na palubě a nedělat tam nic užitečného. Moc o tom však nepřemýšlel, předpokládal, že jde o bojovníky, kteří čekají na začátek revoluce, nebo co se to vlastně chystalo. Tolik mužů by ani nebylo potřeba k nějaké běžné práci. Otázkou však zůstávalo, co teď chtějí na ostrově dělat? Znamená to začátek revoluce, nebo si vyšli na břeh jen proto, aby si protáhli nohy?

Ginger nemusel na odpověď dlouho čekat. První muži dorazili do tábora a zmizeli. Zdánlivě vešli přímo do nitra skály. Zanedlouho se však znovu objevovali s nákladem na ramenou a vydávali se na zpáteční cestu k jachtě. Někteří nesli bedny, jiní pušky, po jedné na každém rameni. Některé bedny byly tak těžké, že se pod jejich tíhou prohýbali dva nosiči.

Ginger tomu již rozuměl. Biggles měl pravdu. Ve skále byla jeskyně, do které nechal Brandt uskladnit to zlověstně vyhlížející nářadí boha války. Jachta pak odjela

nalodit muže a nyní se s nimi vrátila, aby zde převzali zbraně. Bylo plavidlo v laguně *Cordelia?* Ginger to nevěděl a nijak zvlášť ho to nezajímalo. Pokud to nebyla *Cordelia*, byla to jiná loď, použitá pro stejnou akci. Nechápal ale Bigglesovo chování. Musel přece zbraně a zásoby v jeskyni vidět. Proč nic nepodnikl? Proč se nevrátil? V zrzkovi vznikl dojem, že ačkoli tu tajnou zbrojnici viděl, byl zřejmě zadobře se spiklenci, jimž patřila! Proč lidé, kteří nesporně hodlají někde začít válku, Bigglese na místě neodstřelili, nebo ho alespoň neuvěznili? Viděl příliš mnoho a oni se neodváží ho pustit, aby někde neohlásil, co se chystá.

Na tyhle otázky se samozřejmě dalo odpovědět, ale nebylo nijak překvapující, že Ginger neznal odpovědi. Když pozoroval poslední nosiče, jak ukládají náklad na loď, dospěl k závěru, že tu už není jediný důvod, aby loď s ozbrojenci zůstala v laguně. Všechno bylo připraveno k odplutí. Bylo by velmi divné, kdyby válečnou výzbroj nakládali takovým tempem, a pak trčeli delší čas v laguně. Dokonce by mohli vyplout okamžitě nebo o dnešní noci. A nic jim nemohlo zabránit, aby vzali Bigglese s sebou!

Při té myšlence Ginger skoro propadl panice. Pohlédl na jachtu, kde poslední muži překračovali hrazení a slézali po schůdcích do podpalubí. Očekával, že loď se pohne. Volněji vydechl, až když poznal, že se nic takového nechystá.

Proč ne? Na břehu už nezůstal nikdo. Lámal si s tím hlavu, až ho napadlo, že námořníci myslí jinak. Zadíval se na břeh laguny a hledal na něm znamení, kam až voda stoupne při přílivu. Byla jasně viditelná podle tmavě zbarvených chaluh a prozradila mu, co chtěl vědět. Právě

teď asi vrcholil odliv! Nevěděl, jaká je hloubka vody v průrvě mezi skalami. Rovněž neznal ponor jachty. Věděl však, že jestli je tohle *Cordelia*, je nyní plně naložená a bude k vyplutí potřebovat značnou hloubku. Při odjezdu z Falmouthu vezla spoustu zásob, teď ovšem naložila další náklad. Nemusel nad tím hloubat, vždyť viděl nosiče vlekoucí bedny. Náboje a střelné zbraně jsou těžké. A k původnímu nákladu teď přibyly nejméně dvě stovky lidí! Loď je prostě přetížená!

To vše se Gingerovi honilo hlavou, když seděl na svahu kopce. Otravovaly ho mouchy, štípali mravenci a on se horkem a úzkostí potil a pokoušel se vymyslet, co má dělat, pokud se vůbec něco podniknout dalo. Došel k závěru, že loď nyní čeká pouze na příliv, aby projela mezi skalami. Získal tím odklad několik hodin. Stále zbývala naděje, i když jí nepřikládal velkou váhu, že Bigglesovi dovolí vyjít na břeh. Ale čím déle to trvalo, tím menší byla jeho naděje, že se tak stane. Brandt, nebo kdo velel lodi, ho dostal na loď a hodlal ho tam přidržet. Zrzek si neuměl představit, že by Biggles tak dlouho zůstával na lodi dobrovolně, když věděl, že Ginger na něj čeká. To by neudělal. Kdyby byl Biggles volný, byl by již dávno zpátky.

Během půl hodiny, kdy slunce zapadalo jako obrovský rudý balon za útes, žízeň zvítězila. Ginger musel podstoupit riziko, že když sejde ke člunu, ztratí na čas loď z dohledu. Zoufale se potřeboval napít. Napíše Algymu zprávu o tom, co se stalo a dá ji někam, kde ji nepřehlédne, až zítra ráno přiletí. Nejlépe bude, když ji nechá ve člunu.

Ginger si byl jist, že když je Algy neuvidí u člunu, pochopí, že tu něco není v pořádku a poletí hodně nízko a

možná i přistane. Když bude příležitost, dá mu znamení. Pokud tu ještě bude jachta, Algy ji uvidí, dovtípí se co se stalo, a bude podle toho jednat. Kdyby jachta odplula, zrzek pochopitelně na letadlo zamává, a Algy přistane. Společně pak najdou jachtu na moři, zjistí její kurz a podají zprávu úřadům, asi přímo guvernérovi Bahamských ostrovů v Nassau.

Stmívalo se a Ginger využil hasnoucího světla k napsání zprávy Algymu. Použil listu ze svého zápisníku. Jachta mezitím nejevila žádné známky, že by se chystala k odjezdu, a tak se hnal dolů ke člunu. Věděl, že by ho tam Biggles hledal, kdyby se mu podařilo utéct z lodi.

Našel člun ve stejném stavu, v jakém ho opustili a byl rád, že moře je zcela klidné. Nezdálo se, že by mělo dojít k nějaké změně. Hltavě se napil a pak zamyšleně žvýkal suchary, aniž by pociťoval hlad. Potom si ověřil, že člun je dobře zajištěný, položil zprávu na nápadné místo a zatížil ji kamenem. Protože chtěl mít jistotu, že ji Algy nepřehlédne, použil střed palmového listu jako tyčku, na kterou přivázal kapesník jako malou vlajku a palmový klacík zastrčil do skalní štěrbiny v sousedství, aby stál rovně.

Spokojen s tím, že udělal co se dalo, vydal se zpátky na místo, kde strávil většinu dne. Šplhal do vršku a dával si pozor na ostny kaktusů. Samozřejmě se nevzdával úmyslu, že si sestup ke člunu zopakuje ráno, jakmile uslyší zvuk leteckého motoru. Doufal, že mu v tom nezabrání nikdo z jachty.

Když znovu zaujal své místo, zjistil, že jachta ještě neodplula. Neměla rozsvícená kotevní světla, ale některá okénka na boku lodi zářila. Byl to roztomilý obrázek, jaké se malují na obaly dětských stavebnic a za jiných

okolností by si nepřál nic jiného, než aby se na něj mohl dívat déle. Na hladině se odrážel měsíc, proti nebi se rýsovaly tvary palem a všude vládlo ticho. To vše dohromady se spojilo, aby místo působilo okouzlujícím dojmem. Cítil, že nebýt ozbrojenců na jachtě, byla by laguna malým rájem.

Čas plynul pomalu, noc se vlekla, jitro bylo daleko. Příliv již dosáhl vrcholu a nastupoval odliv a na jachtě nebyly znát přípravy k odplutí. Občas se na palubě mihl matný stín, nic víc. Všichni na jachtě patrně spali, jinak by dali o sobě nějak vědět. Jednou věcí si byl Ginger nyní jistý. Jestliže byl Biggles dosud na palubě, a Ginger si nedovedl představit, kde jinde by mohl být, drželi ho tam proti jeho vůli.

Nedokázal by přesně určit, kdy ho napadlo začít s pátráním. Noc pokračovala a zdaleka nesvítalo. Bigglesův osud nešel Gingerovi z hlavy a tak, uklidněn vědomím, že kdyby ho chytili, Algy se z jeho lístku dozví, co se stalo, začal opatrně sestupovat k lodi. Čekal, že na palubě narazí na hlídku, na všech větších lodích bývaly. Ale když se nepozorovaně kradl po břehu od jednoho krytu ke druhému, až byl těsně u jachty, stále tam nikoho neviděl. Napadlo ho, že nedostatek kázně je u vzbouřenců běžným jevem, bylo proto docela možné, že si hlídkující muži zdřímli.

Zastavil se, protože na palubu se mu nechtělo. Obával se, že by to patrně dopadlo špatně. Sám by jen stěží dokázal zjistit, kde se nalézá Biggles, jehož záchrana byla vlastně jediným důvodem, proč se přiblížil k lodi. Měl jen nejasnou představu, že snad vyslechne rozhovor několika lidí z posádky, nebo nahlédne do jachty některým z osvětlených bočních okének. Stál za

kaktusem podobným svícnu, tak blízko jachty, jak se pro tu chvíli odvážil, když k jeho uším dolehl slabý zvuk. Zprvu si myslel, že na lodi zapnuli nějaké elektrické zařízení, avšak brzy poznal, že se zmýlil. Nad vodou se neslo volání, a když se podíval směrem odkud znělo, spatřil motorový člun, poměrně velkou osobní loď, která vplouvala do laguny. Náhlý ruch na jachtě prozradil, že volání uslyšeli. Rozsvítila se světla a zazněly hlasy. Volání bylo opětováno.

Zrzkovou první reakcí byl přirozeně údiv nad zcela neočekávaným vývojem. Když se však nad věcí krátce zamyslel, nebylo to zase nic tak pozoruhodného. Ostrov byl prostě místem dostaveníčka, kde se setkávali všichni, kdo se účastnili spiknutí. Jeho plán pokusit se najít Bigglese, splaskl jak propíchnutý balon. Hledat Bigglese na jachtě za této situace, by bylo marné. Teď bylo docela jasné, proč jachta nevyplula. Čekala na příjezd motorového člunu. Kdopak s ním přijel? Nepochybně někdo velice důležitý. Odpluje jachta po jeho příjezdu? Nenalézal na otázky odpověď. Zatím mohl jen čekat dál a pozorovat co se děje, dokud ho denní světlo nedonutí, aby se stáhl na bezpečnější místo.

Motorový člun se blížil, ale zřetelně zpomaloval, brázda pěny, táhnoucí se za ním v ladné křivce, se snižovala, až člun dorazil k boku jachty a zastavil se. Dva muži v bílých oblecích se vyšplhali na palubu. Ti kteří tam čekali, je přivítali s nelíčeným nadšením. Chvíli spolu stáli na palubě a hovořili, zatímco posádka, jež to z uctivé vzdálenosti pozorovala, se postupně rozešla.

Zrzek se nemohl rozhodnout. Posadil se, aby si vše rozmyslel a buď se přiklonil ke svému původnímu plánu, nebo se ho vzdal. Cítil, že by měl něco udělat. Byl

připravený podstoupit nebezpečí, ale nemohl zavírat oči před skutečností, že to co zamýšlel, bylo nyní ještě obtížnější pokud ne docela beznadějné. Nebyl schopen dospět k nějakému rozhodnutí, jen hleděl dolů na jachtu a na lidi, kteří po ní přecházeli. Ve světle měsíce je viděl docela zřetelně.

Nerozhodně tak stál a pozoroval jachtu, když jeho pozornost upoutal tichý zvuk, který se ozval blízko jeho stanoviště. Neviděl nikoho vycházet na břeh, a přece se někdo pohyboval jenom několik yardů od něho. Byly to kozy? To vyloučil. Po dopoledním lovu by se sotva odvážily natolik přiblížit k lidem.

Když zapraskala suchá větvička, skrčil se za blízký kaktus a už nepochyboval, že tu není sám. Horečně přemýšlel. Kdo to může být? Proč se skrývá? Nikoho z posádky by nenapadlo v tuhle hodinu vyjít na břeh, a i kdyby tuhle možnost připustil, proč by se choval jako vetřelec? Co když to je Biggles? Ne, ten to není. Kdyby ho hledal, nešel by k jachtě, ale ke gumovému člunu!

Neznámý se blížil a zrzek zadržel dech, neboť uviděl postavu plížící se jen pár yardů od sebe. Byl to muž. Zakryt kaktusem se zastavil a zrakem zkoumal palubu jachty. Na jeho tvář dopadl svit měsíce a přestože to bylo zcela nesmyslné, Ginger měl pocit, že tu mladou tvář již někde viděl. Kde ale? Nemohl od ní odtrhnout zrak. Kde jenom viděl ty jemně řezané rysy, ty vlasy černé jako uhel a hladkou olivovou pleť?

Náhle si to uvědomil, přišlo to jako blesk. Znal toho muže a už i věděl odkud. Samozřejmě! Bylo to ve Warleigh Towers, v Brandtově domě v Anglii. Poznával mladého muže, jenž sledoval Bigglese, když prohrabával hromadu popele na zahradě. Měl důvod zapamatovat si

ho, protože tehdy došlo ke rvačce. Vzpomněl si i na jméno, které znělo: Francisco Tristano. Mladík z Kuby. Co tady proboha dělal? Nebyl Brandtův přítel. Naopak přísahal, že ho zabije, aby pomstil vraždu svého otce. teď držel v ruce jakýsi nástroj a Ginger poznal sekyru. Bylo tak těžké poznat, k čemu ji má?

V Gingerově hlavě se vyrojily otázky. Jak se ten mladík dostal na ostrov? A když na to přijde, jak se dověděl, že Brandt je tady? Co všechno věděl? Proč v noci vyšel na břeh, nebo se zde po celou dobu schovával? Nejdůležitější ovšem bylo, zda se na něj mohl Ginger spolehnout jako na spojence? Zrzek velmi nutně potřeboval spojence! Musel se rozhodnout rychle, protože mladý Kubánec se otočil a stoupal k tábořišti. Ginger musel využít příležitosti.

„Francisco," zašeptal.

Chlapec se bleskurychle otočil a rozpřáhl se sekyrou.

Zrzek vstal a vkročil do měsíčního svitu. „Vzpomínáte si ještě na mě?" zašeptal. „Setkali jsme se na zahradě Brandtova domku v Anglii."

Pokud zrzek žasl, když spatřil Francisca, mladý Kubánec byl při pohledu na Gingera tak ohromen, že mu sekyra málem vypadla z ruky. „Anglický policista," vydechl. „Co tu děláte?"

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

FRANCISCO VYSVĚTLUJE

Ginger si s úlevou oddechl, že při tak nepochopitelném setkání nedošlo k nehodě. „Čekám na Brandta," vysvětloval. „Myslím, že je na jachtě."

„Ano, taky si to myslím. Doufám, že tam je."

„Jak jste se sem dostal?"

„Na člunu."

„Na jakém člunu?"

„Na tom, který právě připlul."

„Jak jste to provedl?"

„Jsem členem posádky."

„Proč?"

„Abych konečně zbavil svět toho, komu říkáte Brandt."

„Jak jste zjistil, že je tady?"

„Po návratu do Havany, jsem sledoval jeho bratra Martina."

„Byl na Kubě?"

„Ano, žije tajně v *Palacio de las Rosas."*

„Co to je za podnik?"

„Velmi drahý hotel. Jeden přítel mi řekl, že tam je."

Palacio de las Rosas! Vzpomínka na tu adresu bleskla Gingerovi hlavou. Vybavil si útržek papíru, který našli v popelu z ohně na zahradě. „Posaďte se a povězte mi o tom," vybídl mladíka.

Mladý muž mu vyhověl. „Sledoval jsem Martina a doufal jsem, že jednoho dne uvidím jeho bratra. Jezdí na Floridu do Miami a dělá tam podezřelé obchody."

„Jaké?"

„Prodává klenoty. Nikdo neví, odkud je má.“

„Myslím, že vám to mohu prozradit. Brandt je podvodně získal v Anglii a nějak je předal svému bratrovi. Prodává je, aby měl více peněz k podpoře revoluce. Ale pokračujte.“

„Potom Martino koupil člun, ten malý, co vidíte dole. A teď mě přivedl ke svému bratrovi.“

„Ale jak jste se sem dostal?“

„Už jsem vám řekl, že na jeho člunu.“

„Jak se vám to povedlo?“

„Sháněl posádku. Vyhledal jsem ho a řekl mu, že jsem Kubánec. Povstalec, který chce bojovat. Tak mě sem přivezl ještě s několika jinými.“

„Takže muž jenž právě přijel je Brandtův bratr Martino?“

„*Sí, seňor.*“

„Stále chcete zabít Mattia?“

„Přísahal jsem to. Mám pistoli.“

„Nebojíte se, že vás pozná?“

„Ne, *seňor*. Když mě viděl, byl jsem ještě malý chlapec.“

„Proč jste vystoupil na břeh?“

„Abych zjistil, kam dal pušky. Zničím je.“ Francisco významně potěžkal sekyru.

„Takže nejste na straně revoluce?“

„Ne, *seňor.*“

„No, na zničení pušek je už pozdě. Dnes je přenesli na jachtu.“

Francisco učinil typické gesto Latinoameričanů, naznačující rozmrzelost. „Co na tom záleží? Chci zabít Mattia.“

„Spíš oni zabijí vás. Na jachtě je dvě stě mužů.“

„Co na tom? Až zabiji vraha, zapálím jachtu. Ať celá shoří.“

Zrzka to zarazilo, protože mladík se tvářil, že to myslí vážně. „To nesmíte udělat,“ řekl ostře.

„*Porqué?*“

„Protože můj přítel, jehož jste viděl se mnou v Anglii, je teď právě na palubě.“

Francisco vytřeštil oči. „Ten policejní důstojník?“

„Ano.“

„Co tam dělá?“

„To nevím. Myslím, že ho zajali a teď ho vězní. Jinak by se byl vrátil na ostrov.“

Jak jste se sem dostali?“

„Letadlem. Přátelé s ním odletěli, ale vrátí se.“ Ginger se dal do vyprávění, jak s Bigglesem přestoupili na člun, kam jej ukryli a co hodlali dělat. Skončil tím, jak připlula jachta, Brandt z ní vystoupil na ostrov, mluvil s Bigglesem a pak ho odvedl na loď.

„Proto tady hlídáte?“

„Ovšem.“

„Co chcete dělat?“

Ginger pokrčil bezmocně rameny. „Nevím. Co teď můžu dělat? Když jsem vás uviděl, byl jsem na cestě k lodi. Nemohu opustit svého přítele.“

„Musíte ho zachránit dřív, než bude pozdě.“

„Kdy bude pozdě?“

„Už zítra. Loď odpluje.“

„Jak to víte?“

„Všichni o tom mluví.“

„Kam pojedou?“

„Na Kubu.“

„Chtějí začít revoluci?“

„Samozřejmě.“

„Proč to dělají?“

„Aby se Martino stal kubánským prezidentem.“

„Není zrovna skromný.“

„*Sí, seňor.*“

„Mám za to, že vy nechcete, aby se stal prezidentem.“

Francisco si odplivl.

„Domnívám se, že když vás Martino přijal na člun, nemá tušení kdo jste.“

„To opravdu nemá,“ ušklíbl se mladík.

„Mohu tomu rozumět tak, že se můžete klidně vrátit na palubu?“

„Ovšem. Když teď vím, že pušky naložili na loď, jdu tam zpátky. Proč se ptáte?“

„Protože můžete na palubě zjistit, co se stalo s mým přítelem. Mohli ho zabít, ale nechce se mi věřit, že by to udělali. Spíše ho někam zavřeli. Kam? Kdybych to věděl, pomohu mu uprchnout. Potom bychom se spojili s armádou a postarali se o zastavení revoluce.“

„Musím zabít Mattia.“

„Jste opravdu neúnavný,“ vzdychl Ginger. „Mě zas hlavně zajímá, jak dostat svého přítele z Brandtovy jachty.“

Francisco chvilku přemýšlel a pak se zvedl. „Mohu to zkusit,“ řekl. „Zjistím, kam strčili vašeho přítele a vrátím se. Počkejte tady.“

„Ani se nehnu,“ slíbil Ginger.

Francisco kývl na pozdrav a vydal se ke břehu. Byl už na břehu, když si zrzek všiml, že nechal sekeru ležet u jeho nohou. Nezdálo se mu to důležité a pustil to z hlavy.

Zůstal sedět na místě s lokty opřenými o kolena a s bradou v dlaních a žasl nad podivuhodnými cestami osudu, hlavně však nad úporností mladého Kubánce, s jakou setrvával na svém rozhodnutí pomstít otcovu smrt. Mladík neměl v hlavě nic jiného, než tenhle děsivý úkol.

Zrzek čekal a uvažoval, jak zachránit Bigglese. Jeho vyhlídky, že by na to stačil sám, byly pramalé. Všechno se to tak zamotalo, že na to prostě nestačil…

KAPITOLA DVANÁCTÁ

VRAŽDA

Když Biggles kráčel s Brandtem a jeho společníky dolů k jachtě, neměl jasno, co udělá dál, ani netušil, co se skrývá za Brandtovým pozváním na skleničku. Brandt až dosud neprojevil nejmenší známku nepřátelství či podezření, že Biggles je někým jiným, než náhodným turistou, za kterého se vydává.

Uspokojovalo ho to, i když příliš klidný nebyl. Cestou z kopce se na finančníka několikrát podíval, ale jeho tvář byla bezvýrazná a neprozrazovala nic. S jeho společníky si nebyl tak jistý. Neměl dobrý pocit, když slyšel, jak si mezi sebou něco brumlají. Kdyby ovšem odmítl pozvání ke vstupu na palubu, vyvolalo by to rozhodně podezření, pokud ho nepodezřívali už teď. Kráčel tedy dál a tvářil se, že mu to vůbec nevadí.

Říkal si, že se v nejhorším alespoň přesvědčí, zda se pod novým nátěrem skrývá zmizelá jachta, zamaskovaná i menšími konstrukčními změnami. Předpokládal, že majitel změnil také jméno lodi a bylo by dobré vědět, jak ji překřtil.

Jakmile vstoupil na palubu, věděl, že je na *Cordelii*, neboť už na první pohled bylo jasné, že jeden komín ničemu neslouží. Kromě toho černou a červenou barvu natřela posádka nedbale, bylo zřejmé, že muži jimi jen spěšně překryli původní bílý podklad, který dosud na mnoha místech prosvítal. Dalo se to pochopit, protože natírání jistě probíhalo za plavby a ve spěchu.

Následoval Brandta po kajutních schůdcích a pak chodbou vedoucí do hlavní kabiny. Majitel ji dal vybavit

pohodlným nábytkem, takže připomínala luxusní obývací pokoj. Boční okénka byla umístěna nad úrovní očí, což znamenalo, že od chvíle kdy vstoupil, nevěděl, co se děje na břehu a na palubě. Biggles proto nemohl vidět stěhování válečného materiálu z jeskyně na jachtu, mohl pouze slyšet, jak je venku rušno. Stálé dunění kroků na palubě naznačovalo, že se něco děje, ale ani se nepokoušel hádat, co to je. Více ho zajímalo, co se odehraje v kabině. Stále ještě nevěděl, proč ho Brandt pozval na palubu.

Hostitel s přívětivým výrazem ve tváři připravoval nápoje. Po jedné skleničce Biggles sáhl a posloužili si i ostatní. Žádného z mužů pochopitelně neznal, ale nepochyboval o tom, že jde o další účastníky spiknutí. Potom když stáli se sklenkami v rukou, Brandt náhle zcela nevzrušeně vytáhl své první eso. Podíval se Bigglesovi přímo do očí, a aniž by zvýšil hlas nebo změnil výraz, řekl: „Teď mi snad už povíte, proč jste si mezi tolika nádhernými ostrovy, které tu všude jsou, vybral zrovna tenhle.“

Biggles předstíral překvapení a uchýlil se k stařičkému triku, že na otázku odpověděl otázkou. „Je snad nějaký důvod, proč bych si neměl vybrat právě tenhle ostrov?“

„Neuhýbejte, pane!“ řekl Brandt ostřejším tónem. „Vysvětlíte mi skutečný důvod vašeho příjezdu na Isla Santina?“

„Ovšem. Prostě mě napadlo podívat se sem.“

„Podívat se na ostrov, nebo vás napadlo, že tu něco najdete?“

„Je tu něco, co bych neměl vidět?“

„Možná. Možná jste to už viděl!“

„Například co?“

„Například tahle jachta. Ale neptejte se sám! Až dosud jste mi neodpověděl na jedinou otázku!“

Biggles stále otálel, především aby získal čas, protože chápal, že ničemu jinému to neposlouží. Už pochopil, že ho Brandt podezírá od začátku. „Než budeme pokračovat, snad mi řeknete, k čemu je to vyptávání. Jistě vás nepřekvapí, když proti tomu budu mít námitky. Jsme tady na britském území a mám tu stejná práva jako vy – možná i větší.“

„Dobrá,“ řekl Brandt stroze. „Povím vám tedy sám, proč jste tu. Přišel jste jako vyzvědač!“

„Vyzvědač? Čí vyzvědač? Komu mám sloužit?“

„To chci slyšet od vás a radím vám, abyste byl upřímný. Já jsem trpělivý člověk, ale to nemohu tvrdit o svých přátelích.“

Biggles si v duchu přiznal, že další předstírání už nemá smysl. Proč by neposkytl Brandtovi námět k přemýšlení?

„Dobrá,“ řekl klidně. „Pokud mi chcete radit, také vám poradím. Vím, kdo jste, co zde děláte, a ví to celá řada dalších lidí. Nemá to smysl, Brandte. Tohle vám nevyjde. Britská vláda bdí nad svým majetkem více, než si dovedete představit. Zatím jste mnoho škody nenadělali, ale když budete takhle pokračovat, brzy se dostanete do velkých nesnází. Zabalte to. Vraťte se do Falmouthu a pokuste se nějak vyřešit to, co jste provedl.“

Brandt vypadal polekaně. „Co mám zabalit?“

„To vám snad nemusím povídat.“

„Kdo vlastně jste?“ vyhrkl Brandt a čelo mu rozryly vrásky. „Proč strkáte nos do mých záležitostí?“

Biggles se na pár vteřin zamyslel. „Asi vám jen prospěje, když to budete vědět," řekl potom. „Jmenuji se Bigglesworth, ale moje jméno není důležité a patrně vám nic neřekne. Důležitější je, že jsem detektiv ze Scotland Yardu, pověřený úkolem u Interpolu."

Nastala chvíle nepřátelského ticha.

„Zdá se, že jste jako detektiv nezahálel?" ušklíbl se konečně Brandt.

„Je to moje práce," usmál se Biggles.

„Co všechno víte?"

„Všechno co potřebuji vědět."

„A co s tou moudrostí uděláte?"

„Záleží na tom, co uděláte vy."

„Nebojíte se mi tohle říct?"

„Čeho bych se měl bát?"

„Toho co s vámi můžeme udělat."

„Ať se mnou uděláte cokoli chcete, na konečném výsledku mnoho nezměníte. Vládní orgány, které zastupuji, vědí, že jste tu. Také vědí, že jsem tady já. Dostal jsem úkol najít *Cordelii* a ten jsem splnil. Co se toho týče, nemáte si na co stěžovat, protože pátrání bylo jak v našem tak i ve vašem zájmu. Záhadná zmizení se policii obvykle příčí. To byste měl vědět. Koneckonců jste bohatý člověk. Mohli vás zavraždit nebo unést a vymáhat výkupné. Nejlíp uděláte, když teď poplujete zpátky do Anglie a vysvětlíte své chování. Jsme celkem rozumní lidé."

Brandt stál, jako by zkameněl. Bigglesova slova na něj udělala dojem, protože měl mnoho co ztratit. Jeho společníci měli ovšem jiný názor. Někteří sice nemluvili plynně anglicky, avšak dokázali sledovat rozhovor a teď netajili vztek. Jeden z nich, s revolverem na opasku, na

něj významně klepl a Biggles pochopil, že se situace vyhrocuje. Nezbývalo mu ale nic jiného než vyčkat, k jakému závěru vše dospěje.

„Vezmeme ho s sebou," vyštěkl jeden snědý chlapík.

„K čemu vám to bude dobré?" zeptal se Biggles dobrácky.

„Jestli dojde k boji, budete první na řadě, kdo padne. Sám na to dohlédnu."

„Možná vám přinese jisté uspokojení, že mě odstřelíte," zavrtěl hlavou Biggles, „ale to vám mnoho nepomůže, až budete sami stát před popravčí četou za to, že jste přiměli řadu nešťastných hochů, aby zmařili své životy, jen pro ukojení vaši ctižádosti. Jinak to vaše dobrodružství neskončí."

„My zvítězíme!"

„Dobrá, jak myslíte. Varoval jsem vás. Vládní úřady už vědí, do čeho se pouštíte, a já tvrdím, že jste prohráli boj dřív, než jste s ním začali."

„Jak jste se o tom dověděl?" vyhrkl Brandt, jemuž zřejmě dělala největší starost právě tahle otázka.

„To nebudu rozebírat. Stopa za vámi je velmi zřetelná."

Brandt, který byl v podstatě rozumně uvažující člověk, se asi rozhodl, že si věc promyslí. Šel ke dveřím, otevřel je a zavolal. Vešli dva statní černoši, kteří zřejmě byli na stráži. Rychle jim cosi přikázal a muži chopili Bigglese za paže.

„Nezkoušejte žádné triky," otočil se k Bigglesovi. „Mí přátelé doporučují, uklidit vás někam, kde nenaděláte škodu."

„Nic si nenamlouvejte, Brandte," usmál se Biggles. „Ke škodě už došlo."

Vyvedli ho ven, šli s ním chodbou a strčili ho do jedné prázdné kajuty. Slyšel, jak jeden z nich otáčí klíčem v zámku.

Prohlédl si vězení. Nalézal se v nevelké kajutě s malým okénkem a jednoduchým lůžkem, určené patrně k ubytování nenáročného hosta. Jedním pohledem se ujistil, že oknem neuteče, neprotáhl by se jím. Židle tam nebyla, posadil se tedy na lůžko, aby si promyslel svoje postavení. Pak mu došlo, že mu nic nevzali. Byli tak vzteklí, že ho ani neprohledali.

S neveselým úsměvem si uvědomil zvláštnost celé situace. Dostal rozkaz najít *Cordelii*. Najít loď a nic víc! Úkol se zdál být téměř nesplnitelný, ale brzy se kupodivu ukázalo, že byl poměrně snadný. Nedostal pokyny k zatčení Brandta, kdyby ho našel. Pokud mu bylo známo, ani na něj nebyl vydán zatykač. Zatím nikdo nedokázal, že by spáchal zločin, nic, co by dobrý právník nedokázal vysvětlit, kdyby se Brandt vrátil do Anglie. Stručně a jasně: Biggles splnil úkol a teď mu jen zbývalo předat zprávu Raymondovi, jenž poskytne případ dál a výše. Z téhle zatracené kajuty ovšem Biggles zprávu nikdy nepředá…

Přirozeně si vzpomněl i na Gingera, který z horního stanoviště musel vidět, kam se dostal. Bigglesovi bylo zcela jasné, že nemohl dělat nic, než čekat na přílet letadla. Až tu bude, zrzek vysvětlí Algymu a Bertiemu, k čemu na ostrově došlo a následně budou jednat z vlastní iniciativy.

Zvažoval, že se před Brandtem otevírají dvě cesty. Vzhledem k tomu co mu Biggles vyložil, se mohl vzdát své revoluční aktivity, stejně však mohl radu odmítnout a vesele pokračovat v akci. Když se nad tím Biggles

zamyslel, dospěl k názoru, že rozhodnutí nebude záviset pouze na Brandtovi. Jeho kubánští společníci patrně zašli příliš daleko, a jenom sotva se zastaví. Když Biggles vzal v úvahu všechny okolnosti, řekl si, že spiklenci budou pokračovat v plánu a jeho vezmou s sebou. Pak, kdyby se revoluce nezdařila, vítězové by ho považovali za vzbouřence a jak to bývá za revolucí obvyklé, zastřelili by ho na místě, než by stačil vytáhnout doklady.

Den ubíhal pomalu a do kajuty nepřišel nikdo. Slunce se chýlilo k západu, světla ubývalo, na palubě však dosud bylo velice živo. Když se Biggles postavil na lůžko, mohl vyhlédnout oknem ven, ale zahlédl jen malý cíp skalnatého pobřeží. Vedle několika kaktusů tam neviděl nic zajímavého.

Nejvíc se obával toho, že jachta mohla každým okamžikem vyplout na moře a jakmile tam jednou bude, byl by zcela bezmocný. Jachtě by navíc mohl zkřížit cestu dělový člun a potopit ji, což se mohlo snadno stát, kdyby kubánská vláda začala větřit, co se chystá. Pak by šel Biggles ke dnu i s Brandtem a celou revolucí.

Nastala noc.

Ještě stál na lůžku a vyhlížel okénkem ven, když se najednou na druhé straně silného skla, několik palců od jeho hlavy, objevila tvář. Za okamžik zmizela, ale Bigglesovi to stačilo, aby pochopil, že ji už někde viděl. Kde? Za jakých okolností? Zoufale namáhal paměť, aby našel odpověď, a náhle se mu všechno vybavilo! Viděl tu tvář jen jednou v životě a sice v Anglii, v zahradě Brandtova domu v Hertfordshire! Byl to mladý Kubánec, který tam přišel zavraždit Brandta! Mladík jménem Francisco. Říci, že to Bigglesovi vyrazilo dech, nevystihovalo situaci, Biggles úžasem téměř zkameněl!

Co tu pro všechno na světě ten mladík tropí? Podle výrazu jeho obličeje Biggles hádal, že ho poznal a určitě nebyl tak překvapen, jako on sám. Znamenalo to, že o jeho uvěznění na jachtě věděl, stejně jako věděl, že Biggles je policejní důstojník. Jak to však ovlivní jeho zoufalou situaci?

Nebylo divu, že to Bigglese náramně popletlo. Vzpomněl si na vlastní slova mladého Kubánce, že je zapřísáhlým nepřítelem muže, který zavraždil jeho otce. Co pak dělal na Brandtově jachtě? Bylo přece téměř vyloučeno, že by se dostal na ostrov jinou lodí.

Biggles se posadil na lůžko, aby se utkal s tou záhadnou šarádou…

Za několik minut se z chodby ozval zvláštní zvuk. Nejdřív tam někdo tiše vyhekl a pak bylo slyšet žuchnutí, jako když spadne na zem něco těžkého. Vzápětí zarachotil klíč, dveře se otevřely a na prahu stál Francisco s pistolí v ruce. Na tvář mu dopadlo světlo z chodby a ozářilo v ní výraz napětí.

„Pojďte rychle, *seňore,*“ zaznělo.

Nic nevysvětloval. Ani nebylo třeba, protože za ním leželo na podlaze tělo muže, který až dosud hlídal dveře.

Francisco zopakoval výzvu, naléhavě Bigglesovi pokynul a vydal se chodbou vpřed. Biggles na nic nečekal. Za dveřmi hlavní kabiny uslyšel ostrou výměnu názorů a lehce se dovtípil, o čem se hádají. Jeho osvoboditel Francisco pospíchal přímo vpřed a pak nahoru po schůdcích, s Bigglesem v patách.

Na palubě se povalovali muži. Někteří spali a žádný nejevil zájem o ty, kdož se hýbali. Francisco mávl pistolí ke břehu. „Jděte, *seňore*“ řekl. „Váš přítel čeká.“

„Vy nepůjdete?“ vyhrkl překvapeně Biggles.

„Ne. Mám tu ještě práci.“

Biggles by mu rád položil pár otázek, ale uvědomil si, že na to není ani vhodné místo ani čas. Mládenec mu umožnil útěk a zachoval by se jako hlupák, kdyby toho nevyužil.

Udělal asi tři kroky, když se k nim otočil muž, který se dosud opíral o zábradlí a pozoroval pobřeží. Biggles okamžitě poznal Brandta. Poznání bylo vzájemné a Brandt vytřeštil oči a vykročil k Bigglesovi. Vzápětí se však zastavil, neboť Francisco na něho namířil pistoli.

„Ty pse!“ zavrčel Francisco. „Tak jsme se setkali!“

„Neznám vás,“ vyjekl Brandt.

„Tak já se ti připomenu, vrahu! Jsem Francisco Tristano. Ty jsi zavraždil mého otce!“

„Nedělejte to!“ vyštěkl Biggles, který první pochopil, co bude následovat.

„Jen ho nechte zemřít.“

„Nevíte co…“

Bigglesova slova přehlušil výstřel z pistole.

Brandt sebou křečovitě trhl a chytil se za žaludek, podlomily se mu nohy a sesul se na palubu.

„Blázne!“ vyjekl zuřivě Biggles. „Utíkej odsud!“

Nečekal, jestli Francisco běží s ním, vyskočil na břeh a uháněl nahoru do kopce. Nezastavil se, dokud neuběhl kus cesty a to jen proto, že vzadu za ním třesklo několik výstřelů. Rozhlédl se, ale v rostoucí temnotě Francisca neviděl. Z nejasně osvětlené lodi se rozléhal křik a na palubě se zmateně míhaly stíny.

„Francisco!“ vykřikl Biggles.

Nikdo neodpověděl.

Biggles pár vteřin váhal a nevěděl, co si počít. Pochopitelně se mu nezamlouvala myšlenka, že opustí

mládence, který mu pomohl, přestože v poslední chvíli všechno pokazil. Zůstal snad na lodi? Zastřelili ho nebo zajali muži na palubě? Utekl a schoval se na ostrově? Biggles neznal správnou odpověď a pochopil, že v téhle chvíli skutečně nemůže nic dělat. Celá věc se seběhla tak rychle, že neměl čas na přemýšlení, tím méně na vyptávání, co Francisco zamýšlel udělat.

Rozhodl se pokračovat ve výstupu a zamířil k místu, kde nechal Gingera. Doufal, že jestli se nevrátil ke člunu, dosud tam bude. Podletoho, že Francisco řekl „váš přítel na vás čeká“ usoudil, že se oba setkali, ačkoli nechápal, jak k tomu mohlo dojít.

Nesmírně se mu proto ulevilo, když zrzek odpověděl hned na jeho první tiché zahvízdání. Měl obavy, že nebude tak snadné ho najít. Ve tmě by jen těžko hledal jeho stanoviště, nehledě k tomu, že ho Ginger mohl stokrát opustit. Když nyní zaslechl hvizd, šplhal dál za zvukem a zanedlouho se setkali.

Gingerovi spadl kámen ze srdce, když se mu po přestřelce ozval ze tmy Biggles. Civěl do tmy a jeho první slova byla: „Jsi sám?“

„Ano. Čekal jsi, že ti sem někoho přivedu?“

„Ovšem. Toho kubánského mladíka, jehož jsme potkali ve Warleigh Towers. Je tady. Viděls ho?“

„Viděl.“

„Kde je?“

„To nevím.“

„Šel tě hledat. Řekl mi, abych počkal, než se vrátí.“

„Nebyl bych tu, kdyby mě nenašel,“ vydechl Biggles. „Jak jste se sešli?“

„Ryzí náhodou na břehu u jachty. Řekl jsem mu, že jsi na palubě a že tě pravděpodobně zajali.“

„Správně. Zamkli mě do kajuty. Klepl po hlavě strážného, který mě hlídal a vyvedl mě ven.“

„Přijel sem, aby zastřelil Brandta.“

„To všechno už stihl,“ řekl chmurně Biggles.

„Chceš říct, že Brandta zastřelil?“ vyděsil se Ginger.

„Přesně tohle říkám. Tím začala přestřelka.“

„To je ale hrůza!“

„Nemohl jsem mu v tom zabránit. Můžeš mi věřit, že v té chvíli jsem o žádné střílení nestál.“

„Jak se to stalo?“

„Brandt měl smůlu, že stál na palubě, právě když jsme opouštěli loď. Francisco čekal na tuhle příležitost celá léta a Brandt neměl naději, mladík se s ním nebavil. Oznámil Brandtovi kdo je, vytáhl pistoli a provrtal mu břicho.“

„Musel se pominout.“

„Co se týká zabití Brandta, tak určitě. Po výstřelu jsem vzal nohy na ramena. Myslel jsem, že poběží za mnou a možná i utíkal. Neztrácel jsem čas ohlížením. V temnotě jsem ho ztratil a od té chvíle o něm nic nevím. Střílelo se stále víc a asi se do toho zapletl. Nemám tušení. Spěchal jsem, abych tě našel a raději jsem nezastavoval. Byl s tebou až tady nahoře?“

„Ne, ale řekl mi, abych tu počkal.“

„Tak to bychom mu měli dát několik minut, snad se ukáže. Když se neukáže, půjdeme ke člunu. Za těchto okolností by bylo plýtvání časem ho hledat. Jakmile se rozední, ostrov se bude hemžit lidmi, kteří nás budou hledat. Jak se sem Francisco dostal?“

„Přijel na motorovém člunu.“

„Na člunu? Na jakém? Žádný jsem neviděl.“

„Připlul až po tvém odchodu na loď. Přivezl Brandtova bratra, který se přidal k té vybrané společnosti hrdlořezů. Jachta čekala právě na něj. Francisco předstíral, že patří mezi ně a dostal se na člun jako člen posádky. Tak mi to vyprávěl. Netajil se tím, že jde po Brandtovi.“

„Byl tím posedlý už v Anglii. Proč vůbec vyšel na břeh?“

„Dostal další šílený nápad. Chtěl poničit zbraně, které tu byly uloženy. Nevěděl, že je už přenesli na jachtu. O tom jsem mu řekl já. Mimochodem, *Cordelia* zítra vypluje. Pro jejich revoluci to má být hodina H.“

„Jak to víš?“

„To mi zas pověděl Francisco.“

„Zdá se, že ti toho napovídal víc než dost.“

„Dost na to, aby mě opravdu vyděsil. Bylo mi přece jasné, že tě zadržují na jachtě.“

„Alespoň něčeho ses domyslel sám,“ usmál se Biggles.

Chvíli čekali a Francisco nepřicházel. Biggles vyprávěl zrzkovi o jeskyni a o všem, co se mu přihodilo. Na jachtě to zatím bzučelo jako v převráceném úlu.

„Francisco nejde,“ řekl Biggles nakonec. „Půjdeme.“

Zvedli se a zamířili ke člunu.

„Co to neseš?“ zeptal se Biggles.

„Sekyru.“

„Odkud ji máš?“

„Francisco ji přinesl na břeh.“

„K čemu?“

„Chtěl polámat Brandtovy pušky, jak jsem ti říkal. Nechal ji tu ležet, když se vracel na jachtu, aby tě hledal.“

„Co s ní chceš dělat ty?“

„Jak jsem tam seděl a neměl co dělat, dostal jsem nápad.“

„Jaký nápad?“

„Když jsi trčel na lodi, napadlo mě, že by bylo dobré zadržet *Cordelii* v laguně. Aspoň na tak dlouho, aby zmeškala příliv. Právě jsem se chystal odejít, abych to udělal, když vypukla střelba.“

„Jak chceš zadržet *Cordelii* sekyrou?“ řekl Biggles s nechápavým výrazem.

„Kdybych pokácel pár palem u vstupu do laguny tak, aby napadaly přes úžinu a zatarasily ji, jachta by se nedostala na širé moře, dokud by kmeny neodtáhli. Zabralo by jim to dost času.“

„To je skvělé! To je tedy nápad,“ řekl Biggles uznale. „Ohromný nápad. Ještě to uvážíme, teď se dá čekat všechno možné. Myslím, že Brandtova smrt určitě ovlivní plány hrdlořezů, kteří zůstali na *Cordelii.* Brandt jako majitel jachty a finančník celé akce byl asi jejich vůdcem a proto si budou muset vybrat nového.“

„Asi to bude Brandtův bratr.“

„Je to možné.“

Pokračovali v cestě ke hřebenu, který se nad nimi rýsoval. Za tmy a mezi pichlavými kaktusy šli pomalu.

„Nemusíme to přehánět,“ prohodil Biggles a zastavil se. „Nemáme důvod k nějakému zoufalému spěchu. Až poletí letadlo, uslyšíme ho a když se dostaneme na místo schůzky než přiletí, bude všechno v pořádku.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

JAK SE STÁT DŘEVORUBCEM

Biggles s Gingerem si vyhledali místo k oddechu ve svahu proti laguně, odkud mohli sledovat obě plavidla, pokud byly v šeru vůbec vidět. Značný ruch na jachtě proto poznávali spíše podle hluku než toho, co viděli. Měsíc poskytoval celkem dost světla, ale chyběla mu obvyklá jasnost a Biggles znovu vyslovil podezření, že na vývoj počasí se nemohou spoléhat.

Ginger využil příležitosti a dopodrobna vyprávěl, co všechno se od Francisca dověděl.

„Jak chladnokrevně odstřelil Brandta je dost otřesné," dodal nakonec utrápeně.

„Neřekl bych, že střílel chladnokrevně," odporoval mu Biggles. „Byl pořádně rozzuřený. Má vznětlivou jižní krev, takže ho nemůžeš posuzovat podle našich měřítek. Ostatně, také by ses na to díval jinak, kdyby ti zavraždili otce."

„Je Brandt skutečně mrtev?"

„To nevím. Neměl jsem čas, abych to zkoumal. Myslím, že kulka ho zasáhla do žaludeční krajiny. Jestli ho nezabila na místě, bez odborného chirurgického zákroku dlouho nepřežije. Víc k tomu sotva povím. Není pochyb o tom, že pro revoluci je vyřízený. Pro mě je teď nejdůležitější informovat Raymonda, co se chystá, dříve než posádka *Cordelie* napáchá vážnější škody."

„A co s plánem zatarasit lagunu, aby nemohla vyplout? Dalo by se to udělat celkem snadno, teď za tmy nás jen sotva začnou hledat a úzký pás břehu u průjezdu

ve skalách bude tím posledním místem, kde by čekali, že nás najdou.“

Biggles přikývl a zahleděl se k cípu ostrova, na kterém palmy rostly. Bylo to na jejich břehu, poměrně blízko místa, kde právě seděli.

„Do rána, do příletu letadla, nemáme co na práci, tak proč to nezkusit?“ rozhodl se nakonec. „Jestli můžeme, tak říkajíc, ucpat láhev zátkou, přinejmenším to o něco zdrží povstání. Je jisté, že při počtu mužů, které mají na palubě, dokážou brzy uvolnit cestu, ale stejně jim to bude nějakou dobu trvat. Kmeny asi průjezd úplně nepřehradí, ale zúží ho natolik, že jachta neprojede. Motorový člun je menší, asi to dokáže. Pojďme, mrkneme se na to.“

Ukázalo se, že cesta je těžko schůdná, zvláště její konec, kde se pás zužoval, protože na něj při bouřích útočily mohutné vlny. Zbývala tu jen skála a mohutné balvany, většinou pokryté kluzkými chaluhami. Mužům trvalo dobrou půlhodinu nebezpečné chůze, než se dostali k cíli.

„Nesmíme se s tím dlouho párat,“ řekl Biggles s očima upřenýma k jachtě. Jestli nás tady nachytají, nebude nám nejlíp.“

„Při nejhorším přeplaveme na druhou stranu. Není to daleko.“

„Ne! Už jsem říkal, že to nehodlám zkoušet. Odliv by nás mohl zanést na širé moře a v těchto vodách je dost žraloků. No, tak se do toho dáme. Sleduj jachtu.“

„Dělají pěkný rámus,“ sykl zrzek. „To je dobře, pochybuji, že nás uslyší.“

Biggles uchopil sekyru a dal se do porážení palmy, která se nejvíc skláněla nad vodu. Kokosová palma nemá příliš tvrdé dřevo a tak po pěti minutách sekání, strom

stržený vlastní váhou, dopadl se šplouchnutím do vody. Jeho koruna s vějířovitými listy se téměř dotýkala druhého břehu úžiny.

„Jsi prvotřídní dřevorubec," řekl Ginger.

„Pokácíme ještě tři a budeme mít most na druhou stranu," usmál se Biggles a podal mu sekeru. „Jsi na řadě."

Chvíli počkali a hleděli k jachtě, zda se tam nějak neprojeví, že zpozorovali pád stromu. Nic však tomu nenasvědčovalo a Ginger se dal do druhé palmy.

Pokračovali, až přes úžinu ležely překřížené čtyři palmy a téměř dokonale ji uzavřely. Hvězdy na nebi zatím začaly blednout a hladinu rozčeřil ranní vánek. „Excelentní, jak by řekl Bertie," usmál se Biggles. „Docela rád bych viděl, jak se budou na jachtě tvářit, až objeví co jim brání v plavbě."

„To nebude dlouho trvat," odpověděl Ginger. „Tamhle se už blíží motorový člun."

„Pojďme! Rychle!"

Vyběhli zpátky k místům, kde bylo více prostoru a ačkoli skála nadále ohavně klouzala, překonali ji jako kamzíci. V dostatečné vzdálenosti se zastavili a pozorovali člun. Posádka již zkoumala překážku a zřejmě se hledala volný průjezd. Bylo to marné a tak se člun obrátil a rychle plul zpátky k jachtě. Oba záškodníci znovu vykročili ke svému stanovišti, ale když dospěli k vrcholu hřebenu, Biggles se zastavil.

„Žádný spěch," řekl. „Až se objeví letadlo, určitě ho uslyšíme. Podívejme se, jak se to vyvíjí na laguně."

„Vítr fouká silněji."

„Taky jsem si všiml. Doufám, že se to nezhorší, Algy by se mohl při přistávání převrátit. Nemusí to trvat dlouho a hladinu rozčeří značné vlny.“

Začalo svítat, obloha však nebyla jako obvykle modrá, ale šedá. Seděli a pozorovali, jak ostrov ožívá. Věděli, že když přijde čas, dostanou se ke člunu během pár minut. Neviděli na něj, protože ho zakrýval skalní převis na úpatí.

„Slyším nějaký křik,“ ozval se náhle Ginger.

„Taky jsem to slyšel.“

Volání se blížilo.

„Mámí mě smysly, nebo někdo volá tvoje jméno?“ zeptal se zrzek nevěřícně, když se oba přikrčili za skupinu kaktusů.

„Máš pravdu, znělo to tak.“

„Co je to za nápad? To jsou tak praštění a představují si, že se vzdáš?“

„Co já vím?“ Volání se ozvalo znovu, ale tentokrát znělo mnohem blíže. Někdo volal jediné slovo, o jehož významu se nedalo pochybovat. Mužský hlas zoufale křičel: „Bigglesworthe!“

„Co je tohle za trik?“ zavrčel Ginger.

Kousek pod nimi se na břehu mezi kaktusy vynořil člověk. Šaty měl v nepořádku a bylo zřejmé, že sotva popadá dech. Přiložil si dlaně k ústům a znovu vykřikl: „Bigglesworthe! Kde jste?“

„To bude jeden z chlapů, kteří byli s Brandtem na jachtě,“ řekl Biggles, aniž by opustil svůj úkryt. „Co chcete?“ zavolal zvýšeným hlasem. Muž se zastavil.

„Potřebuji vaši pomoc. Postřelili mi bratra.“

„Lidé, kteří začínají válku, musí počítat s tím, že se na ně bude střílet. Co si myslíte, že s tím udělám?“ odpověděl Biggles, který již začínal chápat.

„Když ho neodvezete letadlem do nemocnice, zemře. Odleťte s ním do Havany, do Nassau, na Jamajku, kam chcete.“

„Tak takhle to je,“ vydechl Biggles a zavolal: „Žádné letadlo nemám. Proč ho neodvezete motorovým člunem?“

„Zkoušeli jsme to, ale člun se nemůže dostat ven. Přes úžinu ve skalách napadaly stromy.“

„Tak je odtáhněte z cesty.“

„Pro náš malý člun, je teď vyplutí na moře nebezpečné.“

„Přece jste sem dokázali doplout.“

„Přišlo varování o uragánu. Dozvěděli jsme se to z rádia.“

Biggles se ušklíbl na Gingera a odpověděl: „Lituji, ale nemohu vám pomoci. Sami jste to začali. Pokračujte v revoluci.“

„S tím jsem skončil.“

„To myslíte vážně?“

„Ano. Chci jen zachránit bratra.“

Biggles se chvíli rozmýšlel. „Dobrá,“ zavolal. „Až sem letadlo poletí, uvidíte ho. Když mi zaručíte bezpečí, dovezu vašeho bratra do Nassau.“

„Děkuji vám. Počkám na letadlo.“

Ginger se na Bigglese tázavě podíval. „Neriskuješ příliš, když mu důvěřuješ?“

„Co jiného mohu dělat? Brandt byl skutečně postřelen, to víme. Zřejmě není mrtvý. Jeho bratrovi na něm záleží tolik, že na nějaké špinavosti nemá myšlenky.

Naše letadlo je pro něho jediná naděje, jak ho dostat do nemocnice a silně pochybuji, že by se na jachtě našel nějaký pilot. Letadlo jim bez nás není k ničemu.“

Ginger již nic neříkal. Pomyslel si, že tím je záležitost zatím vyřešená. Vteřinu nato se však situace změnila a byla to zásadní změna. Opodál se objevili tři muži. Všichni měli viditelně naspěch a co horšího, drželi v rukou revolvery! Brandtův bratr, jenž začal sestupovat z kopce, se při pohledu na ně zastavil.

„O co se to pokoušíte, chcete nás prodat?“ vyjekl vztekle jeden ze tří příchozích.

„Nic takového.“

„Jste lhář. Vy jste tady něco dohodl s tím zatraceným anglickým špionem.“

„Chci jen zachránit Mattia.“

„A co bude s námi?“

„Budete pokračovat beze mě.“

„Tak takhle to hrajete. Chcete si zachránit vlastní kůži!“

„To není pravda.“

„Táhni k čertu i se svým bratrem, špinavý zrádče!“ Z revolveru vyšlehl plamen.

Brandtův bratr se zakymácel a zhroutil se k zemi.

Biggles ani nemrkl, jen kývl na Gingera, aby zůstal tiše. Stál za širokým kaktusem a neukazoval se.

K ochráncům revoluce se připojil čtvrtý muž a všichni se začali o něčem zuřivě dohadovat. Muže ležícího na zemi si nikdo nevšímal. Jejich pohledy zalétaly nahoru k vrcholu kopce, jako by uvažovali, že vyrazí vzhůru, ale nemohou se dohodnout kdy. Biggles rozhodl za ně. Vytáhl pistoli, zamířil a stiskl spoušť. Kulka rozhodila písek u jejich nohou.

Na nic nečekali a pádili z kopce dolů až zmizeli za houštinou ostnatých kaktusů, odkud bylo slyšet, jak svolávají posily.

Biggles rychle seběhl dolů k padlému. Sklonil se nad ním, ale vzápětí se napřímil a tiše řekl: „Pro něho se už nedá udělat nic. Je mrtev.“

„Zatracení vrahouni…“ zasyčel Ginger.

„Nech toho,“ přerušil ho Biggles stroze. „Musíme dolů ke člunu. Za pár minut nás bude hledat celá armáda.“

Víc nemluvili. Drželi se v zákrytu, jak nejlépe to šlo, přešli hřeben a spěchali po svahu dolů k místu, kde nechali člun.

Když byli na místě, Biggles zatékal očima po hladině a rozhlédl se do stran. „Nespletli jsme se?“ vyhrkl.

Také zrzek strnul, protože neviděl člun. „Ne. Je to tady.“

„Víš to určitě?“

„Docela určitě.“

„Tak co se k čertu stalo? Mohl se člun utrhnout?“

„Vyloučeno!“

Biggles zvedl hlavu, zahleděl se na moře a pak tím směrem mávl paží. „Podívej! Tamhle!“

Asi čtvrt míle před nimi se na neklidné hladině pohupoval malý tmavý předmět. Byl to člun a v něm muž. Usilovně pádloval.

„Francisco!“ vykřikl Ginger.

„Kdože to je?“

„Přece ten mizerný mladý dareba. Sebral nám člun.“

„Sebral nám mnohem víc.“

„Jak to myslíš?“

„Odváží všechnu naši pitnou vodu. Na ostrově žádná není. Teď už víme, jak zmizel Francisco. Když udělal to, kvůli čemu sem přijel, nějak unikl z paluby a rozhodl se opustit ostrov na vlastní pěst. Jenom nechápu, jak se dověděl, že máme člun právě tady.“

„Já mu to řekl.“

„Nebesa. Tys mu to řekl? Proč?“

„Vysvětlil jsem mu, jak jsme se dostali na břeh.“

„Tolik mluvit je hříšná škoda.“

„Nenapadlo mě, abych to před ním tajil.“

„Ano,“ těžce polkl Biggles. „Vlastně tě chápu.“

„Byl docela jasně na naší straně. Rozhodně mě vůbec nenapadlo, že by někdy mohl potřebovat náš člun.“

„Jasně. Mluvil jsi s ním dřív, než postřelil Brandta. Pak to už bylo něco jiného. Když na sebe poštval mstitele, musel za každou cenu zmizet z ostrova. Náš člun byl jeho jediná možnost. Docela by mě zajímalo i to, jak se vypařil z jachty.“

„Stejně to byla špinavost a jestli ho někdy uvidím, vysvětlím mu to,“ zavrčel Ginger.

„Možná počítal s tím, že nás vyzvedne letadlo. Určitě neví nic o uragánu, jinak by nebyl takový blázen, aby se vydal na moře ve člunu, který ve vichřici nevydrží ani dvě minuty. Bude mít štěstí, jestli tomu unikne. Když mluvím o uragánu, myslím, že je důvodem, proč se gadfly ještě neukázal. Algy v Nassau varování jistě slyšel a protože ví, co tyhle karibské uragány dokážou, schoval stroj na nejbezpečnějším místě jaké našel.“

„Tak co tedy uděláme?“ zeptal se Ginger nevrle.

„Není toho mnoho. Může se stát, že tu budeme trčet několik dní a potom bude naším velkým problémem

pitná voda. Máme ještě naději, že trocha pitné vody zůstala v jeskyni. Muži kteří nás tu uvítali kulometnou palbou, museli mít zásoby.“

„Gadfly by mohl přistát na laguně,“ prohlásil zrzek, jako by ho starost o vodu vůbec netrápila.

„A vichřice ho srazí na skály a rozbije na kousky? Tenhle nápad se ti nevydařil. Navíc by Algy nikdy nepřistál na laguně, pokud by tam viděl jachtu.“

„Tak co uděláme? Zůstaneme tady?“„Mně se tu nelíbí,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Kdyby nás na břehu našli povstalci, přitlačili by nás ke zdi a namířili na nás pušky. Nezapomeň, kolik jich mají. Myslím, že nám bude nejlépe vysoko na kopci. Je to nejrozlehlejší část ostrova, kde jsou nejlepší úkryty a větší volnost pohybu. Teď se mi zdá, že jsme udělali chybu, když jsme *Cordelii* uzavřeli v laguně. Jinak by už asi odplula. Byl bych nesmírně šťastný, kdyby už byla pryč. Půjdeme. Pokud by se letadlo ukázalo, můžeme se vrátit vždycky. Je to ovšem málo pravděpodobné, když je na obzoru uragán. Kdyby se přihnal, nemohl by Algy stejně nic dělat.“

Vyšplhali se po svahu a ukryti za hřebenem prohlíželi si oblast pod sebou a samozřejmě také lagunu.

Když se Ginger podíval dolů, docela se mu ulevilo. Na lov lidí se vzbouřenci nechystali, protože zřejmě měli plné hlavy starostí s uvolněním průchodu na moře. Úzký pás břehu, na kterém s Bigglesem za tmy pokáceli palmy se nyní hemžil muži. Obě plavidla doplula k úžině, motorový člun se pohupoval přímo u překážky, a jeho posádka zápasila s lany. *Cordelia*, na jejíž palubě byla také spousta lidí, čekala o kus dál. Několik mužů s puškami v rukou vystoupilo na břeh a teď soustavně prohledávali kaktusové houštiny nedaleko obou plavidel.

Biggles a Ginger si našli na výšině vhodné místo a usadili se tak, aby na ně nebylo vidět a sami dobře viděli dolů.

„Nelíbí se jim, že jsou zavření jako v ohradě a to se dá snadno pochopit," poznamenal Biggles.

Lidé na motorovém člunu uvázali lano na jednu palmu a s druhým koncem připluli ke *Cordelii,* která pak začala couvat a vlekla kmen za sebou. Byla by to jednoduchá práce, kdyby byla hladina klidná, ale moře se silně vzdouvalo a tak navzdory mnoha varovným výkřikům a radám se lano přetrhlo a proud unášel palmu zpět na její původní místo.

„Chtějí zřejmě s jachtou vyplout a riskovat setkání s uragánem naširém moři," řekl Biggles. „Jenomže tímhle tempem už nestihnou příliv."

Práce pokračovala, až dospěla ke zdárnému konci. Muži odtáhli palmy a zajistili je u břehu provazy, aby je proud nestáhl zpátky do úžiny. Dřeli se s tím dlouho, vlastně až do pozdního odpoledne, kdy se obě lodě vrátily na své původní stanoviště.

„Takže dnes večer nevyplují," řekl Ginger. „Taky bych se divil, kdyby tolik toužili po setkání s hurikánem."

Biggles pohlédl na oblohu a potom na moře. „Nezhoršuje se to," řekl. „Zdá se mi, že našeho ostrova se bouře dotkne pouze okrajem. Kdybychom se dostali do středu uragánu, tak bychom teprve poznali jeho sílu. Pokud se nemýlím, dá se očekávat, že vichr při západu slunce trochu poleví."

Biggles pak mlčky seděl a sledoval uvolněnou úžinu. Civěl na ni tak dlouho, až se ho zrzek zeptal, nač myslí.

„Na lodích teď mají slovo kapitáni,“ řekl Biggles. „Velice rád bych věděl, jak se zachovají. Pokud vítr ustane, mohou vyplout na moře za příštího přílivu, který vyvrcholí kolem půlnoci. Pokud se nerozhodnou odplout, ráno se ujmou velení vzbouřenci. Budou nás chtít najít a všichni muži vtrhnou na ostrov, aby ho pročesali. Mohou si být jisti, že jsme ještě tady.“

„Kapitáni?“

„Nesmysl, těm záleží na plavidlech. O naši kůži stojí velitelé povstalců!“

„Proč by to dělali? K čemu jim to bude?“

„Jsme jediní svědci toho, co se tady stalo, takže budou mnohem klidnější, když nás odstraní z cesty. K pátrání mohou použít celou svoji armádu, která nás dříve či později najde.“

„A co Francisco, jestli se mu podaří dorazit na pevninu? Taky ví o všem.“

„Není pravděpodobné, že by mluvil, když spáchal vraždu. Zajímal se o Brandta čistě z osobních důvodů.“

„Můžeme tedy vůbec něco dělat?“

„Možná. teď když se jim podařilo uvolnit východ z laguny, jsou kapitáni přesvědčeni, že mohou vyklouznout, kdy se jim zlíbí. Byl bych rád, kdyby to udělali.“

„A co dál?“

„Kdybych věděl, že odplují, nepokoušel bych se je zastavit. Nám by se to jen hodilo. Jestli se ale rozhodnou vydržet na ostrově, aby se nás zbavili, bude třeba zaměstnat je jinak. Dát jim prostě jinou práci.“

„Jakoupak?“

„Po uvolnění průjezdu uvázali stromy u břehu, ale všiml jsem si, že povstalci své práci moc nerozumí.

Nenechali tam nikoho na stráži! Kdybychom přesekli poutací lana, stoupající hladina stromy znovu zanese do úžiny a asi tam opět uváznou. Museli by zopakovat dnešní představení a odtáhnout je pryč. To by jim zabránilo, aby po nás pátrali, nebo by je to alespoň zdrželo natolik, že by zatím přiletělo letadlo a dostalo nás z kaše.“

„Půjdeme na to?“

„Ještě vydrž. Počkáme, až se úplně setmí.“

Po hodině se zvedli a opatrně sestoupili z kopce k úžině.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

V ÚZKÝCH

Terén znali, již jednou tudy šli, takže cesta pro ně nebyla tak obtížná. Místo, kde muži z jachty upevnili kmeny palem ke skalám, bylo uvnitř laguny.

Bigglesův předpoklad byl správný. Snadno zjistili, že tam žádná stráž není. Byli na místě sami a našli stromy svázané dohromady a na obou koncích připoutané ke břehu.

„To půjde hladce," prohlásil Biggles. „Kdyby to těm darebákům trochu líp myslelo, odtáhli by je o kus dál. Takhle to půjde jako po másle."

Nejprve přesekli lano, které drželo vnitřní konec, a když kmeny postrčili, začal proud vytáčet celý svazek ven jako na závěsu, a kdyby kmeny délkou dosáhly k druhému břehu, dalo by se tam po nich přejít. Poté odsekli druhý úvazek a celý svazek se pohnul a plul s proudem do úžiny. Zrzek poznamenal, že když jsou stromy svázané, představují pevnější zátaras než dříve.

„Skvělá práce," řekl Biggles. „Vrátíme se." Otočili se a vydali se ke starému stanovišti nad místem, kde měli dříve člun, ale na svahu obráceném k laguně. Našli si tam čistý, nezarostlý kus písku a ulehli, aby si odpočinuli.

„Měl bys zkusit chvíli spát," poradil Biggles Gingerovi.

„A co ty?"

„Mně stačí, když si maličko zdřímnu. Pohlídám to tady. Kdyby se něco dělo, probudím tě."

„Zdá se mi to, nebo se vítr opravdu uklidňuje?"

„Myslím, že máš pravdu. Poryvy už nejsou tak silné. Mělo by to znamenat, že se uragán ostrovu vyhnul. Při troše štěstí bychom se mohli zítra dostat z ostrova.“

Ginger zavřel oči. Nepotřeboval ani kolébat, aby usnul. Během noci došlo k jedinému menšímu poplachu, ale ukázalo se, že ho vyvolalo jen stádečko koz, pasoucích se poblíž.

Když zrzek otevřel oči, uviděl Bigglese sedícího vedle sebe a nahoře první záblesky úsvitu, který už zbarvoval oblohu do obvyklé blankytné modře. Vichr se změnil na mírný vánek a moře již nebylo tolik zvlněné. Jen vlny daleko od břehu měly bílé hřebeny.

„Takže uragán nás minul,“ řekl zrzek a posadil se.

„Buď nás úplně minul, nebo nás zachytil jen okrajem. Francisco mohl mít nakonec štěstí. Je tu mnoho ostrovů a nejsou moc daleko. Mohl náhodou potkat místní loď, rybáře nebo lovce hub při návratu do přístavu, kteří ho vzali s sebou.“

Ginger se již o Francisca nezajímal a také to řekl. „Teď bych rád vypil konev čaje, umyl se a dal se do pořádku.“

„Než přiletí letadlo, na takový přepych zapomeň,“ ušklíbl se Biggles. „Je to moje chyba. Měl jsem počítat s tím, že tu zůstaneme vězet. Vzpomínáš si, kolikrát jsem už řekl, jak je snadné být po bitvě generálem.“

„Co se to tam dole děje? Nezačali nás hledat?“

„Nezdá se. Mají jiné starosti. Všimli si, že kmeny znovu ucpaly úžinu. Vsadím se, že s nimi zatřáslo, když zjistili, že jsou znovu v pasti. Podívej se.“

Ginger si přesedl o kus dál, aby lépe viděl. Jachta i člun byly opět u vjezdu do laguny a s nimi malá armáda mužů, kteří vyšli na břeh a horečně se namáhali uvolnit

východ. Povšiml si též několika mužů, kteří právě tvořili rojnici před úzkou částí útesu. Všichni měli v rukou pušky.

„Začínají nás hledat," oznámil.

„Může to být i jinak."

„Co jiného by dělali?"

„Třeba chtějí ulovit pár koz. Když živí tolik krků, brzy by se připravili o dovezené zásoby a jejich plán by pohořel. Stejně jako my, nepočítali s tím, že se tu zdrží tak dlouho."

„Poslouchej! Slyšíš to?"

Z dálky se ozval nezaměnitelný hukot leteckých motorů.

„Výborně," řekl Biggles. „Už letí. Doufám, že se brzy dočkáme svého šálku čaje."

„Zaplať pánbůh. Pusté ostrovy jsou snad zajímavé v knihách, ale když na nich uvázneš, máš jich brzy po krk."

„Měli bychom se raději vrátit na místo, kde jsme nechali člun. Tam nás bude Algy hledat nejdřív."

Vstali a vydali se na krátký pochod.

U hřebene se Biggles zastavil, přimhouřil oči před vycházejícím sluncem a vyhledal na obloze malou tmavou skvrnu, která směřovala k ostrovu. Jako by od ní nedokázal odtrhnout oči. Náhle se mu ve tváři objevil zvláštní výraz.

„Co je ti?" vyhrkl zrzek. „Co se ti nelíbí?"

„Všechno!"

„Tak co se to děje?"

„To není naše letadlo."

„To není gadfy?" Ginger zamrkal a až teď začal zkoumat blížící se letoun. „K čertu!" vykřikl. „Máš

pravdu. Ale jaké jiné letadlo to může být? Jsme přece mimo trasu pravidelných linek.“

„Mě se neptej,“ pokrčil rameny Biggles.

„Věřil bys tomu?“

„Já už uvěřím všemu.“

Letoun se blížil a klesal.

Ginger se otočil a podíval se dolů na lagunu, zda si povstalci všimli nového návštěvníka. Již ho zpozorovali a zanechali práce. Obraceli zraky k letadlu a ukazovali na něj. Zrzek se obrátil k Bigglesovi. „Třeba má gadfly poruchu, takže Algy musel sehnat jiné letadlo.“

„Ne!“

„Proč ne?“

„Tohle přece letí odjinud! Algy by neuhýbal z trasy.“

Letadlo, dvoumotorový stroj americké výroby, zaburácelo nad ostrovem a začalo kroužit nad lagunou. Při ostré zatáčce se ukázala spodní strana křídel a zrzek pochopil. Uviděl tam vojenské znaky, které pak zahlédl i na trupu a na kormidle. Byly červené a modré s hvězdou.

„Kubánské letectvo,“ prohlásil Biggles. „Řekl bych, že hoši na palubě budou muset měnit plán.“

Muži, kteří zůstali na jachtě, jako by ho slyšeli. Skákali přes palubu a horempádem plavali ke břehu.

„Bojí se, aby na ně nesnesl pár třaskavých vajíček,“ suše řekl Biggles.

To se však nestalo. Stroj nad lodí dvakrát zakroužil a potom se rychle vzdálil směrem, odkud přiletěl.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Ginger.

„Myslím si, že pilot průzkumného letadla bude starý zvědavec,“ ušklíbl se Biggles. „Jeho radista už asi hlásí na velitelství, co tu viděl.“

„Domníváš se, že sem letadlo poslali?“

„Snad tě nenapadlo, že přilétl náhodou? Mnohem pravděpodobnější bude, že Algy z obavy o nás někomu vyprávěl o kulometné palbě. Asi se to dostalo na správnou adresu. Zdá se mi, že na Kubě zvětřili neplechu a vyslali letadlo, aby to prověřilo.“

„Co z toho vzejde pro nás?“

„Pokud Algy nepřiletí dost rychle a nevyzvedne nás, může to pro nás mít nemilé následky. Každý na palubě *Cordelie* asi pochopil, že revoluce se odkládá a bude nám to klást za vinu. Jestli si ti hoši najdou čas a polapí nás, udělají s námi krátký proces. Mám dojem, že na ostrově bude brzy horko. Chlapíci u vody mají zřejmě stejný názor. Propadli panice a já se jim nedivím. Na každého koho chytí, čeká popravčí četa.“

Panika byla to správné slovo. Obě lodě nebo spíše lidé na nich se snažili s horečnou rychlostí uvolnit výjezd na otevřené moře. Podle výkřiků se dalo soudit, že přílet kubánského stroje v nich skutečně vyvolal hrůzu. Někteří z pestré posádky *Cordelie* dávali patrně přednost pobytu na břehu a hledali spásu na pevnině.

„Co když se *Cordelia* dostane ven?“ zeptal se Ginger.

„Stejně nebude mít naději. Najdou ji všude, kam se pohne.“

„A když nevypluje?“

„Posádka dobře ví, k čemu by došlo,“ řekl Biggles ponuře.

„K čemu? Co si myslíš?“

„Nepřekvapilo by mě, kdyby sem kubánská vláda poslala letku bombardérů. Můžeš dát krk na to, že se

vynasnaží potlačit vzpouru rychle, pokud možno dřív než vypukne.“

„Jestli sem začnou házet bomby, budeme skákat výš než zdejší kozy,“ vyděsil se zrzek.

„S tím u mne nepočítej,“ ušklíbl se Biggles. „Ale máš pravdu v tom, že od téhle chvíle si moc zábavy neužijeme.“

„Jak to myslíš?“

„Zdá se mi, že chlápkové, kteří vyběhli na břeh, se připojili k těm, kteří nás už hledali. Pokud nás dopadnou, je s námi amen. Je jich hodně a na tak malém kousku země se neubráníme. Nejlépe bude, když půjdeme na místo, kde jsme nechali člun. Tam by nás měl Algy hledat nejdřív. Napřed překonáme hřeben.“

„Co ten Algy k čertu dělá?“ zaúpěl Ginger, „Na co čeká? Když je uragán pryč, měl tu už dávno být.“

„S trochou štěstí brzy zjistíme, co je s ním.“

Biggles sehnul hlavu, silně se předklonil a přebíhal od jednoho kaktusu ke druhému směrem ke hřebeni skal, za nímž terén prudce klesal k místu kde býval člun. Byli už skoro nahoře, když výkřik zleva je přiměl, aby se na tu stranu otočili. Uviděli tam jednoho z povstalců, hbitějšího než ostatní. O značný kus předběhl ostatní a nyní divoce mával rukama. Neukazoval však na prchající dvojici, ale na něco na protější straně laguny! Ginger neměl zdání, nač muž upozorňuje, protože mu ve výhledu překážely skály. Muž potom náhle svěsil ruce a dal se do běhu z kopce dolů. „Co se mu stalo?“ zamumlal Biggles.

„Myslíš, že nás viděl?“

„Divil bych se. Spíš zahlédl něco podivného, co ho polekalo. Ty jsi to zaručeně nebyl.“

To záhadné něco na sebe vzápětí důrazně upozornilo. V hloubce za skalou zaduněl výstřel z děla. Vyplašil racky a ti se s křikem vznesli do vzduchu a poplašeně kroužili nad pobřežím. Nad protější stranu ostrova vyplul obláček kouře. Muži, kteří dosud neopustili jachtu, teď skákali přes brlení do moře a plavali ke břehu. Zrzka napadlo, že u jachty dopadla bomba, zvedl hlavu, ale žádné letadlo neviděl.

„Co se to děje?“ vyhrkl.

„Toho si nevšímej a přidej,“ zavrčel Biggles a pokračoval v běhu ke hřebenu.

Po chvíli se ohlédli a pochopili, co zavinilo poplach. Byla to šedě natřená loď objíždějící protější stranu ostrova a blížící se k úžině, ke vstupu do laguny. Na stěžni lodě se třepetala vlajka, kterou Ginger neznal. Jak se na loď díval, od děla se zablesklo a v blízkosti zahvízdal granát. Ginger sebou hodil na zem, stejně jako Biggles. Granát vybuchl dost daleko od nich a k obloze vylétl prach a kamení. Několik koz postávajících blízko místa výbuchu se hnalo v divokém úprku pryč.

„Už jsi to pochopil?“ zavrčel Biggles. „Máme na krku kubánské kanonýry. Tenhle krásný ostrov se dostane do novin.“

„Na co střílejí? Proč nestřílejí na jachtu?“

„Třeba na ni střílí, ale mají špatnou mušku. Poběž!“

„Kde je k čertu ten Algy?“

„U děla bych ho nehledal…“

Znovu spěchali vpřed, ale museli se zastavit a přikrčit se za houštinou kaktusů, neboť nedaleko před nimi se objevili povstalci. Byla to pouhá náhoda, protože na jejich nepříčetném chování bylo znát, že směřují úsilí především k tomu, aby se dostali co nejdál od dělového

člunu. Tak tomu bylo na celé ploše ostrova, který se náhle doslova hemžil prchajícími lidmi se sombrery, hledajícími úkryt a toužícími zmizet v jakékoli díře.

„Tohle znamená, že vzpouře pana Brandta zvoní umíráček," řekl Biggles a setřel si z tváře pot, protože slunce již stálo vysoko a pěkně připalovalo. „Jestli nás chytí za límec, tak vyzvání i nám," dodal ponuře.

„Ale byli jsme to my, kdo udělal revoluci čáru přes rozpočet," prohlásil Ginger rozhořčeně.

„To je možné, ale před povstalci to neříkej. Kanonýři by to asi měli vědět, ale určitě kvůli tomu nebudou sestavovat porotu. Budou nás prostě považovat za vzbouřence. Uvěřil bys, že jsem úctyhodný důstojník policie ze Scotland Yardu?"

Zrzek na Bigglese pohlédl a bylo mu to rázem jasné. Neoholený Biggles se vlasy slepenými potem, špinavý a s rozervanými šaty, vypadal tak, jak se dalo čekat po všem tom rejdění mezi kaktusy. Pochopil, že sám je na tom podobně a že oba dva vlastně vypadají mnohem hůř než většina ze členů pirátské bandy.

Tiše čekali ve stínu ostnatých kaktusů a doufali, že poplašení vzbouřenci projdou kolem a neuvidí je. Chvílí se dokonce zdálo, že to vyjde, pokazil to však černoch, kterého předtím neviděli, neboť šel stranou od ostatních. Znenadání se vynořil za kaktusem, který je skrýval a vzápětí je uviděl. Divoce vyjekl, nadhodil svou pušku a přiložil ji k rameni.

Na dohadování nebyl čas. Biggles, který byl na takovou možnost připraven, držel totiž pistoli v ruce. Byl téměř na stejné úrovni úbočí. Zamířil a vypálil. Muž upustil pušku, upadl a jeho tělo se pomalu kutálelo po svahu, až ho zastavila skála.

Třesk výstřelu se nedá vzít zpátky. Povstalci kteří byli níže, se rychle rozvíjeli do rojnice.

„Budeme to muset vybojovat," zavrčel Biggles. „Jestli doběhneme na hřeben, snad je zadržíme. Přidej!"

Pádili vzhůru.

Výstřely a pokřik za nimi jim prozradily, že je povstalci vidí. Nepochybně je považovali za původce nezdaru celé vzpoury a uvítali příležitost vypořádat se s nimi na místě.

Výstup na kopec se tak změnil v ústupový boj. Kulky vrážely do skal nebo trhaly na cáry křehké kaktusy. Vzbouřenci stříleli jako o pouti, Biggles a Ginger však měli málo střeliva, takže šetřili náboje pro poslední odpor. Jejich nepřátelé byli naštěstí špatnými střelci, což se ovšem dalo u lidí nezvyklých zacházet se zbraněmi očekávat.

Biggles se několikrát kryl za příhodným balvanem, aby vypálil, a donutil nepřítele ke krytí, než sám přeběhl přes kus otevřeného prostoru. Ginger při těch příležitostech zkoumal oblohu s nadějí, že uvidí letoun, který je mohl zachránit. Bohužel marně. Pohlédl krátce na dělový člun, který stále dunivě pálil. Zataras ze kmenů mu bránil v průchodu do laguny a nebylo jasné, na co střílí. Zdálo se však, že motorový člun vzbouřenců je mu vydaný napospas.

„Jsme již tak blízko pod hřebenem, že můžeme vyrazit," zachrčel Biggles. „Poběží vždycky jen jeden. Ty půjdeš první. Budu tě krýt palbou. Až doběhneš, kryj se a snaž se je držet u země, až vyrazím já. Nahoře se zastavíme a počkáme. Nemělo by smysl běžet pak dolů, vyšplhali by nad nás a postříleli by nás jako králíky. Tak do toho a hod sebou!"

Ginger napjal svaly a vyběhl. Kličkoval mezi kaktusy k vrcholu hřebenu. Vypálili po něm bezvýsledně několik ran, ačkoli asi dvě kulky letěly nepříjemně blízko jeho hlavy. Tam kam původně chtěl, se nedostal, protože musel obíhat řadu překážek, a když se vyhýbal jednomu balvanu, klopýtl o zbytky dávno uschlého kaktusu a natáhl se jak široký tak dlouhý. Nechtěl se již ukazovat, překulil se do mělké úžlabiny a zaujal tam obranné postavení.

Připravil si pistoli, vykoukl ven a zavolal: „Tady jsem! Poběž, budu tě krýt.“

Když Biggles vyběhl vzhůru do svahu, aby se k němu připojil, vypálil Ginger dvě rány do křoví, spíše pro zastrašení, než že by chtěl někoho zasáhnout.

„Proč ses zastavil zrovna tady?“ lapal po dechu Biggles.

„Promiň, upadl jsem.“

„Nic se neděje. Zkus to znovu. Můžeme je zastavit jedině z toho hřbetu. Smůla je v tom, že je jich strašně moc a přicházejí další. Je jich tu kolem plno.“

„Proč k čertu Algy…“

„To je teď jedno, hoď sebou!“ zavrčel Biggles. „Musíme nahoru, než nás obklíčí ze stran. Upaluj!“

Ginger právě napjal svaly ke konečnému finiši, když se z místa odkudsi nad nimi ozvaly tři rány. Třeskly rychle za sebou a potom uslyšeli dobře známý hlas, který vesele volal: Jemináčku, pánové, poběžte! Jen dál! Já už to těm skunkům ukážu!“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ZÚČTOVÁNÍ

Zrzek zůstal jak omráčený a nechápavě pohlédl na Bigglese. „Byl to Ber… Bertie?“ zakoktal. „Nebo jsem dostal úžeh?“

„Je to Bertie,“ sykl Biggles. „Nevím, kde se tu vzal.“

„To přece není…“

„O tom teď nepřemýšlej. Je tady. Čeká na nás nahoře na hřebenu a určitě vidí naši hru na schovávanou.“

Zrzek se zadíval na rozeklaný skalnatý obrys přímo nad nimi, ale nikoho tam neviděl. Vůbec nechápal, jak by se tam Bertie mohl dostat už proto, že si neuměl představit, jak by letadlo přilétlo, aniž by ho slyšeli. A Bertie se nemohl dostat na ostrov jinak než letadlem.

„Uklidni se, jdeme na to,“ řekl chladně Biggles. „Vyraž nahoru! Půjdu s tebou.“ Zvýšeným hlasem zavolal: „Už jdeme! Opatrně s tou pistolí, ať nás nezasáhneš.“

Vyrazili k hřebeni, a když k němu doběhli, vysoukali se na něj a překulili se na druhou stranu. Chvíli leželi a těžce dýchali.

Bertie se nedaleko nich ležérně opíral o velký balvan s pistolí v ruce a s monoklem na oku. „Excelentně dýcháte, pánové,“ pronesl nevzrušeně. „Kde jste se po celý ten čas potloukali?“

„To později, Bertie,“ vydechl Biggles. „Jak ses tu ocitl ty?“

„Letadlem, starouši.“

„Vím, žes nepřiplaval,“ lapal po dechu Biggles. „Kde máme toho draka?“

„Na vodě pod námi. Opatruje ho Algy. A náhodou jsem sem opravdu připlaval!“

„Sejdeme ke břehu, na vyprávění je čas,“ supěl Biggles. „Lezení po téhle zatracené haldě popele mě už začíná zmáhat.“

„Jak myslíte, pánové. Zrovna jsme se chystali na další pátrací kolečko, když to začalo bouchat.“

Suverénní Bertie a zchvácený Biggles připadli zrzkovi k smíchu. Nebýt toho, že sám sotva popadal dech, rozesmál by se.

Vyklonili se přes okraj hřebenu a pohlédli dolů. Viděli několik nepřátel, ale všichni se vrhli střemhlav do úkrytů, když Bertie a po něm Ginger vystřelili.

„Pojďme,“ vydechl Biggles. „Teď je ta pravá chvíle.“

Slézali po příkrém svahu, jak nejrychleji dokázali, a jakmile se dostali pod útes, kde měli moře na dohled, spatřili gadfly s vypnutými motory. Když je Algy uviděl, nastartoval a přijel s ním tak blízko, aby se po křídle dostali do letadla. Celí upocení a supící námahou se vedrali do kabiny.

„Mám odletět?“ křikl dozadu Algy.

„Odjeď s letadlem z dostřelu pušek,“ odpověděl Biggles. „Jak se to uklidní, rád bych prohlédl lagunu ze vzduchu. Zvlášť mě zajímá, jak to dopadne s *Cordelií*. Ta jachta stojí spoustu peněz a šéf se bude chtít dozvědět, jak to s ní dopadlo. Zatím ale jenom odjeď z dostřelu. Potom si popovídáme.“

Algy uposlechl a odroloval s letadlem notný kus od ostrova, kde je nechal kolébat mírnými vlnami.

„Nebylo by lépe odletět do Nassau a vrátit se sem až později?“ navrhl s nejistotou ve hlase Ginger.

„Také by to šlo, ale nerad odcházím od rozdělané práce. Raymond bude chtít vědět, jak to tu dopadlo. Bertie, mohl bys uvařit konev kávy a najít pár sušenek?“

„Ale co jiného se tady může ještě stát?“ zeptal se Ginger. „Mám dojem, že je po všem a můžeme oslavovat.“

„Vůbec ne. Neznáš horkou krev jižanů. Tady se bude ještě hodně střílet. Na dělovém člunu není tolik lidí, aby vzali do zajetí všechny povstalce. Ti dobře vědí, co se jim stane, když je chytí, a budou se rvát jako lvi.“

„Co se tedy stane dál?“

„Řekl bych, že dělový člun odpluje pro posily, vezme obě lodě s sebou a vzbouřence nechá na břehu. Sami se odsud nedostanou. Bez jídla a vody se budou muset vzdát. Počkám, abych viděl, jak se to vyvine dál. Odletět můžeme vždycky, když uznáme za vhodné. Zatím si ujasníme situaci. Pověz mi, Bertie, kdy jste se sem dostali a jak to, že jsme neviděli ani neslyšeli letadlo?“

„Přifrčeli jsme sem dnes ráno asi ve čtyři hodiny. Přibližovali jsme se ve výšce deset tisíc stop. Několik mil před ostrovem jsem stáhl motory a přistál ještě při měsíčku. Věděli jsme, že tu jste a mysleli jsme, že nic lepšího nemůžeme udělat. Uvědomili jsme si, že o nás nebudete vědět, ale hlavně jsme chtěli utajit náš přílet před tou smečkou. Původně jsme počítali s tím, že udělám invazi na ostrov sám a tak jsem to taky udělal. Po vás ale, pánové, nebyla nikde ani stopa.“

„Počkej!“ vyhrkl Biggles, který Bertiemu nerozuměl. „Něco mi na tom není jasné. Jak jste mohli

vědět, že jsme na ostrově? Nechceš tím jen říci, že jste to předpokládali, protože jste nás tady sami vysadili? Že bychom tedy měli být na ostrově?“

„Omyl, starouši. Věděli jsme o všem, k čemu tady došlo.“

„Jak jste to mohli vědět?“

„Pověděl nám to mladík jménem Francisco.“

„Francisco? Ten mladý loupežník?“ vyjekl Biggles, jehož hlas se úžasem vyšplhal do výšky.

„Je to tak, starouši.“

„Jak k tomu došlo? Naposledy jsme ho viděli, když nám vzal člun a upláchl na něm. Blížil se uragán a nedávali jsme mu moc velikou naději, že někam dopluje živ.“

„Měl prostě docela obyčejné štěstí. Při letu k ostrovu za vámi jsme zahlédli na širém moři člun a někoho v něm. Pochopitelně jsme se domnívali, že to je jeden z vás. Vůbec nás nenapadlo, že v něm sedí někdo jiný. Přistáli jsme, hladina byla celkem klidná. A koho myslíš, že jsme tam našli?“

„Francisca. Už jsi nám to přece řekl,“ sykl uštěpačně Biggles. „Pokračuj!“

„Ten ubožák na tom byl zle. Byl úplně na dně. Dostal kulku do ramene. O všem nám vyprávěl. Říkal, že Brandt se svými lotrasy tě chytil a právě on ti prý pomohl uniknout z jachty.“

„Ano, mluvil pravdu,“ připustil Biggles. „Potom mi zmizel a já nevěděl, že je zraněný. Když jsme utíkali z lodi, stříleli po nás a ve tmě jsme se rozdělili.“

„Zrovna tak to líčil.“

„Vysvětlil vám, že rozruch zavinil sám, protože chladnokrevně vystřelil na Brandta?“

„Ne, o tom se nezmínil.“

„To se vsadím, že ne,“ poznamenal Biggles jízlivě. „Co jste s ním udělali?“

„Co jsme mohli dělat? Zbývalo jediné řešení. Ve stavu, v jakém byl, nemělo smysl převážet ho na ostrov. Ve člunu jsme ho nemohli nechat. Odstartovali jsme, zamířili zpátky do Nassau a šoupli ho do nemocnice.“

„Zajímalo někoho, jak Francisco přišel ke zranění?“

„Ovšemže ano. Algy vyhledal guvernéra a podal mu zprávu o tom, co se děje. Pak zavolal Raymondovi a o všem ho informoval.“

„Co bylo dál?“

„Musím ti říct, starouši, že jsme byli trochu na rozpacích, jak to udělat co nejlíp. Varovali nás před blížícím se uragánem, takže návrat na ostrov nepřicházel v úvahu. Nemohli bychom tady přistát. Nezbylo nám proto nic jiného, než uklidit letoun na nejbezpečnější místo, jaké jsme našli, zůstat u něj a počkat, až se vítr uklidní. Všichni jsme už přece uragán zažili, takže víme, že to není žádná veselíce. Na všech obydlených ostrovech mají naštěstí organizovaný úžasný varovný systém. Když jsme zjistili, že se bouře stočila ke Floridě, neboli k americkému pobřeží, připravili jsme se, že se za vámi podíváme. Jakmile pak vítr ustal, odstartovali jsme. Raději jsme přistáli dál od ostrova a když se nic nedělo, Algy mě dovezl blíž k místu, kde jsme vás opustili. Vystoupil jsem na břeh, abych vás našel. Byla tam jenom vaše zpráva, po vás nebylo ani potuchy. Šel jsem dál a rozhlížel se kolem, ale nenašel jsem vás.“

„Kdybychom věděli, že už jste tady, ušetřili byste nám spoustu starostí.“

„Jemináčku, neměl jsem možnost, jak vám to dát vědět. Tak jsem se vrátil k Algymu a rozebrali jsme to. Napadlo nás, že tě znovu chytili. Taky tě mohli odstřelit. A nemohli jsme vás svolávat, jako to dělají učitelé na školním výletě. Pokřik by slyšela celá Brandtova smečka.“

„Uznávám,“ přikývl Biggles.

„Mysleli jsme, že bude lepší zůstat potichu, rozhodně dokud se nerozední, kdy se už dokážeme v situaci zorientovat. Vrátil jsem se tedy na kopec, jestli se neukážete. Dřepěl jsem tam do svítání. Uviděl jsem vás ale až později, když začal ohňostroj z dělového člunu. Uháněli jste do kopce směrem ke mně, ale dost rychle *jste* ztráceli dech. To je všechno.“

„Dobrá,“ kývl Biggles a pak poznamenal, že dělostřelba umlkla. Usoudil z toho, že vzbouřenci patrně zastavili odpor. „Když je to tak, mohli bychom zjistit, jak se to vyvíjí,“ rozhodl se. „Nemá smysl trčet tu déle než je třeba. Podíváme se, jak to pokračuje v laguně a pak si pospíšíme do Nassau. Tady víc nezmůžeme. Necháme to na zdejší vládě, aby si zjednala pořádek. Pravděpodobně sem pošlou válečnou fregatu. Víme nejméně o jednom mrtvém, kterého by měli pohřbít.“

„Myslíš Brandta?“

„Ne. Ten sice utrpěl vážné zranění, ale zatím žije. Mnohem hůř dopadl jeho bratr. Viděli jsme, jak ho zastřelili.“

„Kdo?“

Jeho přátelé ve zbrani.“

„Co je to napadlo?“

„Chtěl ode mně, abych odletěl s jeho bratrem někam, kde by ho ošetřil lékař. Měl pravdu, protože průstřel břicha málokdo přežije bez odborné operace. Vysvětlil jsem mu, že letadlo nemám. Ostatní vzbouřenci se však domnívali, že je hodlá zradit a udělali s ním krátký proces.“

Biggles přešel do pilotní kabiny a převzal řízení. „Jenom si tu několikrát zakroužím a potom zamířím do Nassau. Dříve než odletíme domů, podám odtamtud zprávu. Čeká nás dlouhá cesta.“

Letoun byl brzy ve vzduchu a Biggles nejdřív stoupal nad mořem do bezpečné výšky, než stočil nos stroje nad ostrov, aby se mohl podívat, jak se vyvinula

situace v laguně. Změnila se k nepoznání. Dělový člun již uvolnil zátaras a přirazil k jachtě. Na palubě se pohybovalo mnoho mužů v unifomiách, nepochybně námořníků kubánské armády, kteří převzali loď. Vzbouřence nebylo nikde vidět.

„Poschovávali se někde na ostrově," prohlásil Biggles. „To jim ale moc nepomůže. Nakonec se stejně budou muset vzdát. Všechny zásoby mají na lodi. Počítali, že už budou dávno pryč."

„Nepřistaneš a nepromluvíš s velitelem dělového člunu, abys mu pověděl co víš?" zeptal se Algy.

„Ani nápad," odpověděl Biggles důrazně. „Bude nejspíš v takové náladě, že by nás dal zastřelit či odvézt do Havany. Co bych mu ostatně měl říkat? Leda to, že jsme se vzpoury nezúčastnili."

„Stejně bych spíš očekával, že nám poděkují. Nezdá se ti, že ji odhalili jen díky nám?"

„Na jejich vděčnost bych nespoléhal," stiskl rty Biggles. „Lidé z jihu bývají strašně vznětliví a mají sklon k tomu, dříve jednat než uvažovat. Mají navíc starý zvláštní zvyk, jemuž říkají ‚slavit vítěze'. Jinými slovy když revoluce zvítězí, každý prohlašuje, že byl pro ni. Když ovšem dopadne zle, pak byl každý proti." usmál se. „Zdejší lidé mají v dějinných zvratech mimořádnou praxi, neboť mají za sebou zkušenosti celých generací. Velitel nás požádal, abychom našli ztraceného milionáře a jeho jachtu. Našli jsme oboje a co se mě týče, končím. Mám také dávnou zkušenost. Tou je, nikdy nedělat víc, než co po mně chtějí. Když se totiž pustíte do něčeho navíc a něco se nevyvede, všechno pak padne na vaší hlavu."

Biggles stočil stroj směrem k Nassau.

„Chceš udat Francisca, že postřelil Brandta?“ zeptal se Algy.

„Ne.“

„Ale pokud vím, byl jsi očitým svědkem!“

„To je pravda, ale co se mě týká, ať si Francisco vypráví co chce. Proč bych měl kvůli němu chodit k soudu? Celý ten případ má nádech něčeho, čemu se říká pohádková spravedlnost.“

„Jak tě to napadlo?“

„Začnu s tím, zda se dá Franciscovi věřit, že Brandt zavraždil jeho otce. Vzhledem k tomu, čeho jsme tu byli svědky, nemám důvod pochybovat o Brandtově bezohlednosti. Stejně jako jeho bratr byl k ukojení osobní ctižádosti ochoten rozpoutat občanskou válku, v níž by zahynuly stovky nevinných obětí, takže vražda sem, vražda tam. Nehodlám se angažovat pro lidi, kteří si zahrávají s osudem celého národa. Jestliže mi někdo nepoloží přímou otázku, kdo postřelil Brandta, neřeknu nic. To se samozřejmě netýká hlášení Raymondovi. Kdyby se mě na to ptal někdo v Nassau, odpovím prostě, že Brandta postřelili v boji a jeho bratra zastřelili lidé z jeho vlastního povstaleckého oddílu, kteří se domnívali, že je hodlá zradit.“

Gadfly spokojeně a pravidelně hučel a letěl přes modré tropické moře ke svému cíli.

Ještě je třeba objasnit několik podrobností, které spatřily světlo světa až poté, co stroj typu Gadfly přistál na letišti v Londýně a Biggles podal, jak byl povinen, zprávu o celé události, které se účastnila jeho skupina.

Obě plavidla, jachtu i motorový člun, vytáhl kubánský dělový člun z laguny a přivlekl je na laně do Havany, kde je nechal jako značně rozměrné doličné

předměty pro soudní řízení. Patrně tam pak kotvila delší dobu. Nikdo již nepátral po tom, jak a kde skončila vojenská výzbroj z paluby jachty, ale pravděpodobně se jí ochotně ujala kubánská vláda. Měla na to ostatně jisté právo, neboť zbraně měly posloužit k jejímu svržení.

Kapitán dělového člunu se nepokusil pochytat uprchlíky a dostat je na palubu. Nechal je na ostrově buď proto, že nehodlal porušit britská územní práva, nebo, což je blíže pravdě, že by tak složitá akce zabrala mnoho času a mohla být nad síly nevelké posádky jeho dělového člunu.

Někteří z povstalců, kteří si uvědomili, že hra je u konce, se raději vzdali, než by zůstali na ostrově v úloze robinsonů. Větší část z nich se však tolik bála, že je vojáci předvedou přímo před popravčí četu, že raději neopustila úkryty na břehu, dokud dělový člun neodplul z laguny. Později je vzala na palubu loď královského námořnictva, kterou tam vyslali, aby ověřila, jak je opatrováno a ctěno britské vlastnické právo. Loď převezla povstalce na Jamajku. Až se později rozruch uklidní, rozjedou se do svých domovů. Úřady Velké Británie proti nim nevnesly žádná obvinění.

Byli to až námořníci z britské lodě, kteří nalezli a pohřbili ostatky Brandtova bratra, dosud ležící na místě, které jim popsal Biggles.

S mladičkým Franciscem se Biggles a jeho přátelé již nesetkali. Když gadfly odlétal domů, ležel mladík dosud v nemocnici a Biggles vzhledem k okolnostem nepovažoval za rozumné zaplétat se do věci, která by mohla skončit zbytečně ožehavou situací. Biggles nemohl popřít, že mladík střílel na Brandta s úmyslem zabít a Brandt byl naturalizovaný britský občan. Biggles

se však nedokázal odhodlat k tomu, aby udal mladíka, bez jehož pomoci by on sám patrně skončil podstatně hůře. Ostatní s tím souhlasili a vyjádřili myšlenku, že podvodný finančník a jeho ctižádostivý bratr dostali jen to, co si zasloužili. Pokud je známo, dokonce ani nevzniklo podezření, že by Francisco měl se střelbou na Isla Santina společného něco jiného než vlastní zranění…

Proti všemu očekávání Brandt nezemřel. Našli ho opuštěného na lůžku v kajutě jachty. Lékař z dělového člunu ho ošetřil, potom ho odvezli do Havany jako vězně, a tam se nakonec po delším pobytu v nemocnici vykřesal ze zranění. Nepřineslo mu to však moc dobrého, protože ho poté postavili před soud pro spiknutí proti kubánské vládě. Tou dobou již povyk kolem vzpoury utichl, a ačkoli vyvázl životem, neušel dlouhodobému uvěznění. Jak Biggles poznamenal, moc si již svého bohatství neužil.

Jeho spiklenečtí společníci, včetně tajemníka Vauchera, neměli ani tolik štěstí. Sotva je převezli do přístavu, postavili je před popravčí četu, jak káže dobrý mrav v zemích, kde převraty bývají na denním pořádku. Když Raymond sdělil tyhle noviny Bigglesovi, uslyšel od něj větu, které tak docela nerozuměl.

„Proč bych měl ‚slavit vítěze‘, ať už to jsou zastánci revoluce nebo ti, kdo jsou proti ní,“ prohlásil Biggles. „Špatně snáším ty, kdož podněcují tyhle věčné převraty a zvraty. Cítím za tím jenom přípravu ohavných nových válek.“

PŘIPRAVUJEME:
W. E. JOHNS: WORRALS V DIVOČINĚ
W. E. JOHNS: BIGGLES V ZEMI MAUGLÍHO

POZNÁMKA VYDAVATELE

První vydání knihy W. E. Johnse BIGGLES AND THE MISSING MILLIONAIRE vyšlo ve vydavatelství Brockhampton Press Markét Place, Leicester v roce 1961. Bohužel nevíme, kdy W. E. Johns příběh napsal…

Pro českého čtenáře může být zajímavé již to, že milionář, či muž který zmizel, se na začátku příběhu zachová přesně stejně jako tak zvaní tuneláři velkých majetků, kterých se u nás vyrojilo za řadu posledních roků víc, než je našemu hospodářství zdrávo. V příběhu jde ovšem pouze o detail…

Mnohem zajímavější je, že když autor „vyslal“ své čtyři hrdiny, aby nalezli neslavného milionáře Brandta a jeho ztracenou jachtu, najdou na malém ostrově v Karibiku nejen to co hledali, ale také ozbrojence připravené k povstání, přesněji k útoku na Kubu!

Připomeňme si proto aspoň velmi stručně průběh poslední kubánské revoluce. Boje začaly nějaký čas po přistání jachty Granma s asi osmdesáti revolucionáři na palubě u břehů východní Kuby. Bylo to na začátku prosince 1956 a boje se potom vlekly po téměř tři roky. Revolucionáři dobývali úspěchy pomalu a vláda prezidenta Batisty se zhroutila až v roce 1959. Moc na Kubě pak převzala prozatímní revoluční vláda v jejímž čele stanul Fidel Castro, muž který Kubě vládne dodnes! K velké avšak neúspěšné invazi na Kubu pod vládou Fidela Castra pak došlo v roce 1961 v „Zátoce sviní“…

Vyplývá z toho, že Brandt a vzbouřenci na jeho jachtě plánovali kontrarevoluci a průzkumný letoun a dělový člun, o kterých autor píše, patřily k ozbrojeným silám Kuby, kde už dávno vládl Fidel Castro! Je to pozoruhodné zjištění, neboť jde o jediný případ, kdy Biggles, Algy, Ginger a Bertie spolupracovali s armádními silami ideových protivníků vlády Jejího Veličenstva. Je to jediný možný závěr, přestože se Biggles přímému setkání s kapitánem kubánského dělového člunu z opatrnosti vyhnul. Závěrečná slova, která řekl Raymondovi lze ostatně pochopit i tak, že stárnoucí bojovník již prostě na některé věci neměl nervy…

T&M

Obsah

Předmluva 5
1. Těžko splnitelný rozkaz 7
2. Staří mořští vlci 19
3. Mladík s vraždou v srdci 28
4. Stopy ze spáleniště 38
5. Na tenkém ledě 48
6. Útěk z Tangeru 58
7. Isla Santina 64
8. Nečekaný vývoj 75
9. V pasti 85
10. Ginger nevychází z údivu 93
11. Francisco vysvětluje 101
12. Vražda 105
13. Jak se stát dřevorubcem 117
14. V úzkých 127

15. Zúčtování 136
Poznámka vydavatele 147

WILLIAM EARL JOHNS
BIGGLES A MUŽ, KTERÝ ZMIZEL
z anglického originálu BIGGLES AND THE MISSING MILLIONAIRE
Edice Hrdinové vzdušných bitev 57
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Oldřich Vidlák
Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec
® Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
V roce 2002 vyšlo jako
737. (167.) publikace nakladatelství
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o. , Český Těšín, Bezručova 212/17, 737 01
ISBN 8072640429